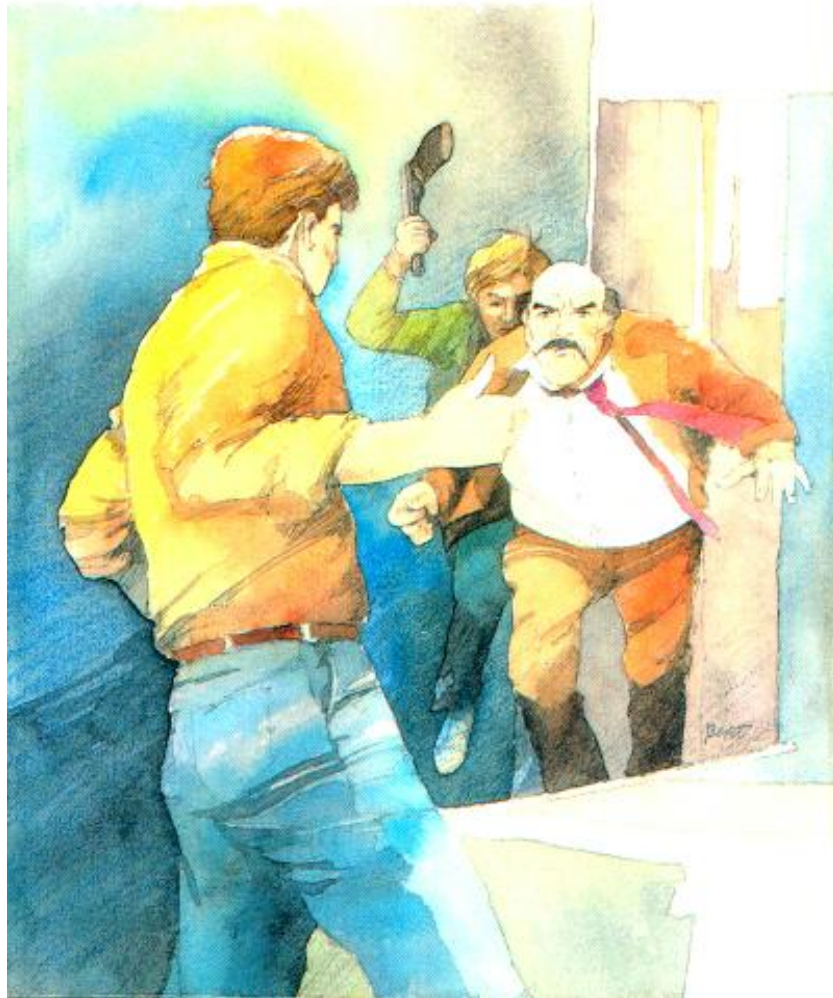


PETER DE ZWAAN

**Bob
Evers**

EEN FESTIVAL VOL VERWIKKELINGEN



Een festival vol verwickelingen

© Copyright Uitgeverij De De Eekhoorn BV, Apeldoorn
Zetwerk: XY-Zetterij Duiven/Druk: Rotatie Boekendruk B.V.

CIP-GEGEVENS KONINKLIJKE BIBLIOTHEEK, DEN
HAAG

Zwaan, Peter de

Een festival vol verwickelingen/Peter de Zwaan -
Apeldoorn: De Eekhoorn - (Bob Eversserie ; B 38)
ISBN 90 6056 483 9
UDC 82-92 NUGI 220
Trefw.: jeugdboeken ; verhalen.

Een festival
vol verwickelingen

door
PETER DE ZWAAN

Omslag Bert Zeijlstra

1e druk

Uitgeverij De Eekhoorn

Zoeken naar een computer in een tomatenberg

Arie Roos stond wijdbeens op het natte asfalt van een parkeerterrein langs de autoweg Toulon-Avignon. Zijn ronde, besproete hoofd werd beschenen door een van de spaarzame lichtbollen die de parkeerplaats rijk was. Het witte licht deed zijn gezicht lijken op een volle maan, met diepe kraters op de plaatsen waar schaduwen vielen en een ontploffing op het noordelijk halfrond waar zijn stugge, rode haar als een warrige wolk rondzweefde.

Links van hem trok een onweer weg. Enkele paarse en okergele bliksemflitsen verlichtten een paar keer per minuut de contouren van heuvels, als inleiding op gerommel dat leek op dat van een bowlingbal die langzaam over een hardhouten baan rolt.

Arie luisterde vaag naar het gerommel van de donder in de verte en het gesprek aan zijn voeten.

Zuinige Jan Prins was met zijn Amerikaanse vriend Bob Evers de stand van zaken aan het doornemen en ze waren het helemaal eens. Zoals zo vaak waren ze lichtbeschadigd geraakt en daar waren ze over aan het doorzeuren. Zolang er actie was hadden ze zich van builen niets aangetrokken, maar nu het strijdgewoel voorbij was, waren ze eendrachtig aan het klagen en jammeren.

Jan zat met een bil op een groot stuk kei en bescheen zichzelf met een zaklantaarn.

‘Waarom moeten avonturen nou altijd uitlopen op blutsen en blaren?’ vroeg hij kwaad. ‘Als je later terugdenkt aan een avontuur dan lijkt het zo mooi en spannend, maar in werkelijkheid is het één grote aaneenschakeling van minirampen. Je scheurt je kleren, je schramt alle vel dat niet met kleding is bedekt en je wordt langzaam maar zeker zo smerig dat je drie badbeurten nodig hebt om jezelf niet meer te ruiken.’ Hij snoof diep. ‘Neem ons nou. We zitten al dagen achter die Italiaan Borrini aan en wat hebben we bereikt? Transpirerende oksels, 389 doorns van braambossen in ons lijf en gevoelige neuzen en nekken.’

‘Slaap,’ viel Bob hem bij. Hij zat op zijn hurken tegen een dennestam geleund en was in de weer met een buisje jodium.

‘Ver-

geet de slaap niet. Jullie hebben gisteren in dat Italiaanse motel liggen knorren, maar ik ben ruwer behandeld. Terwijl jullie lagen te dromen ben ik neergeslagen, in een kofferbak vervoerd door een kwart van dat bergmassief dat jullie Alpen noemen en in de berm van een bergweg gedropt, waarna een plaatselijke klabak me voor volksvijand nummer een hield.’ Hij hield het buisje jodium omhoog en probeerde te zien hoeveel er nog inzat. ‘Nog een tref dat er een ehbo-does in die vrachtwagen lag. Jodium, vijf meter pleister en een pincet, het zou bij de standaarduitrusting van avonturiers moeten behoren.’

‘En toch gaan we door,’ zei Jan. ‘We zouden een hotel kunnen opzoeken en drie dagen kunnen gaan slapen, maar dat doen we niet. O nee, wij gaan op een druipende parkeerplaats zitten om de grootste schade te repareren en om te bekijken of we nog meer kunnen oplopen. En waarom, waarvoor, voor wie of voor wat?’

Bob schudde de jodium en boog zich voorover. ‘Voor de lol. Voor de gewone, ordinaire, platte lol. We moeten een soort virus hebben, waarschijnlijk gekregen in de Stille Zuidzee toen we voor liet eerst voor ons hachie moesten vechten. Het is in ons bloed gaan zitten en het jut ons op. Een ordentelijke jongen gaat naar de polikliniek van een ziekenhuis als hij wat heeft, maar wij zoeken een rustig hoekje van een parkeerplaats vol sinaasappelschillen, lege colablikjes en resten stokbrood, smeren ons vol met jodium en vragen ons af waar we de volgende klap op onze koppen kunnen halen.’

Jan knikte. ‘Ben ik met je eens,’ zei hij. ‘We hebben een avonturenvirus. Of een vijandvirus, dat is maar net hoe je het bekijkt en er is geen wetenschapper die er een medicijn tegen heeft ontwikkeld.’

Schuin boven zijn hoofd klonk een dof geluid. Het leek of twee stukken hardhout tegen elkaar werden geslagen.

‘Wat is dat?’

‘Kiezen,’ zei Arie.

‘Kiezen? Het leek meer op een klein model aanrijding. Wat ben je aan het doen?’

‘Ik kauw. Ik eet een tomaat. In de tijd die mijn vrienden nodig

hebben voor zelfbeklag en oeverloos gezeur neem ik vitamines tot me. Vitamines scherpen het verstand en vergroten de besluitvaardigheid of zoiets. Ze zijn goed voor ons, schijnt het, en we hebben er genoeg.' Hij wees achter zich. 'We hebben er bijna twintig ton van.'

'Die we niet eindeloos hier moeten laten staan,' vulde Bob aan. Hij kwam overeind. 'Dit gepriegel in het donker helpt ons niet verder. Ik stel voor dat we in de truck gaan zitten. Daar is licht en daar kunnen we zien wat we doen.'

Ze sjokten achter elkaar naar de vrachtauto. Hun voeten sleepten over het asfalt en hun schouders hingen slap alsof ze aan het eind van hun krachten waren.

Bob slofte achteraan. Bij de achterkant van de truck bleef hij staan en daar stond hij nog toen Jan zich al half de cabine in had gehesen.

'Kom je nog?'

Bob aarzelde. Hij liep naar de achterkant van de vrachtwagen en trok de sluitstangen van de deuren opzij. Van de inhoud was niets te zien. Bob voelde de koude lucht uit de wagen langs zijn lichaam strijken en hij rilde kort. Uit de cabine kwam een kreet.

'Dolle Amerikaan, schiet je een beetje op?'

Bob deed een stap opzij, keek langs de auto en zag dat een zaklantaarn op hem werd gericht. Hij liep naar voren en pakte de lamp. 'Even kijken,' zei hij.

'Waarnaar?'

'Zo maar. Even kijken.'

Terwijl hij terugliep hoorde hij vanuit de cabine schamper gelach.

'Hij gaat zijn computers zoeken.'

'Bobs speld in een hooiberg.'

'Computers in een tomatentruck, zul je bedoelen.'

'Zullen we hem een handje helpen?'

'Mij niet gezien. Ik garandeer je dat je alleen tomaten en kratten vind, maar ik wil wel even kijken hoe hij zich langs al die kisten wringt.'

Bob hing al over de achterste rij kisten toen hij zijn vrienden

dichterbij hoorde komen. Hij had gezien dat de kratten stevig op elkaar gestapeld stonden en hij was langs de kisten naar boven geklommen. Zich erlangs duwen was onmogelijk, want de oplegger was in de breedte tot op de centimeter volgestouwd. Alleen aan de bovenkant was enige ruimte.

Bob wrong zich tussen de bovenste rij kisten en het dak van de oplegger naar achteren en merkte tot zijn genoegen dat de volgende rijen iets minder hoog waren. Hij zette zich met beide handen af tegen de rand van de kisten waar hij op lag en schoof naar voren. Terwijl hij dat deed probeerde hij de rand van de volgende kistenrij te pakken, maar hij merkte tot zijn verbijstering dat dat niet ging. Er was geen rand. Er was alleen een laag karton en dat karton gaf mee.

Bob klemde zich wanhopig vast aan het karton, maar voelde het scheuren. Hij verloor zijn greep en schoof voorover door een laag tomaten die door zijn gewicht uiteenbarstten. Een doordringende lucht steeg op, ze leek sterk op die van een glas tomatensap. Het duurde even voor Bob beseftte dat het ook inderdaad de lucht van tomatensap wás en even later drong tot het hem door dat lang niet alle tomaten verpakt zaten in kisten. De achterste rij wel, maar dat was te begrijpen. Het is niet de bedoeling dat er vijfduizend tomaten naar buiten rollen zo gauw je de deur van een vrachtwagen open doet. Het was best mogelijk dat de onderste lagen tomaat allemaal in houten kisten waren verpakt, maar de bovenste lagen waren dat zeker niet. Ze zaten in dunne kartonnen dozen die precies sterk genoeg waren om de zijwaartse druk van de tomaten te kunnen weerstaan. Op het gewicht van Bob waren ze niet berekend en de jongen voelde zich langzaam maar zeker wegzinken in een zachtverend moeras dat steeds sterker begon te ruiken.

De verleiding was groot om om hulp te roepen, maar hij weerstond de aandrang. Hij wist precies welk een duivels gelach een hulpkreet tot gevolg zou hebben en hij klemde zijn kaken stevig op elkaar. Langzaam roeide hij zich naar achteren. Zijn kleren waren volkomen doorweekt en hij deed geen enkele poging om nog een tomaat te sparen.

Hij hoopte vurig dat hij helemaal achterin, vlak bij de wand aan

de truckzijde een stel computers zou vinden en hij trok zich zo snel hij kon vooruit.

Hij was al ruim halverwege toen hij begreep hoe zinloos zijn actie was, maar hij was koppig genoeg om door te gaan. Overal waar hij voelde zat nu tomaat. In zijn haar, onder zijn armen, zelfs tussen zijn billen leek tomaat te zitten. Hij had het gevoel dat hij zijn eigen nachtmerrie bij elkaar aan het schuiven was, terwijl hij, met de zaklantaarn beurtelings in zijn mond en in een hand, naar voren rolde tussen de massa sappige, rode vruchten.

T-n hij de wand bereikte bleef hij liggen uithijgen. Hij hapte naar adem en zwoer plechtig dat hij nimmer meer enige vorm van tomaat tot zich zou nemen, niet vermomd als sap en niet verwerkt in een omelet. Tegen beter weten in probeerde hij langs de wand naar beneden te schijnen in de hoop dat er onder de bovenste dozenlaag iets anders dan tomaat zou liggen.

In de verte hoorde hij zijn naam roepen, maar hij reageerde niet. Grrr, gromde hij zachtjes, terwijl hij sap langs zijn zij voelde lopen. Als ze straks lachen als ik naar buiten kom dan stop ik ze in deze koelwagen en laat ik ze net zolang zitten tot de tomaten hun navels uitgroeien.

Hij zette zich af tegen de wand en begon aan zijn terugtocht.

Jan en Arie stonden gebroederlijk naast elkaar toen hij zich langs de kisten naar beneden liet zakken.

Wijdbeens ging hij voor hen staan.

‘En jullie zeggen niets,’ zei hij dreigend. ‘Geen woord.’

De massa mens die Arie Roos werd genoemd deinde zacht van het ingehouden lachen, maar produceerde geen geluid.

Jan Prins stond zijn vriend met open mond aan te kijken.

‘Nee,’ zei hij na enige tijd. ‘Ik zeg niets. Wie zich zo wentelt in de vitamines moet met voorzichtigheid worden behandeld. Geef me die lantaarn Bobbie, dan zal ik kleren voor je halen.’

Hij liep weg en kwam even later terug met een broek en een shirt. ‘Veeg je schoon en trek dit aan. Gooi die natte troep maal achterin, je stinkt alsof je een nieuw soort after shave hebt ontwikkeld.’

‘Tomatoshave,’ zei Arie zacht.

‘Stil,’ zei Bob. ‘Ik meen het. Nog een opmerking over tomaten in het bijzonder of sap en vruchten in het algemeen en ik duw je met je dikke sproetenkop in een kist.’

Zacht schuddend draaide Arie zich om. Hij liep naar de cabine en trok zich op. Jan Prins volgde. Ze bleven stil zitten wachten, elkaar bewust niet aankijkend om niet in een huilgelach uit te barsten.

Het duurde even voor de zacht nariëkende Bob naast hen kwam zitten. Jan keek hem aan en haalde diep adem voor de serie schimpscheuten die hij had zitten bedenken. Hij hield zich in toen hij het bleke gezicht van zijn vriend zag. Ze waren alledrie in de afgelopen dagen flink in de weer geweest, maar Bob was daarbij de meeste slaap tekort gekomen. Hij was bijna 24 uur in touw en zijn tong hing bijna uit zijn mond van moeheid.

‘Jij bent echt wel aan slaap toe, lijkt me.’

Bob gaf een knor. ‘Moet je mij vertellen. Ik ben bek-af, man. Het was vandaag loeiheet en dat kost energie. Bovendien heb ik al met al uren door het bos gesjouwd in de buurt van die miljonair Dougall.’

Jan wees over zijn schouder. ‘Deze vrachtauto heeft een uitstekende slaappleats. Straks mag je snurken zoveel je wilt, maar laten we eerst de spijkers eens op hun koppen gaan meppen. Wat gaan we doen?’

‘Naar Sète,’ zeiden Arie en Bob tegelijk.

Jan knikte. ‘Lijkt me ook, maar laten we toch de zaken even doornemen. De nacht is nog lang en zover ligt Sète hier niet vandaan.’ Hij streek door zijn donkere haar. ‘We zijn begonnen in Noord-Italië op verzoek van mijn vader en pa Roos.’ Hij hield op en keek verbaasd rond. ‘Hoeveel dagen is dat nou geleden? Drie? Vijftien? Weet je dat ik geen idee meer heb? Er is zoveel gebeurd dat ik niet eens weet welke dag het vandaag is.’

‘Doet er niets toe, ook. Vertel door Janneman. Verhalen van moeder de Prins zijn het leukst.’

‘We moesten uitzoeken wie vrachtwagens overviel in Noord-Italië en hoe die maffiafiguren wisten dat er waardevolle ladingen in de vrachtauto’s zaten. Dat is ons gelukt. We hebben uitgezocht dat een douanebeambte die tot taak had vrachtbrieven

te controleren een zeker Borrini in Milaan belde, waarna diezelfde Borrini een aantal van zijn mensen opdracht gaf de meestbelovende vrachtwagens te overvallen.'

Arie slikte zijn zoveelste tomaat door. 'Voor zover we weten liet Borrini dat werk opknappen door een klein mannetje dat Livi heet. Die Livi dacht dat hij ons bij het been kon nemen en onze vrachtwagen vol nepbont kon stelen. Dat was een klein misverstandje en dat hebben we hem in een Milanees koelhuis omstandig uitgelegd.'

'Waarbij helaas zijn baas, Borrini, de benen kon nemen,' ging Jan door. 'Hij vluchtte in onze mooie Volvo nadat jij je door hem op je rooie kop had laten slaan. We volgden hem naar Zuid-Frankrijk waar jij en ik ons de blaren op de voeten hebben lopen zoeken en waar Bob zijn verstand gebruikte. Samen met een pienter meisje zag hij kans achter het adres te komen van de man met wie Borrini een afspraak had. De gangster ging naar de miljonair Dougall om in een soort vierkante garage te praten over zaken waar we geen idee van hebben. Terwijl wij in de bossen bij het huis van Dougall in een hels onweer Bob probeerden neer te schieten, gingen Dougall en Borrini in een helikopter naar het havenstadje Sète.'

Bob boog zich naar hem toe. 'Maar wel zonder die snelle, aalgladde Livi. Die zit nu in een solide Franse cel, heb ik begrepen.'

'Precies Bobbie, dat hebben Arie en ik in elk geval bereikt. We hebben samen met die Livi een complete supermarkt platgewalst en je mag aannemen dat de Franse politie daar bedenkingen tegen had. Livi is per politiewagen afgevoerd en we mogen er vanuit gaan dat hij de eerste weken in een degelijk betraliede ruimte zit.'

'Wat ons de kans geeft achter Borrini aan te gaan zonder dat zijn helper ons op de hielen zit.'

'Klopt. De vraag is alleen: wat moeten we nog met Borrini. We hebben de Volvo terug en we weten dat hij geen kans meer zal zien door te gaan met het laten overvallen van vrachtwagens.'

Jan keek naar Arie. 'Ik neem aan dat jouw vader die kant van de zaak regelt.'

Arie pakte een nieuwe tomaat. Niemand zag waar hij ze had, maar hij leek er een onbeperkte hoeveelheid van bij zich te dragen. 'Laat dat maar aan mijn pa over. Die schopt zoveel herrie dat geen douaneman de eerstkomende twee jaar ook maar enig gegeven doorgeeft aan wie dan ook. Nog niet aan zijn eigen vrouw. Dat zit wel goed.'

'Precies,' zei Jan. 'En wat hebben we dan nog te schillen met Borrini? Geen appel, zelfs geen Italiaanse. Nog niet eens een tomaat.'

Arie knikte bedachtzaam. 'Ben ik met je eens. Ik zou hem graag de dreun teruggeven die hij mij gaf, maar waar gehakt wordt, vallen nu eenmaal builen. Aan Borrini hebben we niets. Die Dougall, dat is een ander geval.'

Nu bemoeide Bob zich weer met het gesprek. 'Die Dougall handelt in computers. Hij maakt die dingen of hij maakt er programma's voor. Hij is in elk geval een computervent. Hij is er stinkend rijk mee geworden, zo rijk dat er geen enkele reden is waarom hij zich met vervoer van groenten en fruit zou moeten bezighouden.'

'Precies. Maar toch zit deze vrachtwagen vol tomaten, dat heb jij nu echt wel overtuigend aangetoond. Deze koelwagen bevat geen computer zoals je abusievelijk dacht, maar louter tomaat. Een kleine twintig ton van die dingen is dagen, misschien weken op de juiste temperatuur gehouden alleen om er mee van hot naar haar te rijden.'

'Van Frankrijk naar Italië. En vandaar de grens over naar Joegoslavië en terug. En weer heen. En terug. Tien, twaalf keer. Zo vertelde die chauffeur het toen ik in de garage van Dougall zat te luisteren naar een gesprek tussen de piloot die de helikopter van Dougall bestuurt en de chauffeur van deze vrachtwagen.'

'Een chauffeur die ontslagen werd zo gauw hij nieuwsgierig werd en vragen begon te stellen.'

'Juist, Jan. Die chauffeur is dagen heen en weer gereden tussen Italië en Joegoslavië. Toen hij er genoeg van had en vroeg waarom hij zo zinloos aan de gang was, werd hij er uitgezwiept. Op staande voet. Maar hij kreeg wel een stamp geld om deze wagen, compleet met tomaten, nog even naar Fréjus te rijden.'

‘Waar een andere chauffeur zou instappen die er weer mee naar Italië moest, zonder twijfel met het doel om het heen-en-weer spelletje voort te zetten.’ Jan aarzelde even. ‘Ik zou er heel wat voor over hebben om te weten waar dat gerag met deze truck goed voor is.’

Arie keek hem tevreden aan. ‘En daarom gaan we achter Dougall aan, beste Jan. We kunnen hier kort of lang gaan zitten praten, maar we gaan naar Sète. We hoeven niets, maar we gaan wel. Pure onversneden nieuwsgierigheid, dat is het echte virus waar we last van hebben.’

Jan keek de cabine rond. ‘Oké, we proberen Dougall te vinden. Doen we dat met of zonder vervoer. Hier buiten staan een Volvo en een Renault-5. De Renault is gehuurd, de Volvo is geleend.’

‘De Volvo moet terug naar Nederland,’ zei Arie resoluut. ‘Mijn vader heeft daar geen schim of schijn aan onduidelijkheid over laten bestaan. Hij wil die auto terug en hij krijgt hem terug. Als we erin blijven rondrijden, dan heb je kans dat hij persoonlijk naar ons op zoek gaat en dan is de ellende niet te overzien.’

Bob huiverde. ‘Dat niet, nee. Die auto kan toch op een trein terug naar Nederland?’

Jan knikte. ‘Vanaf Avignon, geloof ik. Of anders vanaf Marseille. Dat is te regelen. Maar die Renault hebben we gehuurd in een dorp bij de Italiaanse grens en dat is een eind weg. Precies de verkeerde kant op, ook nog. Terugbrengen gaat tijd kosten.’

Arie draaide het raampje van het rechterportier open en snoof de nachtlucht op. Heel in de verte was nog iets van de donder te horen. Het klonk niet harder dan het gedender van een trein die op vele kilometers afstand voortraast en die je alleen kunt horen als het nacht is en de geluiden van het andere verkeer zijn verdwenen.

‘We houden de Renault. Het ding is oud, maar de motor loopt als een naaimachine. Twee auto’s zijn altijd handig.’

Jan gaf een huil en rechtte zijn rug. ‘Ho wat. Weet je wat dat kost. We hebben niemand op wie we de onkosten kunnen verhalen, besef je dat? Dit avontuur heeft handenvol geld gekost. Kleren zijn naar de Filistijnen, de autohuur blijft maar door-

lopen, we hebben straks een sloot dieselolie nodig voor deze vrachtwagen en we hebben niet zo bar veel geld.'

Hij dolf uit een broekzak een handvol munten en biljetten op. 'Hier. Nederlands geld, Italiaans, Frans. Het lijkt heel wat, maar het is minder dan jullie denken. Als Arie twee maaltijden nuttigt, zijn we er doorheen. We moeten nog een koffer kopen ook, want Bob is een deel van zijn spullen kwijtgeraakt.'

Bob gaapte tot het knarste in zijn kaakspieren. 'Arie eet tomaat, dat scheelt een vermogen,' zei hij kortaf. 'We hebben twee auto's nodig en dat weet je. Als dat Sète het soort vissersplaatsje is waar Europa van schijnt te wemelen dan is er kans dat ik dit bakbeest niet eens door die smalle kronkelstraatjes kan krijgen. Bovendien lopen we het risico dat Dougall zijn eigen vrachtwagen herkent, denken jullie daar even aan? We zijn gek als we om een paar honderd gulden met ons drieën in deze truck blijven. Ik kan nu met dit ding overweg en ik blijf er in rijden. Jullie gaan in de Renault. Loop ik tegen de lamp dan kunnen jullie proberen de zaak uit de knoop te trekken.'

Arie knikte. 'Ben ik het mee eens. Zuinige Jan is het ook met je eens, het duurt alleen even voor hij het toegeeft. Jij houdt de vrachtauto. Rij het ding een eind weg, zoek een parkeerplaats en ga slapen. Je ziet eruit als een levend lijk.'

Bob keek hem dankbaar aan. 'Doe ik,' zei hij. 'Voor iets anders ben ik vannacht toch niet geschikt. Ik ga slapen, maar voor het zover is wil ik nog wel even wijzen op een kleinigheid.'

'Kleinigheid?'

'Meer een grotigheidje. We weten dat Dougall naar Sète is. Mee eens?'

Arie keek hem strak aan. Hij was eraan gewend zijn vrienden voortdurend schaakmat te zetten met geniale gedachten en meestal was hij hen een stap of twee voor met denken, maar ditmaal had hij er geen idee van waar Bob heen wilde. 'Jij zei dat Dougall en Borrini naar Sète wilden in die helikopter, ja. Wat is daar mee?'

Bob grinnikte. 'Daar is niets mee. Ze zijn waarschijnlijk ook echt wel weggegaan. Dougall schijnt het soort persoon te zijn dat zijn zin wil krijgen. Maar eh, wie garandeert ons dat ze in

Sète blijven?’

‘Oei,’ zei Jan.

‘Beng,’ zei Arie. ‘Dat had ik even over het hoofd gezien. Dat is inderdaad een grotigheidje. Misschien komen ze vannacht wel terug.’

‘Of gaan ze naar Marseille, of Timboektoe, of...’

Arie hief een van zijn hamhanden. ‘Wees stil Bobbie. Ik had helaas een kleine storing in mijn eigen computer, mogelijk veroorzaakt door teveel tomatenvruchtvlies, maar ik ben weer bij. We weten niet waar Dougall in Sète naar toe is. We weten niet eens of hij daar een kantoor heeft. Hij kan wel naar kennissen zijn en zoek dat maar eens uit. We weten alleen dat hij een huis ergens in de buurt van Hyères heeft.’

‘Precies, dikke, en daar komt hij gegarandeerd een keer terug. Dus...’

‘Dus gaan Jan en ik terug naar Hyères. We zorgen ervoor dat de Volvo naar Nederland gaat en we houden de Renault. Dat is in dit land een onopvallende wagen en we zijn eraan gewend.’

‘En wat doe ik? Ook terug naar Hyères?’

Arie schudde het hoofd. ‘Niet doen. Kan niet. Die truck is daar te bekend. Misschien komt Dougall niet terug. Zelfs miljonairs slapen wel eens. Je hebt kans dat hij in Sète blijft. Met een personenauto zijn we er snel genoeg. Wij kunnen over de kleine binnenwegen rijden en een stuk afsnijden. Dwars door Marseille en de Camarque bijvoorbeeld, dat scheelt een heel eind, maar met deze truck kun je het best over de autosnelwegen rijden. Op die wegen val je minder op, ook. Rij deze wagen een kilometer of wat in de richting Sète, zoek een parkeerplaats waarop veel vrachtauto’s staan en ga slapen.’

‘Graag,’ zei Bob, ‘maar dan ga ik meteen, want als ik nu hier en ter plekke mijn ogen dicht doe dan krijgen geen twintig dolgeworden miljonairs ze meer open. Ik rij naar een parkeerplaats waar ze een benzinepomp met winkel hebben, prop me vol chocola en ga onder zeil. Morgenochtend rij ik door naar die havenplaats. Ik heb in het dashboardkastje kaarten zien liggen van half West-Europa dus Sète vind ik wel. Het enige dat me dwars zit is dat we geen duidelijk ontmoetingspunt hebben. Hoe weet

ik waar jullie uithangen? Als Dougall teruggaat naar Hyères dan zit ik daar in Sète wel erg ongelukkig. Blijf ik dan wachten tot ik een grijze baard heb en een bierbuik of doe ik iets?’

Arie krabde zijn speknek. ‘Dat is het aloude probleem, natuurlijk. Het duikt elke keer op als we op onbekend terrein uit elkaar gaan. Het beste lijkt me dat je in Sète naar het postkantoor gaat en naar de VVV. Het stadje ligt in een toeristengebied dus ze hebben er vast een informatiecentrum. Laat er een bericht voor ons achter in een dichtgelikte enveloppe en vraag een paar keer per dag in het postkantoor of er een post-restante-bericht van ons is. Ik zie niet in wat we anders kunnen doen.’

Bob gaf een knor. ‘Komt voor elkaar. Hoe zeggen jullie dat in Nederland? Komt voor de slager?’

‘Komt voor elkaar,’ zei Arie. ‘Rij kalm aan en verslik je niet in een tomaat. Wij gaan Hyères onveilig maken.’

Nachtelijke strijd bij Dougalls bussenfort

Tegen de tijd dat Jan en Arie het vierkante huis van Dougall naderden zagen ze bijna scheel van de slaap. Na hun conferentie met Bob hadden ze eerst de Volvo naar Marseille gebracht en dat had toch een paar uur tijd gekost. Ze hadden niet geprobeerd om uit te zoeken waar autotreinen naar Nederland vertrokken en wanneer ze een auto konden afleveren, maar waren rechtstreeks naar het havengebied gereden.

‘Bij de bevrachters moeten we zijn,’ had Arie verklaard. ‘Mijn vader doet al jaren zaken met bevrachters en collega-reders en ik zie niet in waarom ik zelf moet gaan hannelsen op een station. We zetten deze wagen bij een mij bekende reder, bellen mijn vader en vragen of hij de zaak met zijn collega afwerkt.’

Dat idee pakte bijzonder goed uit en binnen de kortste keren stond de auto achter een hoog hek met prikkeldraad en een nachtwaker met Dobermann-pincher.

Jan had schuin naar de hond gekeken en tevreden vastgesteld dat de Fransen een wantrouwig volkje waren. Vervolgens was hij snel op de achterbank van de Renault gedoken en hij was er binnen een minuut in slaap gevallen. Arie, die zich bij een benzinepomstation had voorzien van een onwaarschijnlijke hoeveelheid voedsel, had aangeboden om te rijden en Jan was daar bar blij om. Hij was niet van het kinderachtige soort, maar hij had prikogen en hangwangen en hij begon de omgeving onscherp waar te nemen, net alsof er een vitrage tussen hem en de buitenwereld hing.

Arie had voldoende energie verzameld om nog een paar uur mee te kunnen, maar ook hij begon verdacht vaak te knippen tegen de tijd dat hij door Hyères reed op weg naar de donkere asfaltweg die door de heuvels naar Dougalls huis voerde. Even buiten Hyères viel het hem op dat hij zo maar aan de linkerkant van de weg reed, een teken dat hij een paar seconden, of misschien maar een fractie ervan, in slaap was gesukkeld.

Hij schrok op, rekte zich uit en deed wat iedere vermoeide

chauffeur doet die een ogenblik van de wereld is geweest: hij sperde zijn ogen zo wijd mogelijk open.

Veel hielp het niet, want nog geen minuut later voelde hij de rechterkant van de Renault door de hobbelige berm rijden. Op dat ogenblik had hij er genoeg van. Hij remde en draaide het portierraam helemaal naar beneden.

De nachtlucht deed hem goed. Hij ademde diep in en keek naar de hemel. De meeste wolken waren door de landwind de Middellandse Zee ingejaagd en een onwaarschijnlijk grote hoeveelheid sterren was naar hem aan het knipogen.

Arie knipperde terug en zocht naar de maan. Hij zag haar niet en stelde vast dat ze zich achter een heuvel verborgen hield of gewoonweg nog geen zin had om haar werk te doen.

Leunend uit het raam luisterde hij naar de geluiden van de nacht. Boombladeren ritselden en in de verte jankte een van de vijfhonderdmiljoen Franse honden. Even later klonk een zwak rollend geluid, de allerlaatste stuiptrekking van het verdwijnende onweer.

‘Het heeft in elk geval enige koelte gebracht’, mompelde Arie en terwijl hij het zei begon hij te rillen. Afkoeling en gebrek aan slaap, dacht hij. Ik moet in beweging blijven anders nok ik gegarandeerd ook af.

Hij tastte met zijn rechterhand achter zich tot hij een Prinselijk been voelde en kneep. Het duurde geruime tijd voor Jan met een snork ontwaakte.

‘Wat moet je.’

‘Hulp,’ zei Arie. ‘Ik heb hulp nodig. Ik rol om van de slaap en je hebt kans dat ik de goede weg mis. We zijn even buiten Hyères en zo goed ken ik de omgeving niet. Kom naast me zitten en let op.’

Zonder een woord te zeggen ging Jan op de voorbank zitten. Hij zag er niet uit of hij opgeknapt was van het uurtje slaap. Hij wreef met beide vuisten over zijn ogen en probeerde met slikken zijn droge keel te smeren.

Arie gaf hem een stuk chocola. ‘Eet eerst wat, anders val je straks van de graat.’

‘Grrr,’ zei Jan. Hij nam niet de moeite om het zilverpapier net-

jes van de chocola te halen, maar brak de reep in twee stukken en schoof de chocola rechtstreeks zijn mond in.

‘Lekker,’ zei hij. ‘Heb je drinken ook?’

Arie greep achter zich en haalde een blikje te voorschijn dat klem had gezeten tussen de stoel en zijn achterwerk.

Jan keek hem verbaasd aan. ‘Zat je erop?’

‘Toen ik echt lui werd heb ik dat blik tegen mijn rug geduwd. Elke keer als ik achteruit ging zitten dan voelde ik het. Het hielp me wakker te blijven.’

‘Is het zo erg?’

‘Je moest eens weten. We lagen bijna in het ravijn. Daarom staan we ook stil en daarom heb ik je wakker gemaakt.’

Jan knikte. ‘Ik dacht al, meestal kun je de weg in je eentje wel vinden.’ Hij keek even naar buiten. ‘Snap je het nou. Snap je nou wat er leuk is aan al dit gedoe? We zijn bek-af, we rollen bijna een ravijn in en we hebben geen idee wat ons te wachten staan. Waarom dóén we dit allemaal?’

‘Als je je dat gaat afvragen dan kun je beter naar bed gaan in een hotel,’ zei Arie korzelig. ‘Alleen wie zich van te voren niet druk maakt beleeft ooit een avontuur. De meeste mensen denken aan wat ze te wachten kan staan. Daar schrikken ze dan zo van, dat ze er bibberkuiten van krijgen, de gordijnen dichtdoen en onder de wol kruipen. Voor die mensen is de hoogste vorm van avontuur een avond naar de bios gaan en kijken hoe James Bond de wereld redt. Dat weet jij even goed als ik, jongetje Prins.’ Hij liet de koppeling een stukje opkomen en luisterde naar het geluid van de motor. ‘Ik rij verder. Geef me een lel als ik snurk.’

Het vinden van de weg bleek lastig te zijn en toen ze het veldje opreden waar ze uren eerder ook waren geweest waren ze bijna te moe om uit te stappen.

‘Hoe laat is het?’

‘Weet ik het. Doet het er iets toe?’

‘Niets nee. Onzin eigenlijk zo’n vraag. Het is hartstikke nacht en dat blijft nog wel even zo.’

‘Wat denk je, zullen we eerst een paar uur gaan slapen?’

‘En als Dougall in die tijd thuis komt?’

‘Maakt dat iets uit?’

‘Tsja.’

Maar echt slapen als je weet dat er werk op je staat te wachten valt niet mee. Zowel Jan als Arie had een soort ingebouwde wekker die ervoor zorgde dat ze niet halve dagen in bewusteloze toestand doorbrachten. Ruim anderhalf uur sliepen ze als boktorren en toen werden ze met een schok wakker, bijna tegelijkertijd.

‘Er op af?’

‘Heb jij de Smith and Wesson bij de hand?’

‘Wat dacht je. Revolver klaar, zaklantaarn klaar. Bob heeft dat Llamapistool, dat weet je toch.’

‘Mooi. Op weg dan.’

Arie stapte met stijve benen de Renault uit en wachtte tot Jan ook zover was. Dat duurde even, want Jan stond te schutteren.

‘Wat doe je.’

‘Ik stop die Smith and Wesson wat beter weg. Wacht effe. Auw. Verdorie. Nou ben ik weer nat.’

Arie zag niet veel op deze donkere plaats tussen de bossen, maar hij hoorde wat er was gebeurd. Jan was half achterwaarts de auto uitgekomen en was met het rechterbeen in een kuil gestapt die vol water stond. Het water was tot zijn kuit opgespat en daarna met stralen zijn schoenen ingelopen.

Het stelde niet veel voor, maar Jans humeur was nog lang niet op peil en het ongelukje was net voldoende om hem tot grote boosheid te brengen.

‘En weer een natte voet,’ tierde hij. ‘Weer een sok naar de ratsmodee. Nou heb ik er genoeg van.’ Hij schopte een paar maal met zijn been alsof hij het water van zich af wilde slaan en begon zijn shirt los te knopen.

Arie keek hem een poosje vol verbazing aan.

‘Jan,’ zei hij zacht. ‘Jan. Hallo, Janneman. Maak je het niet te gek? Ik bedoel: ik kan tegen een stootje en het is lang niet koud, maar vergis ik me of ben je van plan vannacht in je blootje op pad te gaan? Die struiken hier hebben stekels hoor.’

Jan gooide zijn shirt op de achterbank en schopte zijn schoenen

uit. Toen hij zijn broek uit begon te trekken werd Arie oprecht ongerust. Hij pakte zijn vriend bij een schouder. ‘Alles goed, Jan,’ vroeg hij vriendelijk.

Jan maakte een nijldige beweging. ‘Laat me los reuzelhoofd. Ik trek alleen andere kleren aan. In die koffer daar ligt een afgeragd overhemd, een colbert dat we duur hebben gekocht en dat twee uur later rijp was voor de voddendam, een das waar je soep van kunt koken. Denk je dat ik in de enige bruikbare kleren die ik nog heb door dat bos daar ga dalven? Hoe krijg je me zo gek. En als ik jou was zou ik me ook maar verkleden, want als je die broek ook naar de knoppen helpt dan heb je geen verse meer en als we morgen naar Sète moeten dan loop je erbij als een vogelverschrikker.’

Arie loosde een zucht van opluchting. ‘Ik dacht even dat je amok wilde maken, maar ik moet toegeven: je hebt gelijk. We gaan de laatste dagen wel snel door onze kleren heen.’

Ze verkleedden zich snel, een enkele keer huiverend als een zucht koeler wordende lucht langs hun vel veegde en waren vrijwel tegelijk klaar. Het leek alsof het idee dat hij nu kleren aan had waar toch weinig meer aan te bederven was het humeur van Jan aanzienlijk opknapte, want zijn stem klonk een stuk menselijker toen hij het portier van de Reanult dichtbensde en vroeg: ‘Gaan we over de weg of proberen we het pad te vinden waar Bob het over had?’

Arie aarzelde en scheen met de zaklantaarn in het rond. ‘Over de weg, lijkt me. Dit bos is geen pretje, dat hebben we al ervaren en als we aan de achterkant van het huis uitkomen dan lopen we tegen een muur aan met erachter een pad van glasscherven.’

‘Over de weg dan. Hou jij de lamp, dan pak ik de revolver. Als we voorzichtig aan doen ziet niemand ons. Het is midden in de nacht en verkeer is er niet meer, hier. Het laatste stuk leggen we wel kruipend door het bos af.’

Tot het grote hek in de toegangsweg naar het huis van Dougall ging het gesmeerd. Ze liepen langs de rand van de asfaltweg in rustig tempo achter elkaar, luisterend naar de bomen die nadrupten en een enkele maal opgeschrikt door hagedissen die tussen

de bladeren doorritselden.

Bij het ijzeren hek met de scherpe punten aan de bovenkant bleven ze staan.

‘En nu?’

‘Over dat hek?’

‘Dank je feestelijk. Moet je die punten zien. Het lijkt wel of ze twee keer per week door de tuinman worden bijgevijld. Is dat slot de moeite waard?’

Arie liet zijn vingers langs het ijzer lopen en trok aan de beugel.

‘Het is dik genoeg om een koppel olifanten tegen te houden, het is alleen niet gesloten.’

‘Meen je dat nou?’

‘Ja joh. Kijk maar. De beugel is niet tot in het slothuis doorgedrukt. Gewoon slordigheid. Dat krijg je op den duur.’

Jan dacht na. ‘Misschien heeft die ontslagen chauffeur het expres zo gelaten. De man had er de pé in en wilde wat terugdoen.’

‘Laten we hem dankbaar zijn. Kom mee.’

Arie opende het hek op een kier en glipte daar ondanks zijn omvang soepel door. Hij wachtte tot Jan hem was gevolgd en duwde de beugel op zijn plaats. ‘Laten we hopen dat er niemand na ons komt.’

‘Waarom zou iemand? Dougall is weg en zo’n pretje is het hier niet. Hoe loopt deze weg ook weer?’

‘Met een paar bochten zei Bob. Er komt straks veel grind. Wit grind, zei hij. We zullen het laatste stuk door het bos moeten.’

‘Schiet op dan. Straks komen we tijd tekort. De wolken zijn weg en je hebt kans dat het vroeg licht wordt.’

Ze zeiden niets meer toen ze de weg volgden in de richting van de garage die Dougall had laten verbouwen tot wat Bob een soort vesting had genoemd.

Na honderd meter gingen ze het bos in en tastend van boom tot boom liepen ze parallel aan de weg tot ze voor zich het huis zagen.

Ze bekeken de voorgevel.

‘Dat ding ziet er niet kinderachtig uit, het lijkt wel een gevangenis.’

‘Zei Bob toch. De voordeur is van solide hout en voor de ramen

luiken of tralies. Hier komt alleen een muis naar binnen.'

'En via de garage?'

'Waar die oude auto's staan? Bob vond dat het er stevig uitzag. Ik ben bang dat we naar de achterkant zullen moeten, daar waar het helikopterplatform is en allerlei oude auto's en bussen schijnen te staan.'

Arie haalde zijn neus op. 'Ik hoop dat er daar ergens een kelder is met een wrakke deur, maar ik vrees het ergste. Dit gebouw ziet eruit als een fort.'

'Geen fort is onneembaar, dat weet je. Na verloop van tijd worden mensen slordig, dat heb je gezien aan dat hek. Bob heeft een soort oppasser of bewaker gesproken en een monteur. Al zijn leven wonen die hier. Ik kan me niet voorstellen dat ze ook in vestingen wonen. Er moeten zijdeuren zijn, ramen die je zomers open laat staan, een luchtrooster dat in de loop der jaren los is gaan zitten.'

'Kom mee dan. We gaan rechtsom en zien wel waar we uitkomen.'

Op handen en knieën kropen ze verder langs de bosrand die hier in een flauwe boog voor het huis langs liep. Op de hoeken van het gebouw brandden lampen en toen ze verder kwamen, zagen ze dat de deur van de garage door een schijnwerper werd verlicht.

'Alsjeblieft,' zei Jan vol ontzag. 'Die Dougall heeft de oplossing voor nonchalance en openstaande ramen gevonden. Alles wat open kan is verlicht. Moet je dat grind zien: het blinkt of elk steentje in de glansverf is gezet.'

'We zullen verder moeten. Daarginds moeten die autowrakken en bussen staan en daar is het hartstikke donker. Als we daar tussen zijn kunnen we rechtop gaan lopen ook.'

Op meer dan honderd meter van het huis stootten ze op de muur die langs de zijkant was gebouwd en die uren eerder door Bob was ontdekt. Langs de muur lag inderdaad een strook gebroken glas en het was zinloos om daar overheen te lopen.

Het was duidelijk dat ze moesten kiezen tussen teruggaan, met vrijwel de zekerheid dat ze links van het huis ook op een muur zouden stuiten, of de grondstrook oversteken die voor hen lag te

blinken.

Jan pakte de revolver en voelde aan de veiligheidspal. 'Oversteken,' zei hij kort. 'Niet kruipen maar rennen. Geluid maken we altijd, maar we zijn vrij ver van het huis. Doorlopen tot we in de schaduw van die voertuigen zijn. Tussen dat schroot daar vindt niemand ons. Twee, drie, lopen dikke.'

Naast elkaar renden ze over het knerpende grind en hijgend bleven ze in de schaduw van een auto staan.

'Wat een lawaai.'

'Of je grind stort uit een vrachtwagen,' gaf Arie toe. 'We zijn nou uit dat bos, maar hebben we iets bereikt?'

Jan gromde korzelig. 'Nadat we ons vel hebben opengehaald aan braamstruiken kunnen we nu struikelen over stukken ijzer. Een hele vooruitgang. We moeten tussen deze auto's door naar de achterkant van het huis zien te komen.' Hij stopte de revolver in zijn broekzak. 'Hou de zaklantaarn bij de hand, dikke, maar schijn niet als het niet echt nodig is.'

Op de tast begonnen ze langs de auto's te lopen. Het was hier aardedonker en alleen de bovenkant van de auto's was waarneembaar als donkere lijnen tegen een iets lichtere hemel. Op de plaats waar ze liepen stonden vooral oude bussen en bestelwagens en ze konden er makkelijk rechtop langs lopen en toch in de schaduw blijven. Dat was ook meteen het enige voordeel, merkten ze alras, want tussen de auto's lagen stukken ijzer, afgedankte motoren en verwrongen portieren.

Jan haalde een scheen open aan een motorkap die als een kurketrekker lag opgekruld en Arie stapte in een plas vettige drab die motorolie bleek te zijn. Hij gleed weg en bense met een heup tegen de velg van een tractorwiel.

Het was hen spoedig duidelijk dat de rommel niet bij toeval was neergelegd. De meeste doorgangen waren met opzet versperd en op de paden die tussen het schroot waren vrij gebleven was een dikke laag grind gelegd. Na een halve minuut had Arie genoeg van het gestuntel. Hij knipte de zaklantaarn aan en scheen over het oude ijzer.

'Dat gaat echt niet, Jan. We maken genoeg herrie om een doveninstituut in rep en roer te brengen.'

Jan keek zenuwachtig rond. ‘Wat wil je dan. Teruggaan heeft geen zin. Waar we ook naar toe gaan, lawaai maken we toch.’

Arie knipte de lamp uit en wachtte tot zijn ogen weer aan het duister gewend waren.

‘Laten we uit elkaar gaan. Ik loop zover mogelijk rechtdoor en probeer achter de laatste rij auto’s langs naar de achterkant van het huis te komen. Jij neemt het eerste pad links en doet hetzelfde. Mijn weg is langer, maar ik heb licht. Ga onder een bus liggen op een plaats waar je het huis kunt zien en wacht tot je me hoort.’

‘Gewone signalen?’

‘Allicht,’ zei Arie en hij knipte nog eenmaal de lamp aan om Jan te laten zien waar hij af moest slaan.

In theorie was het eenvoudig. Al de auto’s waren in min of meer ordelijke rijen opgesteld en ertussen was een padenpatroon gemaakt dat je ook krijgt als je op papier een stel evenwijdige lijnen trekt met daaroverheen andere lijnen die er een hoek van negentig graden mee maken.

De meeste paden waren weliswaar volgedumpt met rommel, maar het ijzer lag nergens erg hoog.

Het pad dat ze tot nu toe hadden genomen liep parallel aan de achterkant van het huis. De lichten die daar waren schenen tegen de voorste rij auto’s en bereikten de volgende rijen niet. Dat werd anders toen Jan de hoek omsloeg. Hij kwam nu op een pad dat rechtstreeks naar het huis voerde en een deel ervan werd in de lengte verlicht door een schijnwerper. Jan drukte zich aan de schaduwkant tegen een bus en stond een ogenblik doodstil.

Op een of andere manier was de stilte die hier hing intenser dan hij gewend was. Er hing iets in de lucht dat hem onzeker maakte, iets dreigends.

Hij probeerde zijn adem onder controle te krijgen en tegelijkertijd scherp te luisteren. Op enige afstand hoorde hij zacht geknerp. Dat is Arie, dacht hij. Door dat lamme grind kun je geen stap zetten zonder dat je geluid maakt. Je bent bovendien zo geconcentreerd bezig met lopen dat je vergeet om ergens anders op te letten, ook nog, en dat is link.

Hij draaide zijn hoofd en luisterde. Het geknerp was weg, blijk-

baar stond ook Arie nu stil. Geen enkel geluid was te horen. Geen geritsel van bladeren, geen beest dat vluchtte, geen geluiden in de verte. Het was onheilspellend.

Jan voelde dat zijn nek ging prikken, het zuiverste teken van naderend gevaar dat hij kende. Hij had er bitter spijt van dat hij niet met Bob was meegegaan naar Sète en hij wilde eigenlijk maar een ding: wegwezen. Alleen de gedachte dat Arie in zijn eentje elders aan het rondspankeren was hield hem tegen.

Hij schudde zijn hoofd en deed weer een stap. Tot zijn verbazing hoorde hij geen geknerp. Hij bukte zich en voelde over de grond. Er was geen ijzer en er was geen grind. Op deze plaats lag alleen vochtige modder. Opgelucht deed hij snel enkele stappen. Drie passen lang ging het goed en toen gebeurden er verschillende dingen tegelijk.

Jan stapte op iets dat een hol, metalig geluid gaf, terwijl het kantelde en blijkbaar op een glazen plaat of enkele flessen viel. Hij verloor zijn evenwicht en sloeg tegen de zijkant van de bus. Die zijkant was lauwwarm en glad. Zijn arm gleed af langs het metaal en zijn bovenlichaam slipte weg. Op hetzelfde ogenblik hoorde hij vlak achter zich een licht gepiep alsof een deur openging. Hij wilde zich omdraaien, maar hij stond in een onmogelijke houding, halfachterovergebogen en met een been op het stuk metaal dat nu heen en weer ging en ritmisch tegen glas sloeg dat bij elke beweging verder versplinterde.

Hij probeerde in elkaar te duiken, maar hij had nog steeds geen greep op de zijkant van de bus en hij voelde zich als een jongetje dat voor de eerste keer schaatsles krijgt en zijn benen langzaam verschillende kanten op ziet glijden.

Het piepende geluid werd sterker en achter zijn rug verscheen een baan licht die werd onderbroken door een donkere gestalte. Terwijl Jan nog bezig was zich om te draaien sprong de gestalte naast hem en meteen kreeg hij een zwieper met een stuk hout. Jan was in de draai en het hout miste zijn hoofd, maar schampte op een pijnlijke manier langs zijn bovenarm.

‘Auw,’ kreet Jan.

‘Merde,’ zei een zware stem.

Jan hoorde nog een paar kernachtige Franse uitdrukkingen en

zag het hout opzwaaien. Hij had nu zijn evenwicht teruggevonden en zette zich af van de metalen plaat die half tegen enkele flessen had gelegen. Hij rolde zich om en gaf de man die op minder dan een meter naast hem stond een trap tegen een scheenbeen. Zoiets komt flink aan en de man kromp in elkaar. De houten knuppel sloeg tegen de bus met een klap die het metaal deed vibreren en ketste daarna met een zwieper terug. De man gaf een kreun en deed wat bijna iedereen doet die een schop tegen zijn scheen krijgt: hij trok het been op.

Mooi, dacht Jan, dat doen we nog eens. De man stond precies in de baan licht die uit de autobus straalde en Jan kon zuiver mikken. Hij zwaaide met zijn been en trof zijn tegenstander midden op de andere scheen. Twee benen optrekken leidt tot verrassende resultaten en de man bense met zijn billen op de grond. Hij gaf een kreet van pijn en haalde toen hoorbaar diep adem.

‘Francois,’ brulde hij. ‘Help. Er zijn kerels hier. Twee stuks.’

Jan versteende. Twee stuks. Hoe kon die vent weten dat hij niet alleen was. Waren ze soms de hele tijd in de gaten gehouden? Was hier een onzichtbaar bewakingsstelsel?

Het vage gevoel van onheil van enkele minuten geleden werd sterker. Hij moest hier weg, dat was duidelijk. Hij duwde zich op en leunde tegen de bus. Voor hem lag de kreunende man, achter hem was het huis. Jan koos voor het huis. Hij nam een stap naar het deel van het pad dat vanaf het huis werd verlicht en begon aan een sprint. Hij kon nu zien waar hij liep en hij hoefde zich van knerpend grind niets aan te trekken. Hij sprintte door naar het einde van het pad met de vaste bedoeling om in een keer door te lopen naar de rand van het bos.

Hij zou die rand helaas niet halen. Hij haalde precies het einde van het pad en geen meter meer. Op het ogenblik waarop hij een sprong nam van het pad naar de witte grindvlakte werd een hard voorwerp om de hoek van de zoveelste oude auto gestoken. Het voorwerp boorde zich precies boven Jans maag in zijn vlees en deed hem dubbelslaan.

‘Hebbes,’ hoorde hij en dat was alles wat hij hoorde. Hij voelde alleen nog een klap achter zijn oor, zag het grind met grote snelheid op zich afkomen en ging onder zeil.

Arie was op betrekkelijk geringe afstand van de plaats waar Jan werd neergeslagen en hij kon de korte strijd van seconde tot seconde volgen.

Doorlopen en een omtrekkende beweging maken had nu natuurlijk geen zin meer. Hulpverleners was aan de orde, maar Arie was veel te slim om zich als een gewonde rinoceros in de strijd te storten.

Hij draaide zich om en deed twee stappen terug. Het grind kraakte en hij verstijfde. Dit was vragen om moeilijkheden, vond hij. Elke stap op een van deze paden veroorzaakte lawaai. Er was maar een manier om geluidloos vooruit te komen.

Hij keek omhoog en zag de bovenrand van een auto. Op de tast liep hij naar het voorspatbord en met een paar bewegingen werkte hij zich naar boven. Vanaf het dak kon hij aanmerkelijk meer zien dan vanaf een van de smalle paden. Boven zich zag hij plukken wolk die als een knoedel uit elkaar getrokken watten voortzweefden, maar die genoeg gaten open lieten om tientallen sterren hun pinkelwerk te laten doen. Rechtsvoor zag hij lichtbanen van de lampen bij het huis.

Daar ergens was Jan en daar moest hij naar toe.

Voorzichtig schoof hij naar voren. De auto's waren stijf tegen elkaar aangezet en het was niet moeilijk om van het ene naar het ander dak te kruipen. Hij liep vast op de plaats waar een dwarsgang was aangelegd, maar door zich naar beneden te laten glijden en een meter verder weer op een autodak te klimmen kon hij de meeste grondobstakels vermijden.

Hoe dichters hij bij het huis kwam hoe groter en hoger de auto's werden en hoe meer plezier Arie kreeg. Zolang hij zich plat tegen het dak drukte was hij vanaf de grond nauwelijks te zien, maar zelf had hij een redelijk overzicht van de omgeving.

Voor zich uit hoorde hij geluiden. Mensen stootten tegen metaal, hijgden van inspanning en gaven af en toe een grauw als ze zich stootten.

Twee mannen, stelde Arie vast. Het zijn er twee en ze slepen iemand. Er was weinig genialiteit voor nodig om te bedenken wie er werd gesleept. De vraag was alleen: waar werd Jan naartoe gezeuld. Naar het huis?

Dat bleek niet het geval, zag Arie. Nog geen vijftien meter van hem vandaan werd een deur opengegooid en werd een lamp aangestoken. Een brede baan licht golfde door het pad naast het bus waarop de dikkerd lag en hij hoorde nu duidelijk twee mannen praten.

‘Pak zijn schouders.’

‘Hebbes.’

‘Naar binnen dan met deze snuiter. Schiet een beetje op, er is er nog een.’

Op dat ogenblik begon ook Arie te beseffen in wat voor een wespennest ze waren beland. Het was hem duidelijk dat ze niet door dom toeval waren ontdekt, maar dat er ergens een systeem moest zijn dat indringers opspoorde en hun posities verraadde. Hij begreep ook dat niet alle bussen en vrachtwagens op het achterterrein rijp voor de sloop waren. Minstens één was ingericht als woonruimte. Eigenlijk was dat nog logisch ook. Een nachtwaker kan prima dienst doen als hij op enige afstand van het huis woont dat hij moet bewaken en een bus is groot genoeg om behoorlijk in te kunnen wonen.

De deur sloeg dicht en de baan licht verdween. Het meeste in elk geval, want tot zijn onuitsprekelijke genoegen zag Arie licht boven het dak van de bus voor hem. Blijkbaar stond een dakluik open in verband met de warmte en was de bewoner te lui of te laks om het te sluiten.

Waar licht door kan daar kan ook geluid door, dacht Arie en hij begon naar het volgende dak te kruipen. Hij deed het langzaam om geen schrapende geluiden te maken en hij vorderde centimeter voor centimeter, maar toen hij naast het luik lag had hij een eerste klas plaats voor de voorstelling binnen.

In minder dan een minuut was hem duidelijk dat de nachtwaker samen met iemand die Francois werd genoemd Jan bewusteloos had gemept. Ze hadden hem naar binnen gesleept en probeerden hem nu bij te brengen. Maar of Jan had een hijs gekregen waar hij drie uur van onder zeil was gegaan of hij hield zich bewusteloos, want wat de twee mannen ook deden: hij reageerde niet.

Ernstig bezorgd maakte Arie zich daar niet om. Zowel hij als Jan was op het hoofd getikt met alle denkbare soorten hout en

edelmetaal en hun koppen hadden bewezen meevast te zijn. Hij maakte zich wel zorgen over het gesprek dat zou volgen als Jan weer bij zijn positieven was. Zijn vriend was niet zo handig in kletsverhalen en als hij de naam Borrini liet vallen dan was de boot waarschijnlijk grondig aan.

De mannen die bij Jan stonden wisten duidelijk niet wat ze aanmoesten met hun bewusteloze gevangene.

‘Gewoon zo’n snuiter uit Hyères,’ zei een zware stem. ‘Waarom smijten we hem niet van het terrein af?’

‘Omdat het er twee zijn. Er zwerft er nog een rond.’

‘Nou en, gewoon laten lopen. Je belt de politie en die komt ze halen.’

De andere stem klonk korzelig. ‘Klets niet. Je weet hoe de baas over politie denkt. We hebben hier een prima opsporingssysteem met al die draden tussen het oude ijzer en in het bos en als we moeten uitleggen hoe we deze jongen hebben ontdekt dan raakt dat bekend. De baas heeft vandaag al iemand op staande voet ontslagen en ik wil niet de tweede zijn.’

‘Goed hoor,’ zei de zware stem. ‘Je doet maar wat je niet laten kunt.’ Arie hoorde gepiep en gekraak van veren alsof iemand zich op een bed of in een oude stoel liet zakken. ‘Wachten we tot die jongen uit zichzelf bij komt of doen we er wat aan? Gooi een emmer water over zijn kop dan schieten we tenminste op.’

De andere stem, veel bedachtzamer, klonk lijkig. ‘Weet je wat ik gek vind. Ik vind het gek dat deze vent geen papieren bij zich heeft. Wel een revolver, maar geen rijbewijs, geen brief, geen rekening.’

‘Nou en, zo’n snotneus met een grote bek die ergens een revolver heeft gekocht. In Toulon koop je die dingen in elke havenkroeg.’

‘Hij lijkt me geen Fransman ook.’

‘Wat lijkt hij dan?’

De stem klonk nu nog aarzelender. ‘Die Borrini, die vent die de hele avond bij de baas was, dat is toch een Italiaan?’

Precies onder zijn middel hoorde Arie een grom en weer getinkel van veren.

‘Die Italiaan verwachtte iemand. Mijn assistent, zei hij. Ene

Li... Li... Weet ik veel, die Italianen hebben van die rare namen.'

'Jij denkt dat...'

'Ik zou het niet weten, maar als we een vriendje van de baas op zijn kop hebben geslagen, dan...'

Arie luisterde niet meer. Hij kroop achteruit en keek verbaasd naar de lucht. Terwijl hij luisterde, was hem een idee te binnen geschoten, zo brutaal dat het woord geniaal er te zwak voor was. Hoe kom ik toch op die ideeën, vroeg hij zich af, terwijl hij knipoogde naar de sterren die extra leken te fonkelen uit eerbied voor zijn invallen. Hoe bedenk ik het. Dit is of briljant of knoertstom. Maar als het werkt dan heb ik die twee kerels op een onwaarschijnlijke manier bij het been. Zijn dikke buik begon te schudden van de binnenpret en hij liet zich snel van het dak glijden om te voorkomen dat het getril zich via het metaal van de bus zou gaan voortplanten.

Hij liep naar de voorkant van de bus en begon met beide vuisten op de deur te roffelen.

'Hé, hé daar, doe open. Onmiddellijk.'

Glunderend stond hij te wachten op wat er zou gaan komen. Het was voor hem een klein kunstje om zich voor te stellen wat er in de bus gebeurde. Geen bewaker rekent er op dat een indringer zich met veel misbaar komt melden. Gebeurt dat wel, dan is in de regel van enige verbijstering sprake. In dit geval zelfs van veel verbijstering, want het duurde lang voor de deur open ging, en toen zelfs nog maar op een kier.

'Wie is daar,' klonk een argwanende stem.

'Ik,' zei Arie. 'Ik zoek Ivo Livi, mijn maat.'

De deur werd opengegooid en twee mannenhoofden keken het duister in. Arie stond wijdbeens voor hen met een grijns op de kaken.

'Waar is Livi?' vroeg hij.

De hoofden gingen achteruit en een hand maakte een uitnodigende beweging.

Arie stapte de bus in en zag in een oogopslag dat hier een handige knutselaar aan de gang was geweest. Alle vaste stoelen waren verwijderd en met triplex was een kamer/keuken gemaakt met

kasten, een aanrecht en een stel afgetrapte maar nog deugdelijke luie stoelen. Het achterste deel van de bus was afgescheiden, waarschijnlijk bevond zich daar een slaapkamertje.

Naast de smalle deur naar de slaapkamer stond een kleine, maar stevige tafel met erop een televisietoestel waarop een soort ruitpatroon te zien was. In elk vierkant was een cirkel en een aantal ervan lichtte bij toerbeurt op. Arie ging er wijdbeens voorstaan. Wat is dit, vroeg hij zich af, een moderne vorm van het oude spel boter, kaas en eieren? Het duurde lange seconden voor hij het begreep. Een alarmsysteem, natuurlijk. Zonder twijfel was deze computer verbonden met een systeem van draden of mogelijk ook ultraviolet licht. Wie een draad aanraakte of door een lichtbaan stapte stelde een signaal in werking dat op het scherm zichtbaar werd in de vorm van een oplichtende cirkel.

Ze hadden al vaker te maken gehad met een dergelijk systeem, alleen was dit verbonden met een computer. Een heel stel computers, waarschijnlijk, want de kans was groot dat in het huis ook een scherm stond te blikkeren. Logisch eigenlijk, bedacht Arie. Wie rijk wordt met computers en computerprogramma's is heus wel in staat een eigen veiligheidssysteem te bedenken.

Hij bleef nog even naar de aan en uit knipperende lichtjes kijken en draaide zich toen om.

De meeste stoelen in het kleine woonkamerdeel stonden tegen de wand en ertussen lag Jan Prins languit op de bodem. Zijn gezicht was bleek en zijn ogen waren dicht.

Arie bukte zich naast Jans hoofd in zo'n houding dat de twee mannen die hem hadden binnengelaten een riant uitzicht hadden op zijn spekvette achterste en legde een hand tegen de hals van zijn vriend. Hij voelde de slagader regelmatig kloppen.

'Ivo,' zei Arie zacht in snel Nederlands. 'Jij bent Ivo. Als je me hoort doe dan een oog open. Die kerels kunnen je nu niet zien.'

Hij zag een oog van Jan open en dicht gaan en haalde opgelucht adem. Blijkbaar had Jan besloten dat hij zich het beste bewusteloos kon houden, of misschien was hij gewoon van vermoeidheid half in slaap gesukkeld. Hij had in elk geval het beste gedaan wat hij had kunnen doen: niets.

Arie richtte zich op.

‘Wat hebben jullie met Livi gedaan?’

De twee mannen tegenover hem keken hem strak aan. De dikste en oudste van de twee knipperde nerveus met de ogen, de ander keek onbewogen.

‘Wie ben jij?’ vroeg hij.

‘Zei ik toch al. Ik hoor bij hem, bij Livi daar. Wij zijn op zoek naar Borrini.’

‘Jullie zijn geen Fransen.’ De man vroeg het niet, hij stelde het vast.

Arie schudde het hoofd. ‘Nee. En geen Italianen ook. Wij zijn Zwitsers. Van vlak over de Italiaanse grens. Kun je dat niet horen aan ons accent?’

De man knikte. ‘Wat sprak je daar dan net tegen die Livi? Dat leek niet op Italiaans.’

‘Natuurlijk niet. Ik sprak een Zwitsers dialect. Wie ben jij?’

De vraag was zo onverwacht en direct dat de man automatisch antwoord gaf. ‘Maurice,’ zei hij. ‘Ik ben de nachtwaker.’

‘En hij?’

‘Francois, de monteur.’

‘En jullie zijn ingehuurd om gasten neer te slaan?’

Nu begon de bewaker te protesteren. ‘Ho wat. Kallem aan. Jullie zijn indringers. Wat hebben jullie over dit terrein te sjouwen, midden in de nacht. Waarom denk je dat daar bij de weg een hek staat?’

‘Het hek was open,’ zei Arie.

‘Bestaat niet,’ zei de bewaker.

‘Bestaat wel. Ga maar kijken. We konden zo doorlopen.’

Hij zag de bewaker beschuldigend naar de monteur kijken en moest inwendig grinniken. Natuurlijk was het de taak van een bewaker om ervoor te zorgen dat hekken werden gesloten, maar blijkbaar had de man de monteur gevraagd het werk over te nemen en die had geen zin gehad om door het onweer naar het hek te rijden.

‘Waarom ben je niet naar de voordeur gegaan? De meeste gasten bellen daar.’

‘Hebben we gedaan,’ blufte Arie. ‘Er deed niemand open. Daarom zijn we rondgelopen. Er moest iemand zijn, was ons gezegd.’

De bewaker gaf het nog niet op. 'En jullie auto dan? Wie hier op bezoek komt heeft een auto. Ik heb geen auto gezien.' Zijn stem klonk nu vol zelfbeklag.

'Staat verderop. We hadden pech, daarom zijn we ook zo laat. Door het onweer was de weg glad geworden. Er lag zand, en steenslag, we zijn een stuk de berm doorgesleden tot de eerste bomenrij. Het kostte uren voor we de wagen weer op de weg hadden. Daarom zien onze kleren er ook zo gekreukeld en smerig uit.'

Arie had dikke binnenpret. Alles wat ze de laatste uren hadden meegemaakt werkte nu in hun voordeel. Ze zagen er afgeragd uit met hun smerige kleren en hun schaafplekken. Hij sprak met een zwaar accent en of dat Nederlands of Zwitsers was dat zou geen geboren Fransman kunnen vaststellen.

De nachtwaker leek zich over te geven.

'En wat willen jullie nou?'

'Borrini natuurlijk. Waar is hij?'

'Met de baas mee.'

Arie haalde diep adem. Nu mijn laatste troef, dacht hij. Ik moet ze nog een keer overbluffen en dan heb ik ze precies waar ik ze hebben wil.

'Zeker naar Sète,' zei hij. 'Met de helikopter natuurlijk.' Hij zuchtte. 'We hadden gehoopt dat we op tijd zouden zijn. Dat lamme ongeluk ook.'

De bewaker keek opeens opgelucht en de monteur naast hem eveneens. Dit moest kloppen, zag je ze denken. Wie anders dan Borrini kon hebben doorgegeven dat hij naar Sète zou gaan?

'Ze zijn in Sète,' gaf hij toe.

'Hoe lang blijven ze daar?'

De bewaker haalde zijn schouders op. 'Weet ik het? Een dag. Twee dagen. Drie maanden. Je weet het nooit. Er is daar een festival aan de gang waar de baas mee te maken heeft. Vannacht was er een film die hij wilde zien. Of een toneelstuk. Zoiets. Hij heeft er ook een kantoor, dus je hebt kans dat hij er een tijdje blijft.'

'Vannacht komt hij niet terug?'

'Vannacht zeker niet, nee.'

‘En Borrini is mee?’

De nachtwaker knikte.

Arie zag dat zijn blik weer wat argwanender werd en hij wist dat hij op moest schieten.

‘Waar is zijn kantoor?’

De bewaker zweeg.

Arie stond op en liep op de man af. ‘Luister,’ zei hij dreigend. ‘Ik wil vergeten dat je Livi hebt neergeslagen. Maar we zijn op zoek naar Borrini en we zijn al te laat. Borrini is onze baas en hij is een vervelend stuk eten als hij kwaad wordt. Ik heb geen zin me te laten ontslaan omdat jij kaakklem krijgt. Waar is Borrini, op welk adres in Sète is hij te vinden.’

‘Waar ze slapen weet ik niet, maar zijn kantoor is aan de Rue Fondère, vlak bij de haven. Nummer 168. Morgen is hij er te bereiken.’

Arie boog diep. ‘Morgen zijn wij er ook,’ zei hij. ‘Zonder mankeren. Mag ik nu een glaasje water voor mijn maat en de revolver die jullie hebben gepakt? We hebben een beetje haast. We moeten een andere auto zien te vinden en ik wil nog wat slapen ook.’

Nachtelijk gekrakeel langs de autoweg

Het vertrek van Jan en Arie verliep zonder problemen. Arie hees zijn vriend overeind en hielp hem de autobus uit en samen marcheerden ze in de richting van het hek. Ze werden gevolgd door de nachtwaker die een sterke lamp bij zich had en die hen bijlichtte. Het leek of hij heel beleefd zijn gasten begeleidde, maar Arie wist beter. De man liep te broeien op iets. Hij voelde dat er gaten zaten in het verhaal van de twee bezoekers en hij zocht in zijn geheugen naar argumenten om die gaten te dichten. Of helemaal open te schieten, dat hing er vanaf hoe je het bekeek.

Blijkbaar werkten zijn hersens traag, want hij zei niets toen Arie het zware ijzeren hek open deed. Hij keek zelfs opgelucht. Ook het verhaal dat het hek niet op slot had gezeten bleek te kloppen. Hij scheen met de lamp over het slot om zich ervan te overtuigen dat het niet geforceerd was en ging toen beleefd een stapje achteruit om Jan door te laten die een hand tegen de zijkant van zijn hoofd gedrukt hield en als een computergestuurde ledenpop met Arie was meegewankeld.

Hij bleef staan tot de jongens in het duister waren verdwenen en deed daarna het hek solide op slot. Met de handen om twee tralies en zijn gezicht tegen het ijzer gedrukt bleef hij nog een poosje staan kijken. Hij zag niets dan een donkere massa bomen en struiken met erboven sterren die af en toe aan het oog onttrokken werden door voortsluierende wolken, maar het beeld leek hem te bevallen.

Hij stond doodstil. Het enige aan hem dat bewoog waren zijn lippen. Hij vertelde zichzelf volkomen geluidloos een heel verhaal. Het was een mooi verhaal en het kwam erop neer dat hij, Maurice, nachtwaker van beroep, zich niet zo maar liet beduvelen door jonge Italiaanse opdonders met een grote mond. Hij, Maurice, ging ingrijpen.

Hij wist helaas nog niet hoe en daarover was hij met zichzelf in intensief gesprek. Hij verloor veel tijd door eerst alle manieren door te nemen waarop hij met zijn twee bezoekers had moeten

omspringen. Hij had ze moeten gijzelen, op water en brood moeten zetten, moeten overbluffen en moeten knevelen. Dat had hij moeten doen. Maar hij had ze laten gaan en toen hij die conclusie had getrokken ging hij denken over zijn nabije toekomst.

Die zag er enigszins somber uit. Als die ene jongen wel Livi was dan had hij het hulpje van Borrini neergeslagen en Borrini was een gevaarlijk mens. Zijn baas had niet vaak gasten in zijn computerfort, maar als ze er waren dan waren ze belangrijk. En hulpjes van belangrijke gasten behoorden niet op het hoofd te worden gemept met een knuppel, dat was een vaste regel van het huis. Gasten werden gepapt, natgehouden en in de watten gelegd tot Dougall alles uit hen had gepeurd wat er uit te peuren viel en pas daarna mocht worden opgetreden. Livi was te vroeg neergeslagen en als hij zijn mond open zou doen dan was het einde van het makkelijke bewakingsbaantje in zicht.

Maar wat als Livi nu Livi eens niet was. Over die vraag maakte Maurice zich echt zorgen. Alles leek te kloppen. Ze spraken een raar taaltje. Die ene had donker haar en zou een Italiaan kunnen zijn. De ander leek meer op de dagdroom van een regisseur die een reclamespotje voor een gezondheidsmiddel moet maken, maar Maurice vond dat zulke types best in Zwitserland zouden kunnen wonen. Hij had wel eens een filmpje over Zwitserland op de tv gezien en dat had vol mensen gezeten met blond, bijna rossig haar die met een blijde blik in de ogen de steilste bergen beklommen. De twee indringers wisten van Borrini en van Sète en alles leek in orde. Maar waarom had hij, Maurice, dan dat rare gevoel dat hij op schandelijke wijze voor de gek was gehouden? Hij bleef staan tot hij begon te rillen en liep toen zuchtend terug. Leuk of niet. Hij zou moeten bellen met Sète.

Met dat besluit stelde hij een machinerie in werking die zou leiden tot een gigantische hoeveelheid verwickelingen in Sète, het havenstadje aan de Franse zuidkust waar over het algemeen rust heerste en waar een oplaaierende ruzie tussen een paar toeristen na een aanrijding in een van de vele nauwe straten al als een sensatie werd beschouwd.

Nu moet worden gezegd dat weinig steden in Frankrijk zo geschikt zijn voor verwickelingen als Sète. De stad was vele eeuwen een bescheiden plaatsje waar men leefde van visvangst en zoutwinning. Door de handel met Noord-Afrika werd langzaam maar zeker het havengebied uitgebouwd en toen de handel toenam werden ook steeds grotere industriegebieden aangelegd. Nu is Frankrijk een groot land en het uitdijen van stadjes is in het algemeen niet zo'n probleem. Er wordt wat land opgekocht en wat bos gekapt en voor je het weet is er ruimte voor een nieuwe wijk. Desnoods wordt er een heuvel half afgegraven.

Bij Sète kon dat moeilijk, want er waren niet zoveel heuvels, hoogstens twee of drie en die waren een paar eeuwen geleden al volgebouwd. Wat overbleef was uitermate moerassig land dat kilometers lang zo plat was als een schol en door een armetierig rijtje duinen tegen de zee werd beschermd. Tussen de stukken vlak land lagen grote binnenmeren en een chaos aan riviertjes, stromen en kanalen. Ingeklemd door alle denkbare vormen van watermassa's ontwikkelde Sète zich tot een stad met meer dan veertigduizend inwoners en dat had enkele gevolgen voor het stratenplan.

De wegen werden aangelegd op plaatsen waar nog een beetje ruimte was en niemand keek op een bocht meer of minder. Het gevolg was dat de stad de nachtmerrie werd van iedere planoloog, met wegen die als serpentine neergeworpen leken door wegwerkers met koortsdromen. In het toeristen seizoen viel er absoluut niet behoorlijk te rijden en in de industriegebieden werd je vier seizoenen per jaar knettergek van de afslagen, rotondes en wegversmallingen.

In dat plaatsje was op de dag waarop Dougall er met Borrini in een helikopter naar toevloog extra drukte ontstaan door een film-, toneel- en muziekfestival. Het was juist in verband met het festival dat Dougall er zo nodig, dwars door een onweersbui, naartoe wilde. Hij was één van de speciale gasten en dat was hij niet omdat hij enige kijk op film of muziek had, maar omdat hij scheppen geld bezat.

Sète bestaat al een eeuw of dertig en in die drieduizend jaar heeft het precies twee beroemdheden voortgebracht. De eerste

was de dichter Paul Valéry, de tweede de zanger George Brassens. Naar de laatste werd een festival genoemd dat elk jaar in de zomer wordt gehouden met het doel de naam Sète een beetje op te poetsen. Maar festivals kosten geld en daarom had het organiserende comité iedere miljonair met een kantoor in de havenstad een brandbrief geschreven. Of ze wilden betalen voor het goede doel: verspreiding van de roem van Sète.

Dougall had een goede bui gehad op de dag waarop hij de brief las en hij had veertigduizend francs gegeven. Dat was belachelijk veel. Zoveel dat hij op slag tot eregast was benoemd en een hele serie uitnodigingen toegestuurd had gekregen. Een ervan had betrekking gehad op de vertoning van een film die was opgenomen aan de Rivièra. Zijn luxe jacht had als decor gediend voor een scène en hij wilde wel eens zien hoe mooi zijn boot in de film figureerde. Omdat hij geen zin had om Borrini alleen in zijn huis achter te laten had hij de Italiaan meegenomen.

Borrini had met samengeknepen billen in de helikopter gezeten terwijl ze langs het onweer naar Sète vlogen, maar hij had niet geprotesteerd. Hij wilde zaken doen met Dougall en wie zaken doet kijkt niet op enig ongemak. Hij had wel geweigerd mee te gaan naar een Franse film die hem geen fluit interesseerde en was meteen na aankomst een hotel ingedoken waar hij zijn zenuwen tot bedaren was gaan brengen met cognac. De helikopterpiloot had weliswaar een route gevlogen vrij ver langs de kern van de onweersbui, maar de lucht was zo instabiel geweest dat de tocht geleden had op een ritje in een cake-walk op de kermis.

Terwijl Borrini zijn klapperende kuiten kalmeerde met alcohol was Dougall naar de bioscoop in het centrum gegaan. Hij had gekeken naar een film waar hij geen barst van begreep en had bovendien gezien dat van zijn mooie jacht alleen de voorsteven twee seconden in beeld was gekomen. Na afloop van de film had hij bleek geglimlacht naar de organisatoren en was hij als de bliksem naar een vriend gegaan om een stevige borrel te drinken.

Toen Maurice, de nachtwaker, zich los had gescheurd van het toegangshek en eindelijk bij de telefoon in de garage aanlandde, was noch zijn baas, noch Borrini te bereiken.

Maurice zei dat hij dringend teruggebeld moest worden, legde op en begon zuchtend een slaapplek te maken in de garage. Dat deed hij vaker, maar ditmaal deed hij het met een bezwaard gemoed en dat ligt niet prettig.

Hij had het gevoel dat hij net vijf minuten diep had geslapen toen hij ruw wakker werd gemaakt door gerinkel vlak boven zijn hoofd.

Hij stopte zijn hoofd onder het kussen, draaide zich twee keer om en sloeg toen lukraak naar de telefoon. Het apparaat was er een van het moderne soort en hij raakte de knop van de luidspreker. Dat had het voordeel dat hij weliswaar niet de hoorn op hoefde te pakken, maar het nadeel was dat de harde stem van zijn baas op orkaankracht door de garage klonk.

‘Maurice.’

‘Ja, meneer.’

‘Zeg het eens.’

‘Ja, meneer,’ zei Maurice. Hij ging rechtop zitten, slikte een paar keer en probeerde zijn gedachten te ordenen. Hakkelend en met een onzekere stem vertelde hij over Ivo Livi en zijn roodharige makker.

Dougall luisterde zonder hem in de rede te vallen. Pas toen de monteur zweeg liet hij horen dat de zin van het telefoontje hem was ontgaan.

‘Wat denk je dat mij het kan schelen of Borrini assistenten heeft? Al stuurt hij vijftig man. Zolang ze maar niet aan mijn kop komen zeuren.’

Maurice wreef over zijn slapen. ‘Dat is het niet, meneer. Het is meer dat ik die twee mannen zo jong vond. Het waren meer jongens. Een ervan had rood haar. Hij zei dat hij Zwitser was, maar...’

Dougall viel hem nu wel in de rede. ‘Beschrijf die twee snuiters,’ beval hij.

Maurice deed het nauwgezet en uitvoerig.

‘En wat denk je dat ik midden in de nacht moet doen. Ze opspo-

ren of zoiets?’

Maurice werd zenuwachtig. Hij kende die toon. ‘Ik weet het niet, meneer. Ik heb het gevoel dat er iets niet klopt. Ik wilde meneer Borrini waarschuwen.’

Er was even stilte en Maurice luisterde bevend naar het ruisen van de lijn en het zachte gekraak van de luidspreker.

‘Ik waarschuw hem,’ klonk het opeens kortaf uit de luidspreker.

‘Dank je wel.’

Maurice hoorde de droge tik waarmee zijn baas de hoorn op de haak smeedt en veegde het zweet van zijn voorhoofd. Hij was nog steeds in dienst, misschien kwam alles toch nog voor elkaar.

Dougall was niet helemaal okselfris meer. Het was diep in de nacht en hij had stevig zitten borrelen, maar zijn instinct werkte op volle kracht. Hij was miljonair geworden omdat hij een uitstekend gevoel voor nuances had en omdat hij voortekenen, hoe vaag ook, zeer serieus nam. Iets aan de stem van Maurice had hem gewaarschuwd. Hij aarzelde niet en belde Borrini uit bed.

‘Heb jij twee assistenten in dit land?’ vroeg hij kortaf toen Borrini zich meldde.

De Italiaan had evenmin zin in een vriendschappelijk gesprek.

‘Nee,’ zei hij.

‘Niemand?’

‘Nee. O ja. Wacht even. Er kan iemand opduiken. Ivo Livi.’

‘Weet die Livi dat jij in Sète bent?’

‘Sète? Nee, natuurlijk niet. Ik heb hem in geen dagen gesproken.’

‘Hij was bij mijn huis.’

‘Bestaat niet.’

‘Grr,’ zei Dougall en hij begon aan een beschrijving van Livi.

Hij hoefde niet uit te praten.

‘Ho, stop. Zwitser? Flauwekul. Iemand maakt een geintje. Livi is nooit in Zwitserland geweest, hij lust geen Zwitserse kaas en hij heeft een hekel aan koekoeksklokken. Hij spreekt geen woord Frans, hij weet niets van Sète en hij weet evenmin iets van je huis bij Hyères. Iemand zit je te stangen, dat moet het zijn. Ga slapen en scheldt die bewaker van je morgen de huid vol.’

Borrini legde de hoorn op de haak en ging voorzichtig liggen. Hij had nu al een houten hoofd en vreesde het ergste voor de dag van morgen. Hij was nijdig op Dougall. Hij wilde wel zaken met hem doen, maar geen middernachtelijke spelletjes.

Dougall keek even kwaad naar de telefoon in zijn hand en belde naar Maurice.

‘Sprak die Livi Frans?’

‘Ja, meneer.’

‘En je hebt hem het adres van mijn huis gegeven?’

‘Nee, meneer. Ik heb de Rue Fondère genoemd. Nummer 168, meneer.’

‘Nummer 168, hè? Dat was niet zo stom van je. Welterusten.’

Dougall smeedde de hoorn weer neer.

Nummer 168. Dat bood mogelijkheden, vond hij.

Terwijl Dougall zijn telefoongesprekken voerde lagen Jan en Arie opgevouwen in de Renault te ronken dat het binnenspiegeltje ervan rinkelde. Jan was eigenlijk nauwelijks bij bewustzijn geweest. Hij had zich door Arie laten meevoeren en had bijna geweigerd droge kleren aan te trekken. Vooral over dat laatste had Arie zich ongerust gemaakt. Als de immer secure Jan die zijn vrienden tot een hoge graad van dolheid kon brengen door minuten lang mathematisch zijn hoofdharen recht te leggen weigerde smerige kleren uit te trekken, dan was er iets aan de hand dat je niet met een reep chocola en een blijde lach kon wegwerken.

‘Heb je hoofdpijn?’ vroeg Arie voorzichtig toen ze bij de Renault waren.

‘Geen hoofdpijn. Pure koppijn. Ik heb het gevoel dat mijn ogen uit de kassen worden geduwd. Ik heb een halflamme arm ook. Die vent sloeg met een stuk hout en hij haalde flink uit.’

‘Hersenschudding?’

Jan schudde het hoofd en kreunde toen hij die beweging maakte.

‘Gewoon koppijn,’ zei hij korzelig. ‘Laat me maar een tijdje. Slaap, dat heb ik nodig.’

‘Hup dan,’ beval Arie. ‘Droge kleren aan en pitten. Ik rij deze Renault een eind uit de buurt en ga op de voorbank liggen.’

Hotels laten we voor wat ze zijn, dat kost veel te veel tijd.'

'En geld,' zei Jan. 'We raken zonder hotels ook wel aan de grond.'

Deze laatste opmerking stemde Arie tevreden. Zolang zijn vriend over geld zeurde, was er niets definitief aan hem beschadigd. Hij trok zijn vochtige kleren uit en schoot het shirt aan dat hij enkele uren tevoren op advies van Jan over een stoel had uitgehangen.

Het was prettig droog goed aan te hebben, vond hij. Hij pakte zijn broek en keek naar zijn natte sokken. Weggooien? Hij maakte een wegwerpgebaar maar zag Jan dreigend kijken.

Arie zuchtte, legde de sokken onder zijn stoel en schoof achter het stuur.

'Hou je vast, Jan, ik hobbel weg.'

Jan gaf geen antwoord. Hij was op zijn rechterzij op de achterbank gaan liggen en had een knoedel kleren onder zijn hoofd geschoven. Met een hand tegen de pijnlijke linkerkant van zijn achterhoofd was hij in slaap gevallen. Zijn mond stond open en hij maakte een piepend geluid elke keer als hij uitademde, net alsof zijn neusgaten bijna verstopt zaten, maar onder protest bereid waren enige lucht door te laten.

Voorzichtig reed Arie de auto over de natte grond. Over een half uur slaap jij ook, beloofde hij zichzelf.

Bob Evers was de eerste die in die Franse zomernacht de kans kreeg achterstallige slaap in te halen. Hij was ook de eerste die te maken kreeg met kleine hobbels in de zo eenvoudige lijkende plannen. Een eindje autorijden, een gat in de dag slapen en dan weer autorijden is niet bepaald een opdracht waar je over in de zenuwen hoeft te zitten. Dat er complicaties ontstonden kwam niet omdat Bob niet slim genoeg was om een simpel plan uit te voeren, maar domweg omdat het toeval het wilde, of omdat de sterren verkeerd stonden.

Het eerste stuk verliep gladjes. Hij reed de truck met tomaten naar La Provencale, de autoweg die van Aix-en-Provence naar de Italiaanse grens loopt, en sloeg voorbij Aix rechtsaf de Autoroute du Soleil van Marseille naar Lyon op. Dat hield hij vol tot

bij Orange waar la Languedocienne begint, de autoweg die langs Nîmes en Montpellier naar Spanje gaat. Vlak na die afslag begonnen zijn handen te trillen van moeheid en kreeg hij een zenuwtrekje bij zijn linkeroog.

Een paar kilometer lang sprak hij hardop tegen het stuur, de voorruit en de langs hem heen schietende haastmakers in snelle personenwagens om niet al rijdende in slaap te vallen en hij zuchtte van opluchting toen hij een parkeerplaats zag.

Eten kopen en slapen, Bobbie, zei hij tegen zichzelf, terwijl hij de truck liet uitlopen op de langzaam hellende asfaltstrook die voor vrachtwagens was gereserveerd. Het was goed bedoeld, maar helaas was op deze parkeerplaats geen eten te koop. Er was een stenen toiletgebouw, er waren picknicktafels en er waren enkele tientallen caravans waarvan de bewoners in diepe rust verkeerden, maar er was geen pomp en er was geen winkel.

‘Barst,’ zei Bob tegen de buitenlucht. ‘Ik dacht dat op alle parkeerplaatsen koffieautomaten stonden en eetstalletjes. Ik zal dat rare Europa ook nooit begrijpen. Dan maar slapen met een lege maag. Als het lang duurt kan ik me altijd nog vergrijpen aan een tomaat.’

Hij huiverde toen hij het dacht, want hij droeg de lucht van tomaten nog steeds bij zich en als hij in een oor peuterde of zijn neus snoot dan kwam er een rode vloeistof mee waarin zich kleine, gele pitjes bevonden.

Bob sloot de ramen en rolde zich in de slaapruijnte achter de bestuurdersstoel. De matras veerde heerlijk en hij kon zich bijna in volle lengte uitstrekken.

Honger of niet, slapen gaat voor alles, dacht hij en hij zonk weg in een bewusteloosheid die een half etmaal had kunnen duren... als zich niet een klein incidentje had voorgedaan.

Bob had er anderhalf uur slaap opzitten toen in een caravan op minder dan twintig meter afstand een van die plotselinge, heftige ruzies ontstond waarmee toeristen kans zien hun vakantieplezier te vergallen.

In de caravan klonken opeens een hoge, schelle en een harde, zware stem. De geluidsgolven sneden door de dunne caravanwand als een gewette zeis door droog gras en golfd en onbekom-

merd over de parkeerplaats. In twee belendende caravans ging licht aan en de chauffeur van de vrachtwagen naast Bob draaide zijn raampje naar beneden. Het lawaai nam in hevigheid toe en kwam tot een hoogtepunt toen de deur werd opengesmeten en iemand een stoel naar buiten gooide. De stoel kwam precies terecht op een stapel pannen die naast de caravan was neergezet. In de regel is het weinig raadzaam om voorwerpen die niet met minimaal drieduims spijkers aan de grond genageld zitten buiten de auto of de caravan te plaatsen, maar in de pannen zaten restanten voedsel en weinig dieven zijn zo wanhopig dat ze aangebakken aardappelen en gestolde jus uit pannen gaan schrappen alvorens die voorwerpen voor een schijntje te gaan verkopen. De stoel sloeg de pannen uiteen en alle metalen voorwerpen holderdebolderden over het asfalt. Dit ging beslist gepaard met enig gedruis. Bob schoot er wakker van en stootte zijn hoofd tegen het lampjes dat rechts van hem aan de cabinewand hing en dat diende om de slaapruijnte te verlichten. Hij werd nijdig, krabbelde naar het raam, draaide het naar beneden en riep: 'Shut the hell up, let me sleep.'

Hij was niet de enige die teksten produceerde. Links van hem hing een collega uit het raam die vol overgave in het Frans zat te tieren en naast een caravan stond iemand in het Duits te schreeuwen.

Een Spanjaard en een Nederlander bemoeiden zich ermee en binnen de kortste keren klonken er vijf talen door elkaar waardoor niemand iemand verstond. Toch was de boodschap overduidelijk: er werd stilte gewenst.

In de caravan waarin de ruzie was ontstaan werd het opeens opvallend rustig. De deur bense dicht en het licht ging uit.

Even snel als het oproer was ontstaan bedaarde het nu de bron van vreugde was opgedroogd. Deuren werden dichtgeslagen, ramen naar boven gedraaid.

Niets aan de hand, gewoon verder slapen, dacht iedereen.

Bob dacht het ook, maar zijn maag protesteerde. Ze gaf elke drie seconden een knor en toen hij hoorde hoe een gorgelend geluid door zijn darmen trok had hij er genoeg van.

Hij kroop naar de bestuurdersplaats en pakte het contactsleutel-

tje. Slaap was hem lief, maar er diende nu en terstond gegeten te worden.

Dat bleek een paar kilometer verderop te kunnen. Na een afdaling en een scherpe bocht om een heuvel waarvan de rotsachtige structuur wit oplichtte in de bundels van de koplampen zag Bob schuin voor zich een pompstation. Het was een station dat er mocht wezen en het werd verlicht als een kerstboom.

‘Dat is ‘m,’ zei Bob. ‘Daar moet eten zijn, dat kan niet anders.’ Hij reed van de snelweg af en raakte na tweehonderd meter in totale verwarring.

Het pompstation was weliswaar heel verlicht, maar de aanvoerwegen waren dat niet. Ze waren zwarte banen asfalt in een tamelijk donkere nacht. Dat, op zich, zou niet zo’n ramp zijn geweest, als er enig touw vastgeknoopt had kunnen worden aan de bewegwijzering.

Bob zette de truck stil en luisterde naar het gebokkebok van de dieselmotor. Voorovergebogen keek hij naar de asfaltchaos voor hem.

Links moet ik niet wezen, dacht hij, want daar is de pomp en tanken moet ik niet. Die tweede weg van rechtsaf gerekend is voor vrachtwagens maar die voert naar een dieselpomp en dat spul heb ik wel een keer nodig, maar niet nu. Die vlakke daarnaast leidt volgens mij rechtstreeks naar dat hek daar en dat smalle weggetje links is duidelijk alleen maar bedoeld voor personenauto’s en dan moeten het nog kleintjes zijn ook. Daar hoef ik met dit bakbeest niet eens aan te beginnen.

Wie wel eens in Frankrijk is geweest zal het probleem kennen waar Bob zich voor zich gesteld zag. Veel parkeerplaatsen zijn er in de loop der jaren uitgebreid en wetten van logica, orde en regelmaat zijn daarbij niet aan bod geweest. Hier en daar werd een lap asfalt gestort en er werden borden geplaatst. Wie de borden serieus neemt loopt kans drie dagen lang rondjes te rijden. Geen Fransman trekt zich er daarom iets van aan. Hij rijdt gewoon door tot hij op een plaats komt die hem bevalt en stalt er zijn auto. Bob had dat ook moeten doen, maar hij was ordelijke, Amerikaanse parkeerplaatsen gewend waar borden wel een doel

en een functie hebben. Hij bleef stilstaan tot de bestuurder van een personenwagen achter hem ongeduldig begon te toeteren.

‘Jaja,’ gromde Bob. ‘Rustig wat, jij.’

Hij schakelde en reed langzaam recht vooruit. Daar liep hij vast op de pompen voor personenauto’s. De ruimte ertussen is bij elk Frans station groot genoeg voor een vrachtwagen, maar de hoogte van de pompeenheden is dat niet altijd. Bob kreeg dat in de gaten net voor hij een ris vlaggen dreigde los te trekken van een touw dat tussen twee palen was gespannen. Hij gaf een ruk aan het stuur en reed precies vier millimeter langs een pompeenheid voor Eurosuper. Tegen de tijd dat hij de truck de ruimte met parkeervakken had opgeloodst had hij wel enig bekijks getrokken en stond het zweet hem in de nek. Het was hem dan ook nauwelijks kwalijk te nemen dat hij niet precies keek waar hij de wagen tot stilstand bracht. Hij zag asfalt, hij zag een paar witte lijnen en hij vond het welletjes.

Hij zette de auto stil, pakte zijn geld uit het dashboardkastje en sprong uit de cabine. Hij had behoefte aan voedsel. En aan een tandenborstel. Op zijn gebit leek zich een korrelige massa te hebben vastgezet en hoe hij likte, het was niet weg te krijgen. Als rechtgeaarde Amerikaan kreeg hij er rillingen van. Hij zag visoenen voor zich van microben die zich een weg vraten door dat korrellaagje om daarna op hun gemak te gaan zitten happen in zijn tandglazuur en hij nam zich voor uitvoerig toilet te gaan maken.

Hij zuchtte van opluchting toen hij zag dat naast de pomp een uitgebreide winkel was waar hij niet alleen allerlei soorten voedsel en drank kon kopen, maar tevens tandenborstels, pasta, kammen, zeep en zelfs t-shirts.

Hij kocht met gulle hand in en legde gemakshalve het husje bankbiljetten dat hij Jan had kunnen ontfutselen op de toonbank. Een klein mannetje met een miniscuul snorretje paktje er een paar biljetten af en schoof de rest terug. Er werd geen woord gesproken. Woorden waren niet nodig, alles was duidelijk genoeg.

Met twee plastic zakken vol boodschappen liep Bob naar de ruimte naast de winkel. Bij elk pompstation aan een autoweg in

Frankrijk is zo'n ruimte. Er staan automaten in vol koffie, cola en soms ijs en er zijn toiletten. Meestal is er ook een ruime wasgelegenheid. Die wasruimten zijn vooral bedoeld voor vrachtwagenchauffeurs die vaak dagen op pad zijn en die enige ruimte voor een opfrisbeurt zeer op prijs stellen.

Bob liep welgemoed naar de grote wasgelegenheid die dit station rijk was. Hij was van plan eerst grondig zijn tanden te gaan reinigen, daarna te gaan eten en vervolgens zijn gebit nog eens een soort algemene afrondende poetsbeurt te geven.

Op de drempel bleef hij stokstijf staan. Daar was enige reden voor, want het was in het wasvertrek een ongelooflijk zootje. Op de vloer lag twee centimeter water, de handdoeken waren los van de rol en zwabberden voor het grootste deel over de natte vloer en de afvalbakken waren omver gegooid. Bij de kranen stonden drie jongens en ze waren druk bezig elkaar nat te spatten. Toen ze Bob met opgekruide bovenlip op de drempel zagen staan hielden ze op met knoeien.

'Dat is die vent die bijna die hele pomp omver reed,' zei de een.

'Die klungel die niet kan rijden?'

'Hij reed vlak langs onze wagen.'

'Zou hij dronken zijn?'

'Of gewoon een beetje gek?'

Ze spraken Frans en Bob kon er geen woord van verstaan. Hij zag wel drie jongen die langzaam naar hem toeliepen en hij drukte zich alvast met de rug tegen de muur. Wat er aan de hand was begreep hij niet, maar hij liep in dit gekke land voortdurend tegen voorvallen op waar hij geen peil op kon trekken. Hij wist in elk geval wel dat hij ervoor moest zorgen dat hij niet van achteren aangevallen kon worden. Met de koele muur tegen zijn rug wachtte hij af, zijn aandacht vooral gericht op de middelste en grootste van de drie jongens.

Zo stond hij nog toen twee vrachtwagenchauffeurs binnen kwamen. Ze hadden dieselolie staan tanken toen Bob langs was komen stunten en ze kwamen nu met een scheerapparaat in de hand de wasruimte binnen om zich op te frissen.

Ze schrokken alletwee. 'Mensch,' zei de voorste, 'was eine Schweinerei.'

‘Meine gute,’ baste de tweede met een stem waar de spiegels van trilden, ‘was ist hier los.’

Ze keken rond en herkenden in Bob een collega. Weliswaar een collega die er blijk van had gegeven dat hij niet kon chaufferen, maar toch een collega. De andere drie waren duidelijk opgeschoten jongens, vakantiegangers die zich verveelden en die uit meligheid of uit pesterij geen gelegenheid voorbij lieten gaan om rootzooi te schoppen. Dat kun je misschien ongestraft doen in een winkelcentrum of in een buurthuis, maar zeker niet in een ruimte waarin moe gereden chauffeurs een paar minuten rust zoeken.

De voorste chauffeur ging naast Bob staan. ‘Zoeken ze ruzie?’ vroeg hij belangstellend.

Bob verstond het niet, maar begreep het wel. ‘Kek,’ zei hij in zijn kreupele Amerikaans/Nederlands. ‘Zai zain kek.’ Voor alle zekerheid tikte hij tegen zijn voorhoofd.

De tweede chauffeur had het al begrepen. Hij was klein, dik en kortaangebonden. Hij stak zijn bierbuik vooruit tot hij de meest rechtse van de drie jongen klem had tegen een wastafel en stak toen een hand uit. De jongen boog zich naar achteren, waarna de chauffeur eenvoudigweg een zwaai met een been gaf. De jongen voelde zijn voeten over de gladde vloer wegglijden en viel languit in het water.

‘Dat is een,’ zei de chauffeur tegen zijn collega. ‘Wacht maar even, ik leg die anderen er wel naast.’

Zonder zich te haasten liep hij naar de grootste jongen. Hij negeerde diens gebalde vuisten en gaf opnieuw een haal met een been. Bob keek er vol bewondering naar. Dat was nog eens subliem voetenwerk. Dat is twee, dacht hij, en daar gaat nummer drie.

De chauffeur leek niet bijzonder trots op zijn prestatie. Hij pakte de handdoeken en wenkte de jongens. Hij zei geen woord, maar de opdracht was duidelijk: er moest worden gedweild.

Het trio deed zijn werk in stilte en het gekke was dat gedurende de tijd dat ze aan het werk waren niemand de ruimte binnenkwam. Bob hoorde een paar maal de buitendeur, maar niemand liep voorbij de koffieautomaten, niemand ging naar de wc.

Na tien minuten was de wasruimte toonbaar.
Nu pas keek de dikke chauffeur naar Bob. Hij boog een paar centimeter en maakte een breed gebaar naar de wasbakken.
'Bitte,' zei hij.
'Danke,' zei Bob. Hij vond dat het heel Duits klonk en hij kreeg een internationaal gevoel over zich.
Snel poetste hij zijn tanden, plensde water over zijn gezicht en trok het nieuwe t-shirt aan.
Met een dankbaar knikje in de richting van de Duitse chauffeurs die zich stonden te scheren liep hij met de zak vol voedsel naar buiten.
Daar was intussen een nieuwe samenshoring ontstaan.
Naast de koeltruck van Bob stond een tierende man omringd door een vrouw, vier kinderen, de drie Franse jongens uit de wasruimte en een oudere man in een blauwe overall. Ze keken naar een personenauto die tot de nok was volgeladen. Op de hoedenplank lagen kleren, spelletjes en een pak luiers, op de imperial stonden drie fietsen en aan de auto was een aanhanger gehaakt die tot schouderhoogte was beladen en afgedekt was met een oranje zeil.
De voorkant van de auto stond schuin over een betonnen randje en de man die ongetwijfeld de eigenaar en chauffeur was, stond er met gebalde vuisten naast. De lichten van de auto waren aan, maar buiten de bundels van de lampen was het tamelijk donker en dat gaf Bob de gelegenheid onopgemerkt dichterbij te komen. In een oogopslag was hem duidelijk wat er aan de hand was. Hij had na zijn manoeuvre door het pompstation de truck een beetje achteloos geparkeerd. Dit deel van de parkeerplaats was gereserveerd voor personenauto's. Voor de wagens met aanhanger waren lange vakken gemaakt en daar had de volgeladen auto keurig ingestaan. Bob echter had met zijn truck de terugweg volkomen afgesneden en de eigenaar van de auto had geen zin gehad om te wachten. Hij had geprobeerd om zijn wagen over het betonnen randje te rijden dat de voorkant van de parkeervakken afsloot en hij had zijn auto klemgereden op die rand. Het beton was niet erg hoog, maar de vakken erachter lagen iets lager en de auto was zo zwaar beladen dat het chassis vlak boven

de grond hing. Nadat de chauffeur een voorwiel over de betonnen rand had gereden had hij de bodemplaat erover voelen schuren en dat had hem doen schrikken. Hij was met veel misbaar uitgestapt en stond nu te tieren tegen iedereen die hem wilde aanhoren. Hij kon zonder veel moeite achteruit rijden, maar dat zou hem terugbrengen in het oude parkeervak en hij behoorde tot het slag mensen dat beslist zijn zin wil doorzetten, ook als het niet kan. Hij wilde weg en hij zou weg.

Zijn vrouw probeerde hem te sussen.

‘Stil toch, Joop. Straks komt iedereen op het lawaai af. Je maakt de kinderen van streek met je gebrul.’

‘Ik brul niet,’ brulde de man. Hij keek zijn vier kinderen aan en hief een vinger. ‘Heb het hart eens om te gaan janken,’ zei hij.

De kleinste begon prompt te huilen.

‘Stil,’ brieste de man.

‘Joop toch,’ zei de vrouw. ‘Joop, rustig nou. Wacht toch gewoon even, straks komt die chauffeur en...’

Bob luisterde niet langer. Ditmaal had hij het gesprek wel kunnen horen, want Nederlands was een taal die hij redelijk onder de knie had, maar hij verwachtte niet dat er een vruchtbare discussie met de man mogelijk was. Bovendien stonden de drie jongens die de wasruimte hadden aangedweild erbij en er was reden om aan te nemen dat ze geheel gevuld waren met wraakzuchtige gedachten.

Op zijn tenen liep hij om de vrachtwagen heen naar de kant die van de klemgereden auto was afgekeerd. Zo zacht als hij kon opende hij het portier. Hij klom naar binnen en deed beide portieren zorgvuldig op slot.

Pas toen startte hij de wagen.

En weg Bob, dacht hij. Meteen, zonder omkijken, of je wordt geënterd door getergde vakantiegangers en haatdragende pubers. Laat ik maar eens kijken of er in dit land vol dolgeworden nachtbrakers een plek is te vinden waar ik ongestoord kan eten. En slapen. Vooral slapen, want als het zo door gaat dan achtervolgt het gekrakeel me tot het ochtendgloren en dat is niet de bedoeling.

Tien kilometer ten oordoosten van Nîmes vond hij zo’n par-

keerplaats. Ze was ruim en schoon en om duistere redenen niet erg in trek bij overnachtende vakantiegangers. Er stonden een vijftal caravans en een paar vrachtwagens en zo te zien was iedereen in diepe rust.

Ditmaal zorgde Bob ervoor precies op de goede plaats te parkeren. Hij zette de motor af en keek om zich heen. De lucht was hier helder en toen hij snoof rook hij veertig geuren tegelijk. Lekker, dacht hij. Hij snoof nog eens diep en pakte de zak met eten. Hij schrokte meer dan hij at en naarmate hij zijn maag vulde kreeg hij een voldaner gevoel.

Dat is dat, dacht hij, toen hij de zesde gevulde koek had weggewerkt. Nu tanden poetsen en dan eindelijk slapen tot het licht is en dag en ik weer kwiek ben en vol nieuwe energie. Maar laat ik wel het portier zacht achter me dichtdoen als ik uitstap, want ik verblijf blijikbaar in een land vol overgevoelige personen.

Een tocht naar Sète, begeleid door vliegen

Volgens menselijke berekeningen had Bob het eerst op weg moeten zijn naar Sète, maar menselijke berekeningen falen nu eenmaal graag en vaak. Een zekere Ed Murphy heeft op basis van die wetenschap zelfs een wet ontwikkeld die zijn waarde in de praktijk heeft bewezen. Het was hem opgevallen dat van bouwdozen altijd een elementair onderdeelje zoek was. Als er twintig moertjes nodig waren, dan waren er maar negentien aanwezig, waardoor net dat ene plaatje dat gans het geval bijeen hield niet kon worden vastgezet. Nam je daarentegen een bouwdoos waar negentien moertjes voor nodig waren dan kon je er in ruime mate gif op innemen dat er maar achttien werden bijgeleverd, waardoor natuurlijk hetzelfde probleem ontstond.

Murphy kwam door die wetenschap tot een verbluffend eenvoudige wet. Ze luidt: wat mis kan gaan, dat gaat ook mis.

Bob toonde aan hoe waar die wet is. Hij was de vorige dag het meeste slaap tekort gekomen, maar hij had 's nachts veel minder hoeven rijden dan Jan en Arie en hij had geen sluiptocht door bos en langs oude bussen hoeven ondernemen.

Hij had een lekker verende matras tot zijn beschikking in een ruime cabine en verwacht mocht worden dat hij tegen het kriebelen van de dag min of meer vief op de been zou zijn.

De dag deed zijn plicht en kriebelde dat het een aard had, maar Bob werd er niet wakker van. Hij had de auto onder een stel bomen gereden en die hielden de gestadig sterker wordende stralen van de opkomende zon voor het grootste deel tegen. Om hem heen kwam de wereld tot leven, vrachtwagens reden weg en caravans werden nog snel even opgepoetst voor de volgende étape, maar Bob hoorde het niet.

Hij snurkte in een mooi, regelmatig ritme en blies daarbij beide wangen bol. Hij deed dat met zoveel overtuiging dat de drie vliegen die met hem mee waren gereden er nerveus van werden. Ze zouden graag op het warme, rode gezicht van de jongen neerstrijken, maar hadden hun bedenkingen tegen het gezucht

en gepuf dat voor aanzienlijke luchtverplaatsingen zorgde. Ze zetten zich neer op de cabinewand en keken met hun panoramische ogen vol verbazing naar Bobs neusvleugels die zich bij elke ademtocht uitzetten. Voor de vliegen was die neus een monster dat oefende in het opstijgen en ze begrepen maar niet waarom dat monster niet los van de grond wilde komen.

Door Jan en Arie werd wel degelijk gekriekt al waren zeer niet blij mee. Ze waren als blokken in slaap gevallen en ze hadden niet op tijd bedacht dat van alle auto's de Renault-5 wel de minst geschikte is om ontspannen in te liggen. De wagen is niet breed en in oude modellen zijn de banken en stoelen voornamelijk geschikt om een rugaandoening op te lopen.

De auto die Jan met Prinselijke zuinigheid had gehuurd was beslist een oud model. Er zat precies genoeg aan en in om mee te kunnen rijden, maar dat was ook al. Van enige comfort was geen sprake en dat ondervonden ze nu aan den lijve.

Jan had op de achterbank de meeste ruimte, maar hij kon helaas alleen maar op zijn rechterzij slapen. Elke keer als hij zich omdraaide kwam hij met de zere linkerkant van zijn hoofd tegen de rugleuning, het portier of zijn onderarm en werd hij halfwakker. Een paar maal voelde hij daarbij de behoefte om zijn benen te strekken, maar dat is iets wat je in deze Renault niet hoeft te proberen. Jan loste dat probleem weliswaar op door zijn benen over de leuning van de stoelen voor zich te leggen maar dat leidde tot strubbelingen met Arie die ze twee keer terugduwde en er de derde keer in beet omdat hij droomde van meloen en ananas.

Arie sliep ook niet echt ontspannen. Hij had zijn bovenlichaam op de rechterstoel gelegd, maar het gevolg daarvan was dat zijn achterwerk klem kwam te zitten tussen stoelleuning, stuur en versnelling. Het benenprobleem had hij opgelost door het raam van het linkerportier open te draaien en zijn onderbenen naar buiten te schuiven. Het resultaat daarvan was dat hij na een tijdje prikkelende slaapkuiten kreeg, gevolgd door een lichte mate van kramp. Hij trok zijn benen op, vouwde ze over en om het stuur en dutte door. Dat hij op die manier toch enkele uren sliep

kan alleen worden verklaard door een rijke ervaring in het slapen met handicap en een gevorderde mate van uitputting.

Toen de zon echter een aandeel leverde en een straal in Arie's rechteroog mikte was het afgelopen. De dikke trok met zijn neus, maakte enkele afwerende gebaren met een hand en barstte toen uit in een niesbui waar de eerste kwinkeleervogels van uit de bomen vielen.

'Hoe laat is het?' klonk het achter hem.

Arie kneep in zijn neus en probeerde de volgende nies te stuiten.

'Te vroeg,' zei hij benauwd.

'Dat zeker,' gromde Jan. 'Auw. Mijn spieren. Ik ben benieuwd hoe ik mijn rug weer recht krijg.'

'Hoe is het met je hoofd?'

'Hoofd?' Jan dacht even na. Hij was nog half versuft en het duurde even voor hij begreep wat zijn volvette vriend bedoelde.

'O, dat. Het is meer mijn nek, geloof ik. Die is wat stijf en mijn arm ook, maar die koppijn is tenminste weg.'

'Fijn,' zei Arie. 'Dan kan ik tenminste op menselijk basis een gesprek voeren over eten zonder dat je zuinigheid wordt aangedikt door een pesthumeur.'

Jan trok zich op en liet zich uit de auto rollen. 'Je voert maar op. Is er helemaal geen eten meer?'

'Nee. En geen drinken ook. We moeten toch echt eerst iets inslaan.'

Jan dacht na. Zijn maag rammelde, maar dat was het ergste niet. Hij had liggen slapen in de enig bruikbare kleren die hij nog had en die zagen er nu ook uit of er een partijtje steenkool mee was geklopt.

'Eten,' zei hij. 'Eerst eten, dan wassen en daarna kleren kopen, er zit niets anders op.' Hij schoof een hand in een broekzak en voelde het rolletje geld dat erin zat. Hij werd er op slag nijdig van. 'Maar Borrini zal het vergoeden, allemaal. Borrini of Dougall. Tot de laatste cent zal ik ze laten betalen. Dit avontuur is de grootste financiële catastrofe van de laatste jaren, jandokie.' Arie knikte minzaam. 'Zoet maar, zuinige en secure vriend. Als we Borrini vinden mag je alles met hem verrekenen. In je eentje. Ik wacht wel op de gang. En stap nou in, want hier zijn

alleen maar dennebomen en geurend gras vol tijm, lavendel en andere neusstrelers. Als ik hier lang blijf dan vergrijp ik me aan het weiland van boer Jacques.'

Eten en wassen kon natuurlijk in etablissementen aan de autoweg en kleren waren er ook te koop, maar toen ze gevoed en gelaafd waren en er een behoorlijk shirt om hun gehavende en geschaafde ledematen hing, kreeg Jan een aanval van zuinigheid en wilde hij ogenblikkelijk van de snelweg af. Bijna alle snelwegen in Frankrijk zijn nou eenmaal eigendom van particuliere maatschappijen en je mag er alleen over als je tolgeld betaalt. Enkele kilometers voor Aix-en-Provence stond zulk een tol en Jan betaalde met samengeknepen lippen en gerimpeld voorhoofd. Direct na Aix wees hij op een afrit.

'Daar. Via de kleinere wegen komen we er ook en we hebben ons geld hard nodig.'

Arie protesteerde en beweerde dat de Renault op kleinere wegen veel meer benzine gebruikte omdat de wagen bij elk plaatsje minutenlang stil moest staan voor stoplichten, maar Jan rekende hem vlot voor dat de route via de autowegen vele tientallen kilometers langer was en dat rustig rijden liters benzine uitspaarde.

'En we hebben waarschijnlijk tijd genoeg, want die Dougall zou vannacht naar een film. Die nachtfilms zijn pas om een uur of half drie afgelopen en ik moet de miljonair nog zien die de dag erna om zeven uur opstaat.'

Arie bedacht voor de vuist weg zeven verschillende redenen om vroeg op te staan, maar hij protesteerde niet. Hij zag dat zijn vriend last had van nek en arm en bovendien kon het hem niet zoveel schelen of ze een kwartier eerder of later in Sète waren. Het was mooi weer, zijn maag zat vol en de praktijk had geleerd dat je met eeuwig gebekvecht toch niet veel opschoot.

Als Dougall haast had dan had hij een helikopter tot zijn beschikking en Arie zag geen kans met een oude Renault een metalen libelle bij te houden. Bovendien, vond hij, was Bob er en die Amerikaan moest maar zien dat hij Dougall vond en aan de grond hield.

Zover was Bob nog in geen uren. Hij werd wakker toen de dapperste van de drie vliegen op zijn bewegende neusvleugel ging zitten en zich een poosje mee liet deinen. De vlieg zette zich schrap tegen de huid en keek naar Bobs oogleden die een beetje trilden en naar zijn hand die af en toe met een zwaai aankwam en langs de neus veegde. Elke keer als hij de hand zag komen vloog de vlieg even op. Hij vond het een leuk spelletje en hij was er goed in. Het was net touwtjespringen, maar dan wel met een erg dik touw. Hij ging door tot de arm niet langs de neus streek, maar dit lichaamsdeel vol raakte.

‘Grrr,’ deed de neus.

Oei, dacht de vlieg en hij vloog naar de cabinewand, waar zijn twee familieleden gespannen al de dappere stunts hadden gevolgd. Gedrieën keken ze toe hoe Bob rechtop ging zitten, over zijn ogen wreef en op zijn horloge keek.

Wat daarna volgde ging hun vliegeverstand te boven, want de reus kreeg plotseling aanvallen van een hoeveelheid activiteiten die niet bij te sloffen was.

Hij zei rissen lelijke woorden, kronkelde zich in zijn broek en rolde zich op de bestuurdersplaats. Terwijl hij met een hand in de plastic zak grabbelde waarin nog wat eten zat stak hij met de andere het sleuteltje in het contact. Pas toen realiseerde hij zich dat het raadzaam was eerst even naar het toilet te gaan en een beetje water over zijn ogen te gooien.

Bob sprong de auto uit en rende naar de toiletgroep. Vier minuten later reed hij over de Languedocienne in de richting Sète.

Hij kwam er kort na het middaguur aan en dat is de beste tijd om door stadjes te rijden. In Spanje hebben ze een urenlange siësta, een rustperiode op het heetst van de dag. In Frankrijk noemen ze het middagpauze, maar het is hetzelfde. In elke plaats zijn de tijdens anders, maar zo ongeveer van twaalf tot drie ligt elk dorp en elk stadje in redelijke rust te blakeren in de middagzon. Bijna alle winkels zijn dicht en de meeste inwoners hebben zich verschanst in hun huizen met voetdikke muren waar de warmte niet doorheen kan dringen. Ook op de wegen behoort het dan rustig te zijn. In de meeste plaatsen is dat ook zo, maar Sète is een uitzondering zoals Bob zou ervaren.

Onderweg had hij proberen uit te kienen waar hij de truck zou moeten parkeren. Hij had er tijd genoeg voor gehad, want het was hem alras gebleken dat snelheden van meer dan honderd kilometer per uur ook op een brede autoweg niet zijn aan te bevelen. Sète en het hele omliggende gebied van benoorden Montpellier tot aan de Spaanse grens onder Perpignan wordt de Roussillon genoemd. Het is een droge en warme streek, aan de kust tamelijk vlak en een kilometer of tien landinwaarts heuvelachtig met uitschieters die je zonder overdrijving berg mag noemen. Waaien doet het er bijna altijd en dat is maar goed ook, want anders zou het er in de zomermaanden nauwelijks om uit te houden zijn. Vooral tussen de heuvels vermaakt de wind zich bijzonder. Hij dart wat langs de flanken en buitelt door de dalen om op verschillende plaatsen ineens enorm uit te pakken en verraderlijk hoge snelheden te bereiken.

Bob had op verschillende plaatsen rode windzakken gezien die door de wind strak horizontaal werden geblazen en dat was een aanwijzing geweest. Toen hij voor zich een caravan een zwieper van drie meter zag maken die het geval op een paar centimeter van de vangrail bracht had hij gas teruggenomen en was hij met een gangetje van tachtig kilometer voortgetjotterd.

Al rijdend had hij zitten overdenken wat hij in Sète het eerst zou moeten doen. Hij kende Frankrijk nauwelijks en kustplaatsen helemaal niet, maar hij was lang niet dom. Hij had lang genoeg met Jan en Arie door Europa getrokken om te weten dat ze er in dat werelddeel behagen in scheppen om plaatsen te maken waar je je niet behoorlijk in kunt bewegen.

Bovendien, overwoog Bob, al kan ik me wel bewegen dan zijn er nog plekken waar deze auto niet moet staan. Deze twintigtons koeltruck behoort in de buurt van Italië te zijn. Hij is eigendom van Dougall en Dougall is naar Sète gegaan. Ik moet er vanuit gaan dat dat is gebeurd om er zaken te doen. Misschien heeft de man er een kantoor, misschien heeft hij er veel relaties. De kans is in elk geval groot dat zijn trucks er bekend zijn en het is wel de bedoeling dat ik een beetje uit zijn grijpvingers blijf tot ik weet wat de bedoeling is van het grensgeros met al die tomaten die nu achter me liggen te schudden.

Ik moet dus niet al te lang op het industrieterrein blijven, want daar kunnen vrachtwagenchauffeurs zijn die deze truck kennen. In de binnenstad rijden zal wel onmogelijk zijn, want zonder twijfel is het daar net als in al die andere stadjes een gigantische file en in het havengebied moet ik me ook niet wagen, want ook daar loop ik kans die iemand de truck herkent.

Wat blijft over? Niet veel waarschijnlijk. Een plek zoeken op drie kilometer van de stad zou het beste zijn, maar dan zit ik zonder vervoer. Het is te warm om uren te lopen en zuinigheidsmaniak Jan heeft me mondjasmaat geld meegegeven. Het is genoeg om niet van honger om te hoeven komen, maar beslist te weinig om een auto van te kunnen huren.

Veel kon het Bob eigenlijk niet schelen. Het was mooi weer en zijn humeur was uitstekend. Hij voelde zich in staat om elke truc van iedere miljonair het hoofd te bieden en tegen de tijd dat hij ter hoogte van Poussan de autoweg af moest zat hij zacht voor zich uit te fluiten.

Dat fluiten verging hem toen hij Sète naderde, want al snel bleek dat zijn meest sombere gedachten over smalle wegen verre door de werkelijkheid werden overtroffen. In het industriegebied aan de noordkant van de stad ging het nog, maar bij het grote spoorwegemplacement werden de wegen al smaller en bochtiger en tegen de tijd dat hij het Canal de Sète had bereikt was het verkeer één kluwen blik. Van alle kanten kwamen motoren, personenauto's, campers, caravans, bestelwagens en vrachtwagens in alle soorten en maten de weg op en ze lieten zich daarbij niet hinderen door kleinigheden als stoplichten en voorrangregels. Het is in alle plaatsen zo dat mensen geneigd zijn het minder nauw met de regels te nemen naarmate de voorschriften ingewikkelder zijn en hier was het wel heel bar. De tientallen borden en richtingaanwijzers waren alleen te begrijpen voor iemand die om de honderd meter zijn voertuig stilzette en uitstapte, maar dat was hier niet mogelijk. Bob dacht eerst dat hij in het spitsuur was beland, maar toen hij richting centrum kwam en merkte dat veel winkels waren gesloten beseftte hij dat deze drukte pas een voorproefje van de gebruikelijke echte middagchaos was.

Hij besloot geen pogingen te doen om de speciale gektes van het verkeerssysteem in Sète te begrijpen, maar reed gewoon met de stroom mee. Na een tijdje draaide iedereen een weg in waar eenrichtingverkeer heerste en daar werd het aantal dolle situaties iets minder. Hij reed een brug over, ging een eindje langs water dat helemaal gevuld leek met verroeste vissersboten en kleine, witte plezierjachten. Daarna sloeg hij rechtsaf een veel te smalle straat in waaraan zich, aaneengeregen als een ketting, winkels bevonden.

Dit was overduidelijk het centrum. Hier moest een postkantoor zijn en waarschijnlijk ook de VVV. Helaas was het onmogelijk om er te parkeren en Bob werd gedwongen met de stroom mee te rijden tot hij weer bij water kwam. Het kanaal was hier een stuk breder en toen Bob de truck een bocht om had gezeuld zag hij schuin voor zich de zee liggen, spiegelen blauw en met golftoppen die zich lui wit omkrulden.

Op iets dat op een verkeersplein leek sloeg hij linksaf en voor hij het wist reed hij tussen twee rijen dubbelgeparkeerde auto's naar een soortement pier.

Dit is helemaal verkeerd, dacht hij, hier loop ik veel te veel in de kijkerd. Ik moet terug, maar ik mag driemaal dwarsgezandstraald worden voor ik me weer in dat helse verkeer stort zonder dat ik over een deugdelijke stratenkaart beschik.

Hij reed door tot hij voor zich een grote camper achterwaarts uit een parkeervak zag draaien en schoof de truck min of meer ordelijk de leeggekomen ruimte in. De achterkant van de vrachtwagen stond half op de straat, maar dat moest maar, vond Bob. Het was nu echt wel tijd om eerst de VVV op te zoeken.

Hij stapte uit en keek een poosje om zich heen. Links van hem lag een soort bassin waar kanalen op uitkwamen en rechts lag de zee. Dichtbij het strand leken pleziervaartuigen en surfers zich als confetti uit te strooien over de golven en op de achtergrond, zag hij een vrachtboot die in de richting van de havenmond voer.

Zwemmen, dacht Bob. Wat heb ik een zin om in dat water te duiken. Dan kom ik eindelijk van die laatste tomatenlucht af ook.

Zijn enthousiasme bekoelde toen hij naar het water vlak bij de pier keek. Het was daar allerm minst blauw, maar bruin met vieze witgrijze schuimvlokken. Tegen de basaltblokken van de pier dreven kapotte witplastic bekertjes, stukken geteerd hout, sigarettendoosje en een restant van een reddingsgordel. Dit alles overdekt met een dun blauwpaarsig filtertje olie.

De zin om te zwemmen was meteen voorbij en Bob richtte zijn aandacht op de kleurige huizen en winkels langs de drukke, doorgaande weg.

Daar moet ik zijn, stelde hij vast. Er is altijd wel iemand die vijf woorden Engels spreekt en me kan vertellen waar de VVV en het postkantoor zijn.

Hij trof het. De eerste man die hij aanklampte bleek een Engelse vakantieganger die het stadje kende. Het VVV-kantoor, bleek dichtbij te zijn en Bob koerste er welgemoed op af. Hij liep naar de deur en bleef toen verbaasd staan, de kruk in de hand.

Pas op dat moment drong tot hem door wat Fransen bedoelen als ze het hebben over middagpauze.

Zou dat bureau echt tot een uur of drie dicht zijn? vroeg hij zich verbijsterd af. Dat kan toch niet. Het is vrijwel hoogseizoen. Zoiets zouden ze bij ons in de States eens moeten proberen!

Maar het toeristenbureau was dicht en bleef dicht en Bob mocht nog blij zijn dat iemand een plattegrond van Sète op het raam had geplakt, want anders had hij zich dik anderhalf uur op de stoep kunnen gaan zitten verbijten.

Hij bestudeerde de plattegrond en zag al gauw dat hij de noorden oostkant met hun industrieterreinen af moest schrijven als geschikte parkeerplaats voor de truck. Aan de zuidkant lang de Middellandse Zee en dat was ook de beste plek niet.

De westzijde dan. Daar waren mogelijkheden, zag hij. Met sterretjes waren een paar parkeerplaatsen aangegeven bij toeristisch interessante plaatsen en omdat Bob niet verwachtte dat Dougall in Sète toeristische hoogtepunten zou gaan bezoeken had hij er speciale aandacht voor. Een sterretje verwees naar een uitkijkpunt over zee, maar daar was alleen een doodlopende weg en dat trok Bob niet aan. Hij vond dat de auto zo moest staan dat hij snel weg zou kunnen komen. Het tweede sterretje stond bij

Mont St. Clair, een heuvel met een kleine kerk erop en een ruim uitkijkpunt vanwaar je een voortreffelijk uitzicht hebt over een flink deel van het centrum en uitkijkt over een kilometers lang zoutmeer waar oesters en mosselen worden geteeld en watersport wordt beoefend.

‘Daar ga ik staan,’ zei Bob halfluid tegen zichzelf en tegen de kaart. ‘Vanaf die Mont St. Clair is het niet al te ver lopen naar het centrum en ik moet ook echt een keer naar het postkantoor, want als ik zo door ga hebben Jan en Arie zowel Borrini als Dougall al gevangen, geroosterd en gegeten voor ik zelfs maar een behoorlijke parkeerplaats heb gevonden.’

Zover was het nog lang niet, maar dat kon Bob niet weten. Jan en Arie waren nog niet eens in Sète op het ogenblik waarop Bob naar de Mont St. Clair stond te kijken, al scheelde het niet veel. Ook zij hadden last van de wet van Murphy. Niet dat alles echt fout ging, maar soepel liep het evenmin. Het eten was te vinden geweest, gewassen waren ze ook en ze hadden zelfs een shirt kunnen aanschaffen. Maar daarna was de vaart er snel uitgeraakt. Dat kwam niet door het verkeer op de binnenwegen via Arles naar Sète, maar door het feit dat ze nog steeds bijsterbaarlijk lui waren. Bovendien kreeg Jan weer last van zijn hoofd en hadden ze allebei aan de nachtelijke sluippartijen door de bossen bij het huis van Dougall een stel beurse plekken overgehouden die bij de geringste aanraking al pijn deden.

Ter hoogte van het vestingstadje Aigues-Mortes verklaarde Jan dat hij misselijk was en de auto uitwilde.

Arie protesteerde niet. Het was hem al opgevallen dat zijn vriend wit om de neus was en hij vreesde dat Jan toch een lichte hersenschudding had. Hij zei niets toen Jan een eind weg liep, een poosje gebukt bleef staan en met beide handen tegen de maag gedrukt terug wankelde.

‘Beter?’ vroeg hij.

Jan knikte. ‘Slaap,’ zei hij. ‘Ik moet echt weer even plat.’

Arie wees naar een groepje bomen en struiken.

‘Daar,’ zei hij kort. ‘We leggen wat kleren op de grond en gaan erop liggen. In de schaduw moet het te doen zijn.’

Jan zei niets, maar deed een greep naar de gekreukelde kleren op de achterbank en trok twee broeken en een shirt te voorschijn. Hij liep naar de struiken, scharrelde wat rond en ging met een zucht van opluchting liggen.

Arie volgde zijn voorbeeld. Hij vroeg zich niet af of het verstandig was wat ze deden, maar stelde gewoonweg vast dat er weinig anders opzat. Soms kon je de dingen naar je hand zetten, soms moest je stomweg berusten. De tijd van berusting was nu overduidelijk aangebroken.

Mogelijk zou zowel Jan als Arie het weekrecord openluchtlopen Franse zuidkust met gemak hebben gebroken als ze niet te maken hadden gekregen met blinde vliegen. Aigues-Mortes ligt aan de rand van de Camarque en dat is een groot natuurgebied in de Rhône-monding. Het gebied bestaat uit moeras, zand, wilde paarden en naar schatting 300 miljard muggen en steekvliegen, ook wel blinde vliegen genoemd. Muggen houden zich op het heetst van de dag rustig, maar steekvliegen zijn ook onder de brandende zon actief.

Ze ontdekten Arie het eerst en probeerden hem op hun gemak uit. Ze dreven hun angels in zijn volle kuit en gaven prompt groot alarm. Hier lag iemand die geprikt behoorde te worden. Nooit van hun leven hadden ze sappiger vlees onder een Franse struik aangetroffen. Het was zo smakelijk en zo vol van kleur, geur en vitaminen - ze roken als het ware de tomatensap dwars door het vel heen - dat het bijna zonde was er serieus aan te beginnen. Ze cirkelen daarom eerst enige tijd om het rode haar en het sproetengezicht heen en ondernamen vervolgens duikvluchten over zijn uitbundig gewelfde buik.

De meer bezadigde steekvliegen ontfermden zich over Jan. Die jongen was, zo luidde de algemene opinie, een stuk minder interessant, maar als voorafje kon hij er wel mee door.

Toen de lol van het keuren en kiezen er af was vielen de vliegen aan en het gevolg was dat Jan en Arie binnen de kortste keren rechttop stonden.

Eerder op de dag was Bob gewekt door een onschuldige vlieg en hij was met een opgewekt gevoel overeind gekomen, maar

bij Jan en Arie was het ontwaken ietwat minder vrolijk. Ze keken elkaar slaperig aan, rekten zich uit en begonnen gelijktijdig als dollemannen te krabben.

‘Wat is dit?’

‘Weet ik niet, dikke. Een aanval van jeukpoeder, lijkt me.’

‘Muggen?’

‘Muggen, darren, wespen, gevulde koeken, hoe moet ik het weten? Ik jeuk van mijn wenkbrauwen tot mijn enkels. Hebben we azijn?’

‘Kijk eens in het keukenkastje links van de gootsteen. Natuurlijk hebben we geen azijn, gek. Wat dacht je dat tot mijn garderobe behoort? Drie paar sokken, een tandenborstel en twee liter azijn? Au, daar heb je er weer een. Het zijn die dikke beesten die zo steken.’

‘Dat zijn gewoon domme blinde vliegen, joh. Ze ruiken dat verse vlees van je.’

‘Het zwemt ervan, hier. Is dit nou die fijne natuur?’

‘Natuur is alleen fijn als je haar op de televisie ziet,’ zei Jan, nog steeds krabbend. ‘De meeste beesten zitten bij jou en dat is een vorm van gerechtigheid, maar laten we nou meteen maken dat we in de Renault komen en de ramen dichtdraaien, want als we hier blijven hebben we straks twee liter vers bloed de man nodig.’ Ze doken de Renault in en reden foeterend en krabbend naar Aigues-Mortes waar ze behalve azijn ook twee tubes Azaron kochten die ze, onder toeziend oog van driehonderd toeristen, op het trottoir voor de winkel over zich uitsmeerden.

Na een minuut of wat nam de dolmakende jeuk af. Er kwamen wel bulten die steeds dikker werden, maar daar maalden ze niet om. In schoonheidsprijzen waren ze nooit geïnteresseerd geweest.

Jan en Arie waren aan de rand van Sète toen Bob met de truck op weg was naar de Mont St. Clair. De weg was smal en met zoveel bochten dat Bob een paar maal dacht dat hij klem zou komen te zitten. Hij had er al spijt van dat hij geen andere parkeerplaats had gekozen, maar hij durfde niet te draaien. Ten eerste was de weg er te smal voor en ten tweede zou hij dan terug

moeten naar het toeristenbureau om weer op de kaart te kijken. Hij had de route naar de Mont St. Clair in zijn geheugen geprent, maar wist verder geen enkele aanvaardbare plek. Terug naar de haven wilde hij al helemaal niet, want daar had hij een bekeuring opgelopen. Blijkbaar waren de parkeervakken voor personen-auto's bedoeld geweest en een nijvere agent had een parkeerbon onder een ruitewisser geschoven in de tijd waarin Bob naar het toeristenbureau was gewandeld. De bekeuring kon hem niet veel schelen, maar het feit dat een politieman aandacht had besteed aan de truck stond hem niet aan. Hoe eerder hij het bakbeest zorgvuldig had geparkeerd hoe beter, vond Bob, en de Mont St. Clair leek hem een goede plek.

Het was een goede plaats, zag hij enkele minuten later. En een mooie ook. Vlakbij een klein kerkje en een paar winkels was een flink plein geasfalteerd en ingericht voor het parkeren van auto's. Het plein gaf uitzicht op een groot deel van Sète en op minstens een kwart van het grote Bassin de Thau. Bob kon de oesterbanken en de vissersbootjes zien zonder dat hij een tweefrancstuk in een van de verrekijkers aan de rand behoefde te gooien.

Hij parkeerde de truck in een van de vakken die waren bedoeld voor toerbussen en keek om zich heen. Onder zich zag hij de rode pannen en donkerblauwe leien daken van de huizen van Sète en aan de mate van dichtheid van de bebouwing kon hij vrij nauwkeurig bepalen waar het centrum was.

Daar, dacht hij. Daar is het centrum en zonder twijfel ook een postkantoor. Kan niet anders. Nu vlug erheen, want Jan en Arie zijn er natuurlijk al minstens drie keer geweest.

Hij ging welgemoed op pad, sloeg drie bochten om, nam een paadje dat een grote bocht in de asfaltweg leek af te snijden en verkeek zich volkomen op de ingewikkeldheid van het stratenpatroon. Het pad sneed niet een bocht af, maar verbond de weg naar het centrum met die naar een ander toeristisch punt, de Citadelle met erachter het fort St. Pierre. Zowel de citadelle als het fort zijn het bekijken waard, maar als je er eenmaal bent dan kun je beter een halfuurtje gaan zitten voor je naar het centrum loopt, want dat duurt wel even.

Tegen de tijd dat Bob dat doorhad had hij nog maar een paar bescheiden wensen: vijf blikjes cola en een plons in de Middellandse Zee.

Het eerste dat Arie deed toen hij zich door het dolgeworden verkeer van Sète had geworsteld was uitkijken naar een verkooppunt van limonade. Zijn huig kleefde tegen zijn gehemelte en zijn tong leek te dik te zijn geworden voor zijn mond. Hij parkeerde de Renault op een plein en keek langs de winkels.

‘Siësta,’ zei hij tegen Jan die op een muurtje was gaan zitten. ‘Ze hebben hier een urenlange middagdut. Dat betekent dat we in elk geval geen toeristenbureau behoeven te zoeken, voorlopig, want ik durf te wedden dat dat ook dicht is. Blijf jij daar maar zitten krabben, dan versier ik chocola, limonade en een handvol croissants. Die kun je in elk café kopen.’

Jan knikte en ging door met geconcentreerd krabben. Die lamme bulten schenen elke twee uur in jeuken uit te barsten, ondanks de Azaron.

Hij ging op zijn gemak zitten en keek naar het plein. Het werd beheerst door rijen kaarsrechte platanen met een groot bladerdak. Eronder waren perkjes, kiosken voor de verkoop van fruit en sigaretten, en stukken aangestampte grond waarop jeu-de-boules kon worden gespeeld, het spel met de ijzeren ballen waar Fransen uren geconcentreerd mee bezig kunnen zijn. In het midden van het plein was een ouderwetse muziektent. Ze was versierd met vlaggetjes en erboven hingen spandoeken die aangaven dat er in Sète een groot festival werd gehouden met film, muziek, dans en andere culturele geneugten.

Kijk, kijk, dacht Jan, daar hebben we ons festival. En daar aan de overkant hebben we een bioscoop, ook. Of een schouwburg, dat kan ik niet precies zien. Iets cultureels in elk geval. Zou die Dougall vannacht in dat theater geweest zijn? Eens even kijken hoe het hier heet. Hij schoof een eindje opzij tot hij kon lezen wat er op een verweerd bord stond. Place Aristide Briand, las hij. De straat vlak achter hem bleek Rue du 11 Novèmbre 1918 te heten. Bloemrijk, vond Jan, maar wel wat lang voor een prentbriefkaart naar huis. Hij boog zich voorover en zag tussen

twee platanen door een modern gebouw.

Staat daar Post? vroeg hij zich af. Zouden we dan toch een keer een gelukje hebben?

Hij bukte zich verder en keek nog een keer. Zowaar, knorde hij, het postkantoor is vlakbij. En nou maar hopen dat Bob een teken van leven heeft achtergelaten.

Dat was niet het geval, bleek snel. De juffrouw achter het enige loket beweerde vol stelligheid dat ze geen briefje had. Ze had ook geen Amerikaan gezien. Ze had zelfs in geen week een Amerikaan gezien en ze zou echt wel een Amerikaan herkennen, want ze was dol op Miami Vice en Amerikaanse films.

‘Poeh,’ spotte Jan, toen ze weer op het bordes voor het postkantoor stonden. ‘Alles wordt in dit land nagesynchroniseerd. Geen mens hier weet hoe Don Johnson praat.’

‘Televisie ook? Van films wist ik het, maar...’

‘Tv ook. Alles. Het is hier net als in Duitsland of Spanje, ze zijn bang dat ze schrikken van een taal die niet van hun moer is.’

‘Het kan me geen moer schelen of hun moer schrikt,’ zei Arie.

‘Ik wou dat ik wist waar Bob uithing. Hij moet hier al uren zijn.’

‘Kan niet anders,’ stemde Jan in. ‘Het enige dat we kunnen doen is om het uur hier terugkomen en straks het toeristenbureau opzoeken.’

‘Dat kan lang duren.’

‘Uren, maar wat moet je?’

Arie liep terug naar het plein. ‘Daar staan platanen en daar zijn bankjes. Laten we eerst even gaan zitten. Het is hier in de zon stuitend heet.’

Jan knikte en wreef weer langs zijn nek. Zijn arm voelde nog pijnlijk aan, maar was goed te gebruiken, maar zijn nek bleef stijf. Schuin achter het linkeroor zat een bloeduitstorting die de huid strak trok en bij elke beweging van zijn nek en zelfs van zijn schouders leek het of hij het vel over de bult voelde schuiven.

‘We moeten naar Dougall,’ zei hij kregelig. ‘Dat is beter dan dom op een plein te zitten naast die kringetjesspugers daar.’

‘Naar de Rue Fondère, bedoel je?’

‘Natuurlijk. Daarvoor zijn we toch hier?’

Arie aarzelde. ‘Iets zegt me dat we beter op Bob kunnen wachten,’ zei hij.

‘Iets zegt me dat we tijd verliezen,’ bitste Jan. ‘We kunnen toch gewoon gaan kijken, rond. Het is altijd goed eerst het terrein te verkennen en dan pas op oorlogspad te gaan.’

Arie dacht even na en knikte toen instemmend. ‘Je hebt gelijk, ook nog. Wacht hier dan loop ik terug naar het postkantoor. Daar hebben ze een plattegrond en een telefoonboek. Kan ik meteen nakijken of de naam Dougall erin staan. Misschien houdt hij kantoor onder zijn eigen naam.’

‘Doe dat,’ zei Jan. ‘Misschien komt er dan eindelijk eens een beetje zinvolle actie. Het meest spannende dat we tot nu toe hebben beleefd is dat we een nachtwaker in de luren hebben gelegd en half zijn opgevrotten door een stel stomme blinde vliegen.’

De Rue Fondère, maar waar is nummer 168?

Arie had er bij zijn tweede tocht naar het postkantoor aan gedacht bericht voor Bob achter te laten en hij had een kaart op de kop getikt. Ze was eigendom geweest van de juffrouw achter het loket die haar met woekerwinst had verkocht, maar dat vertelde Arie maar niet aan Jan toen hij de plattegrond op het muurtje openvouwde.

Er zat een stratenindex bij en daarop zagen ze dat de Rue Fondère dichtbij was.

‘Paar honderd meter hooguit,’ zei Jan tevreden. ‘Meestal moet je eerst de halve stad door.’

Arie keek peinzend naar de kaart. ‘Er is wel veel water in deze buurt.’

‘Heb je vaker met havensteden.’

‘Jawel, tot je dienst, maar hier is het wel erg bar. Moet je zien, die Rue Fondère ligt eigenlijk op een soort eiland dat met vier bruggen is verbonden met de rest van de stad. Een brug leidt naar een kleiner eilandje, de andere drie naar het centrum en naar een lap land dat me industrieterrein lijkt.’

‘Nou en, wat zou dat. Ben je bang dat geen van die bruggen op jouw gewicht berekend is? Deze stad is eeuwen oud. Ze hebben hier heus wel eerder een volvet sproetenmonster op bezoek gehad.’

‘Maar vast geen sproetenmonster dat op zoek was naar een Italiaanse maffiafiguur, jij uilekop. Voor ik me op een soortement eiland waag wil ik eerst weten hoe ik er weer af kan als het spannend wordt.’

Daar zag Jan de logica van in en samen bekeken ze nauwkeurig het stratenpatroon op het eiland.

‘Hier staat Nouveau Bassin. Het is zo mooi rechthoekig dat het een aanlegkade voor schepen moet zijn.’

‘Klopt. Dat heb ik op de andere kant van deze kaart al gezien. In dat bassin leggen passagiersschepen aan. Je kunt een paar keer in de week van Sète naar Algerije varen en waarschijnlijk naar

Marokko ook, zo ver is dat hier niet vandaan.’ Arie wees met een van zijn dikke baconvingers naar een straat ‘Quai d’Alger, kade van Algerije, een toepasselijke naam.’

Jan krabde afwezig aan een steekvliegenbult ‘Een eindje verderop is nog een bassin, een bekken, wedden dat daar vrachtschepen aanleggen?’

‘Allicht. Daarachter is een industrieterrein en niet zo’n kleintje ook. Wat wil je daar mee zeggen?’

‘Denk nou even na, dikke. Waar schepen komen, zijn bevrachters, reders, importeurs en exporteurs en daar zijn ook...’

Arie vouwde de kaart dicht ‘Daar zijn ook kantoren van eenieder die zich met handel bezighoudt. Je hebt kans dat dat eiland bol staat van de kantoren. Ik had mijn twijfels, maar het ziet ernaar uit dat die nachtwaker de waarheid heeft gesproken en dat Dougall inderdaad een optrekje heeft aan de Rue Fondère.’

Jan keek hem met open mond aan. ‘Dat is toch logisch?’

‘O, ja, en waarom dan wel?’

‘Omdat iemand die 300 kilometer ver woont maar niet zo een naam als Fondère uit zijn mouw schudt. Rue de la République of Boulevard Quatorze Juillet, dat zijn namen die je in elke plaats tegenkomt, net als bij ons Hoofdstraat en Kerkstraat. Maar Rue Fondère, dat bedenk je toch niet, die naam moet je gewoon kennen.’

Arie keek zuinig. Hij was zo gewend dat hij sneller dacht dan Jan dat hij niet direct wilde toegeven dat de woorden van zijn vriend overtuigend klonken. Natuurlijk bedacht je een naam als Fondère niet zomaar. De nachtwaker had een naam genoemd die controleerbaar was, maar betekende dat ook dat Dougall er een kantoor had, dat was nog maar de vraag.

Arie had in de loop der jaren een zuiver gevoel voor gevaar ontwikkeld en hij had geleerd dat het onverstandig was voorgevoelens te negeren.

‘Ik weet het niet,’ zei hij aarzelend. ‘Ergens zit iets niet goed.’

Jan trok aan zijn mouw. ‘Kom nou maar mee. We gaan een wandelingetje maken over dat eilandachtige stuk Sète. Gewoon, net als twee toeristen die uit louter nieuwsgierigheid door een stad dwalen. We doen niets, maar kijken rond en als er iets

scheef zit,' hij maakte een beweging naar zijn broekzak, 'als er iets niet snor zit, dan heb ik altijd mijn pafferik nog.'

'Pafferik,' zei Arie huiverend. 'Kom nou maar mee. Als we hier blijven zitten dan word jij nog leuk ook.'

Ze liepen van het plein naar de brug de la Civette. Meteen na de brug werd het verkeersbeeld rustiger. Toeristen reden hier bijna niet en toerbussen evenmin. Dit was duidelijk het gebied van de vrachtauto's en de camions, die kleine bestelauto's waarvan er in Frankrijk vele tienduizenden zijn.

De Rue Honoré Euzet die in het verlengde van de brug lag was tamelijk breed, maar de zijstraten waren smal en grauw. Het barstte er van de kleine bedrijven en de kantoren, maar de eigenaars hadden duidelijk meer belangstelling voor geld verdienen dan voor het schoonhouden en in de verf zetten van de gevels.

Aan het eind van de straat was een klein, halfrond plein. Aan de platte kant ervan begon een brug die toegang gaf tot het industriegebied en dat een kanaal overspande dat breed genoeg was voor vrachtschepen.

Aan zijn rechterkant zag Jan het Nouveau Bassin. Hij wees er naar. 'Zie je wel, daar is de aanlegplaats voor passagiersschepen. Er ligt er een, en geen kleintje.'

Arie kneep zijn ogen tot spleetjes. 'De Casablanca. Wat een naam, fantasielozer kan het niet.'

'Maar je krijgt wel een idee van de plaats waar die schuit heen gaat. Ze hebben daar een compleet aankomst- en vertrekgebouw.'

'Gare Maritime staat er op het dak. Dit stadje blijkt een stuk interessanter dan ik een uur of wat geleden dacht.'

'Is bijna altijd zo. De meeste toeristen lopen door de winkelstraat, krijgen een stijve nek van het kijken naar dat mooie raam in die kerk, wandelen drie keer langs een museum en beweren dan dat ze de stad kennen. Pas buiten het centrum zie je hoe een stad echt in elkaar zit.'

'Ja, pa. Goed, pa. Voortaan zal ik het centrum mijden en de rest bestuderen. Is die Rue Fondère daar niet ergens links?'

Dat was de Rue Fondère inderdaad. Het was een straat die vanaf het kanaal het eiland inliepen die een paar honderd meter ver-

der uitkwam op een schuinlopende dwarsstraat.

De jongens bleven op de hoek staan.

‘Dit is wel een smalletje.’

‘En saai. Moet je kijken. Grauwe gevels, een paar gaten op plaatsen waar huizen hebben gestaan, een metaalbedrijf met scheefgezakte deuren en bijna tweehonderd schots en scheef geparkeerde auto’s.’

‘Niet precies de plaats waar ik een kantoor zou willen hebben als ik miljonair was.’

‘Niet eens de plaats waar ik mijn kartonnen doos neer zou zetten als ik zwerver was.’

‘Zou het aan het andere eind beter zijn?’

En dat was natuurlijk het type vraag waarop het antwoord snel te vinden was.

Achter elkaar liepen ze over het smalle en brokkelige trottoir langs de geparkeerde auto’s. Een deel ervan stond bijna met de bumper tegen de gevels en een paar maal moesten ze over het gebarsten asfalt van de straat.

‘Let je op de nummers?’

‘Wat dacht je? Dat ik alleen honderdrollen aan het tellen was? Hier is nummer 26 en daarginds is het einde van de straat. Ik ben benieuwd hoe we tot nummer 168 moeten komen.’

Dat kwamen ze niet. Bij lange na niet. De Rue Fondère liep uit op de Rue Pierre Sépard en toen ze daar waren, zagen ze aan hun rechterkant nummer 42.

‘Hoe kan dit? Waar is nummer 168 gebleven?’

‘Weggevaagd door het onweer. Met de boot mee naar Algerije. Stel niet van die domme vragen. Er is geen 168. Nooit geweest ook.’

Jan wees op een vrij grote vierkante ruimte die volgeparkeerd stond met blik.

‘Daar zijn huizen geweest. Zou een ervan nummer 168 hebben gehad?’

‘Lijkt me sterk. Op dat stuk grond hebben misschien vijf of zes huizen gestaan. Wij komen meer dan 100 nummers tekort.’

Jan stampte nijdig op de grond. ‘Auw. Als ik stamp, trilt het door tot in mijn nek. Zou die lamme nachtwaker ons nou toch

nog beduveld hebben?’

‘Tja.’ Arie wreef met zijn onderarm over zijn voorhoofd en ging een stapje opzij om uit de zon te komen. ‘Ergens zit iets fout.’

‘Maar wat heeft dat nou voor zin. Ik bedoel, als die bewaker ons in een val had willen lokken, dan had hij een adres op kunnen geven waar we konden worden opgewacht. Een leegstaand huis, een buurtcafé voor mijn part. Maar dit is toch waanzin?’

Terwijl Jan sprak keek hij half naar een auto die van de parkeerruimte tussen de huizen naar de straat manoeuvreerde. De parkeerruimte was niet verhard en bestond uit zanderige grond vol kuilen, groepjes distels en brandnetels en een enkel armetierig boompje. De meeste auto’s waren ordeloos gestald en een man die van het terrein af wilde moest zich naar de straat bumperen. Hij deed dat heel handig. Als hij zich klem reed dan duwde hij gewoon de auto die in de weg stond een paar decimeter naar voren door met kleine klappjes recht tegen de bumper te rijden. Doordat hij ervoor zorgde dat de bumpers plat tegen elkaar kwamen veroorzaakte hij geen waarneembare schade. Hij zette wel andere auto’s klem, maar dat leek hem allerminst te deren.

Dat is vakwerk, dacht Jan. Hij keek vol spanning naar de vorderingen van de automobilist die met grommende motor een pluk brandnetels plette en daarna met de rechterwielen door een kuil reed die blijkbaar half vol water had gestaan. Bruin, nat zand spatte tot raamhoogte op toen het achterwiel in de kuil plofte. Ergens achteraan de parkeerruimte gaf iemand een schreeuw, maar het geluid ging verloren door het gegrom van de auto die nu het trottoir had bereikt en met toenemende snelheid de straat opreed.

Jan keek de auto even na en richtte toen zijn aandacht weer op de achterkant van de parkeerruimte. Hij had daar een hoofd gezien en een arm. Hij had ook iets anders gezien, een soortement schuurachtig gebouwtje waar iets boven stond gekalkt. ‘Payer’, las hij. ‘Betalen.’ Er achter stonden cijfers. Was de ruimte soms een parkeergebied waar je voor moest betalen? En was het tarief op de muur gekalkt? Jan schermde zijn ogen af en las het getal. 168. Hij las het vier keer, maar elke keer stond er hetzelfde.

‘Hé, dikke. Kijk eens, daar hebben we ons nummer,’ zei hij opgewonden. ‘Daar, boven die schuur.’

Arie ging op zijn tenen staan. ‘Zowaar,’ zei hij met een stem vol verbijstering. ‘Maar dat is toch geen huisnummer?’

‘Waarom niet. Daarachter zijn toch gebouwen?’

‘Een miljonair die kantoor houdt aan de achterkant van een parkeerwoestenij? Maak het nou een beetje.’

‘Het is nummer 168,’ zei Jan koppig. ‘Ik ga kijken.’

Arie aarzelde. ‘Het klopt niet,’ verklaarde hij. ‘Er klopt geen barst van. Ik voel het. Ik ruik het.’

‘Ik ruik zeewater, afgewerkte olie en een vleugje rotte vis. Dek me in de rug, dikke. Ik loop tussen die auto’s door, net of ik mijn wagen zoek. Wat kan me gebeuren?’

‘Als je je revolver maar bij de hand houdt.’

‘Komt voor de bakker. Hou jij je maar een beetje uit zicht. Ook als het mis gaat hebben we iets bereikt; dan weten we tenminste dat die nachtwaker ons niet zo maar naar deze straat heeft gestuurd. Als we hier blijven staan smelten dan komen we zeker niet verder.’

Jan was van nature een voorzichtig mens. Zuinig, secuur en voorzichtig. Hij was beslist niet van plan om zich als een gewonde stier op iedere persoon te storten die zich in de buurt had begeven van een schuur met het getal 168 erboven. Hij wilde alleen even poolshoogte nemen om een indruk te krijgen van de gebouwen aan de achterkant van de parkeerplaats.

Met zijn donkere haar en zijn gebruinde huid kon hij, zeker van enige afstand, best doorgaan voor een Franse jongen en dat wist hij. Hij deed niet schichtig of op andere wijze opvallend, maar wandelde zacht fluitend langs de rijen auto’s. Daar had hij het grootste deel van de tijd zijn aandacht wel voor nodig, want er waren geen pogingen gedaan het terrein te egaliseren. Er waren kuilen en struiken en op een paar plaatsen staken de fundamente van gebouwen de grond uit, compleet met afgebrokkelde stenen en stukken betonijzer die als modern, bruin riet tussen brandnetels omhoog wezen.

Jan liep langzaam naar achteren en zag dat het houten gebouw-

tje tussen twee twee smalle zijgevels was ingeklemd. De zijgevels hadden geen ramen of deuren, maar waren tussenmuren geweest. Duidelijk was nog te zien waar trappen hadden gelopen en op de plaatsen waar de plafonds hadden gezeten hingen stukken afgezaagde balk naar buiten.

Het schuurtje zelf was gemaakt van sloophout. De voorkant was opgetrokken uit oude deuren die met witte, vurehouten planken met elkaar waren verbonden. Het enige raam dat erin zat was een min of meer rechthoekig gezaagde uitsparing waarvoor plastic was gespannen. De toegangsdeur die scheef in de sponning hing vertoonde kieren ter grootte van een handdikte.

Naast de deur zat een jongetje van een jaar of twaalf op een rood, plastic stoeltje. Hij zei geen woord, maar hield alle bewegingen van Jan scherp in het oog. Hij zat met de handen achter het hoofd een beetje onderuitgezakt op een manier waarop oude mannen uren voor zich uit kunnen kijken en hij leek tevreden met de wereld in het algemeen en de parkeerplaats in het bijzonder.

Jan liep langzaam tussen de auto's door en had de revolver al lang losgelaten. De zon scheen, een paar meeuwen maakten scheervluchten over de autodaken en lieten er witte spetters op achter en in de verte klonken de geluiden van de haven. De sfeer was zo vreedzaam dat het onmogelijk was je voor te stellen dat iemand kwaad in het zin had. Dit hier was gewoon een parkeerplaats die, als het zo uitkwam, wel eens een beetje bewaakt werd, was Jans conclusie. Het getal 168 in de witte kalkletters had niets te betekenen, het was gewoon een getal dat iemand ooit in een dwaze, opgewonden of dronken bui op de muur had gekloddert.

Toen Jan bij het schuurtje was gaf hij het jongetje een knipoog en liep door. Hij was vier passen ver toen het jongetje zich uittrekte, uitbundig gaapte en met de vingers knipte.

'Auto, meneer. U zoekt auto?'

Jan keek verbaasd. 'Ik?'

Het jongetje wees om zich heen. 'Kopen? Auto?'

Pas toen begon Jan te begrijpen dat al die ordeloos geplaatste auto's helemaal niet waren geparkeerd door haastige haven-

arbeiders. Ze waren gewoon voor de verkoop. Maar waarom was er dan geen bord te zien waarop prijzen stonden. Waar waren al die vlaggetjes en schreeuwerige borden die je anders op verkooppunten zag?

‘Nee,’ zei hij kortaf, ‘dank je.’

Het jongetje lachte vriendelijk naar hem. ‘U komt voor iets anders?’

Jan keek hem verbaasd aan. ‘Iets anders?’

‘U komt voor de grote baas?’

Jan knikte. ‘De hele grote baas,’ zei hij op goed geluk.

Het jongetje knikte en keek nu heel ernstig. ‘U meneer Livi? U wachten, meneer. Pappa komt zo.’

‘Dank je,’ zei Jan afgemeten. Hij had het op slag warm gekregen toen hij de naam Livi hoorde en begon zich om te draaien om snel weg te kunnen lopen, maar verder dan een bocht van veertig graden kwam hij niet. Hij was midden in de beweging toen het jongetje zich van zijn stoel liet vallen, naar zijn maag greep en een kreet gaf van pijn.

Jan tuinde er met open ogen in. In heel zijn avontuurlijke leven had hij tientallen volwassenen van de wijs gebracht door zich voor te doen als een onschuldige jongen die eenvoudige vragen stelde met het doel diezelfde volwassenen vervolgens met lepigheden in de luren te leggen, maar nu de truc met hemzelf werd uitgehaald ging hij zonder aarzeling voor de bijl.

Hij draaide terug, deed een paar lange passen en boog zich over de jongen heen.

‘Is er iets?’ vroeg hij bezorgd. ‘Heb je pijn?’

‘Auw,’ kreunde de jongen en hij trok een smartelijk gezicht.

‘Waar dan,’ vroeg Jan wanhopig. ‘Waar heb je pijn.’

‘Buik,’ zei de jongen huilerig. ‘Buik, maag.’

‘Rustig,’ zei Jan, ‘rustig ademhalen, dat is het beste. Zal ik een dokter voor je halen?’

‘Die is hier,’ zei een scherpe stem achter hem. ‘Ik genees alle kwalen. Ik zorg ook voor kwalen. Beweeg een spier te veel en je zult het ervaren.’

Jan voelde dat een grote hand hem bij de nek pakte. Een van de vingers drukte op de bult bij zijn oor waardoor hij een kreun gaf

van pijn. De hand sloot zich en zijn nek zat in een ijzeren greep. Wie er achter hem stond wist hij niet, maar het was waarlijk niet iemand die voor een kleintje vervaard was. Jan voelde dat een andere hand zijn broekband greep en dat hij letterlijk bij kop en kont werd opgetild.

‘Mee jij,’ zei de stem. ‘Hou je rustig en er gebeurt niets waar je spijt van krijgt. Jij, Hassi, overeind. Als de bliksem. Doe de deuren achter me dicht.’

In de stem had geen inspanning doorgeklonken en dat was wel te verwachten geweest. Jan had bij lange na niet het gewicht van veelvraat Roos, maar uiterst licht was hij evenmin. Hij werd echter als een ondermaats kerstkonijn meegevoerd zonder dat hij boven zich een spoor van gehijg hoorde.

Tegen zo iemand hoef ik me niet te verzetten, dacht hij, en hij liet zich zonder gespartel meevoeren, het schuurtje in.

Arie Roos had met een verbeterd trek op het gelaat gezien hoe zijn vriend panklaar werd afgevoerd. Toen hij een grote man achter de gebukte Jan zag verschijnen had hij zijn enorme muil geopend voor een waarschuwingskreet, maar hij had op tijd ingezien hoe onverstandig dat was. Jan was niet te redden en het was dom om zichzelf te verraden.

Arie had zich door de knieën laten zakken en was gebukt naar voren gelopen. Tussen de auto's door had hij gezien hoe Jan werd meegevoerd het schuurtje in en hoe de wrakke deur dicht sloeg.

Hij kwam overeind en klopte zand van zijn knieën.

‘Dat hebben we weer mooi gedaan,’ mopperde hij. ‘Had ik nou maar naar mezelf geluisterd, rund dat ik ben. Nou is Jan gevangen en sta ik hier, zonder revolver ook nog.’

Voorzichtig liep hij naar het houten gebouwtje, klaar om op de vlucht te slaan als de deur open zou gaan. Op minder dan tien meter afstand liet hij zich achter een rode, geblutste Ford zakken en vandaar loerde hij naar de slordig tegen elkaar getimmerde stukken hout.

Het hout bleef hout hoe lang hij ook keek. Het enige dat er

gebeurde was dat de zonnebaan een millimeter opschoof, maar dat was al het spannende dat er te beleven viel.

‘Barst,’ mopperde Arie. ‘Zou dat gebouwtje toegang geven tot een huis?’

Het moest haast wel, want anders had hij geluiden moeten horen. Niemand kan een gevangene minutenlang bij zich houden zonder dat iemand een kreet geeft of tegen iets aanschopt.

Arie liep naar de wrakke deur en probeerde naar binnen te kijken. De kieren waren groot genoeg, maar hij staarde van licht naar donker en daar bereik je nu eenmaal niet veel mee.

Binnen was het stil en na een poosje gaf Arie een duwtje tegen de deur. Ze ging moeiteloos open, zacht piepend in de scharnieren. Een ogenblik bleef de dikkerd op de drempel staan en daarna stak hij voorzichtige zijn bezwete hoofd naar binnen.

Veel viel er niet te zien: een tafeltje, een tweede rode plastic stoel, een oude krant, een pak kaarten en een stuk aangegeten stokbrood.

Arie deed een paar stappen naar voren en bekeek de achterwand. Die was van steen en behoorde overduidelijk tot het gebouw waar het schuurtje tegenaan was geplaatst. Het had ook een verbinding met het schuurtje. In de hoek van de achterwand zat een deur die of van ijzer was of met ijzer was beslagen.

De deur zat dicht en op slot. Arie duwde ertegen en trok eraan, maar het ijzer kwam geen millimeter van zijn plaats.

‘En dat was dat,’ zei Arie, terwijl hij met gebalde vuisten naar de deur keek. ‘Wie weet wat er achter zit. Een slooppand, een kantoor, een stel gangen, zoek maar uit. Vriend Prins is meegenomen door een zeer groot persoon en ik mag aannemen dat hij ergens in een kamer of kelder is gestopt. De vraag is: ben ik zo dom om weklagend deze buurt door te lopen op zoek naar Jan of gebruik ik eerst mijn rossigrode hoofd.’

Hij gaf zichzelf geen antwoord, maar liep terug naar buiten. Daar was niets veranderd. De zon scheen en de kadegeluiden klonken nog even helder. Een vrachtwagen toeterde en denderde door de straat. Meeuwen scheerden door de lucht en een kat rolde zich om op het hete dak van een pas gewassen Visa.

Niemand scheen Jan te missen of zich druk over hem te maken.

Niemand scheen zich bovendien om Arie te bekommeren en dat wekte enige verbazing. De bewaker van Dougall had twee jongens gezien. Het was duidelijk dat hij door had gegeven dat ze op weg waren naar Sète om een kijkje te nemen in de Rue Fondère, op een andere manier was de verdwijning van Jan niet te verklaren.

Maar waarom in naam van alles wat recht en redelijk was liet men hem, Arie, dan ongemoeid?

Hij werd er onrustig van.

Hier zijn hulptroupen nodig, vond hij. Voor alles moet ik Bob opzoeken, want anders lopen we kans onafhankelijk van elkaar als kakelkippen zonder kop door deze stad te gaan dwalen.

Ongeveer op dezelfde tijd bedacht Bob hetzelfde. Hij was weliswaar niemand kwijt geraakt, maar hij had wel een stevige portie dwalen en dolen achter de rug. Nadat hij de vrachtwagen had geparkeerd op de Mont St. Clair was hij niet in het centrum terecht gekomen maar bij het fort St. Pierre en dat ligt vlak bij het strand. Bob had de verleiding niet kunnen weerstaan en was naar de zee gelopen. In de middaguren gaan de meeste Fransen thuis of in een restaurant eten en het was betrekkelijk rustig op het strand. Rustig genoeg, vond Bob, om in zijn onderbroek de golven in te stappen. Hij trok broek, shirt en sokken uit en liet zich in zee vallen. De golven bruisten om zijn hoofd en koelden hem in minder dan twaalf seconden af. Bob dook drie keer door een golf, zwom dertig slagen evenwijdig aan de kust en vond toen dat hij schoon genoeg was. Het laatste tomatenvelletje was van hem afgespoeld en hij voelde zich weer heel wat mans.

Hij wachtte een poosje tot zijn onderbroek min of meer droog was en schoot in de kleren. Er moest meer gebeuren dan toeristje spelen, vond hij.

Hij was bijna bij de truck toen hem te binnen schoot wat hij natuurlijk allereerst had moeten doen. Hij had bij het toeristenbureau niet alleen op de kaart moeten kijken, maar in elk geval een briefje voor Jan en Arie achter moeten laten. Een velletje klem tussen de deur, of geprikt aan de vensterbank, zoiets. Misschien zou het zoekraken, maar er was altijd kans dat het zijn

doel zou bereiken. Het was in elk geval een stuk beter dan niets. Bob gromde en rommelde in het dashboardkastje tot hij een stuk papier en een balpen had. Een enveloppe was er helaas niet, maar zonder kon het ook. Hij sprong uit de cabine en bleef even naast de vrachtwagen staan.

Er was iets mee, wist hij, maar wat?

Hij keek naar de auto, naar de blauwe lucht en naar het Thaubinnenmeer. Heet, dacht hij. En het wordt nog heter. Hij keek weer naar de truck en toen wist hij het.

Het voorste deel van de oplegger bevatte een koelmechanisme. Het was verbonden met de truck zelf en kreeg daar zijn energie vandaan om te kunnen koelen. Wanneer de koeling in bedrijf is dan hoor je bij de oplegger het sissende geluid van verplaatste lucht. Een koelwagen werkt precies als een koelkast. Het systeem is gebaseerd op de afvoer van de warme lucht en die moet ergens naar buiten. Bij deze wagen kwam niets naar buiten. Dat verbaasde Bob niet, want hij had die ochtend de koeling niet in werking gesteld. Hij wist niet hoe het mechanisme werkte en hij had bovendien geen zin gehad brandstof te verspillen aan het koelen van twintig ton tomaten.

Het gevolg was natuurlijk wel, en dat drong nu pas tot hem door, dat de hete lucht kans kreeg die twintig ton tomaten te verwarmen en dat moest onherroepelijk tot een versneld proces van verrotting leiden. Wie wel eens groenten lange tijd heeft gekoeld weet dat ze na een temperatuurstijging sneller rotten dan verse groente. De tomaten in de oplegger lagen daar al heel wat dagen. Ze waren van Zuid-Frankrijk naar Italië en Joegoslavië gegaan en daar een tijdje heen en weer gereden. Daarna waren ze naar Hyères gebracht en vandaar weer naar Sète. Aangenomen mocht worden dat ze binnen een halve dag hitte uit zichzelf op spontane wijze over zouden gaan tot puree als ze in de afgesloten auto bleven.

Is dat goed, of is dat slecht, vroeg Bob zich af.

Het was slecht voor wie de tomaten wilde eten, was zijn conclusie, maar na zijn kruippartij op zoek naar computers piekerde hij daar niet meer over. Wat hem betreft konden ze blijven rotten tot de bacteriën door de wanden kropen en omstanders binnen

een straal van achthonderd meter in rep en roer brachten. Hij nam zich wel voor om bij voorkeur niet de deuren van de oplegger te openen.

Het toeristenbureau was nog steeds gesloten toen Bob daar voor de tweede keer voor de deur stond. Hij schreef een kort briefje aan Jan en Arie waarin hij zei dat de koelauto op de Mont St. Clair stond en keek weer op de kaart.

De plaats van het postkantoor was snel gevonden, maar hij had er geen idee van of het kantoor open zou zijn.

En wat dan nog, dacht hij, ik loop op mijn gemak naar het centrum en ga daar onder een boom zitten wachten tot het leven op gang komt. Heb ik meteen de tijd iets van de stad te zien. Meestal rennen we als gekken van de ene naar de andere plaats en komen we aan om ons heen kijken niet toe. Het is mooi weer en ik zou niet weten hoe ik Dougall kan vinden zonder van alles en nog wat overhoop te halen. Bovendien loop ik de kans dat ik Jan en Arie nog dwarsboom ook. Nee, het beste is kalm aan te doen en een rustig wandelingetje te maken.

Maar dat zat hem niet glad. Iedereen die wel eens een vochtige onderbroek aan zijn lijf heeft gehad weet hoe vervelend dat na verloop van tijd is, zekere op warme dagen. De stof gaat opstropen en schuren en voor je het weet heb je branderige schaafplekken.

Bob ondervond dat toen hij halverwege het centrum was. Hij begon steeds langzamer te lopen en probeerde eerst het ondergoed uit zijn liezen weg te trekken. Toen dat onbegonnen werk bleek probeerde hij een manier van lopen uit waarbij hij geen last had van het geschuur, maar dat bracht hem tot dermate vreemde bewegingen dat toeristen en inwoners de restaurants verlieten om die vreemdlopende, zigzag over het trottoir schuivende jongen met oprecht verbaasde blikken na te staren.

Na een tijdje draaide Bob zich om. Hij moest een droge onderbroek, dat was zeker. En omdat de winkels dicht waren was er maar een plek waar hij de broek vinden kon: in de vrachtwagen. Op een vreemdhobbelige manier begon hij terug te lopen. Hij begon de stad goed te kennen, maar vond het een schrale troost.

Als Bob was doorgewandeld naar het postkantoor dan had hij er Arie getroffen die aldaar vast moest stellen dat zijn bericht aan Bob nog niet was afgehaald.

Vreemd, vond Arie. Heel vreemd. Bob moest al vele uren in Sète zijn. Zou er iets met hem zijn gebeurd? Of zou hij, door welke vreemde omstandigheid ook, geen kans hebben gezien het postkantoor te bereiken? In dat geval was er altijd kans dat hij wel een boodschap had achtergelaten in het toeristenbureau.

Arie keek op zijn kaart, prentte de route in zijn hoofd en ging op pad. Hij kwam aan bij het bureau toen Bob de vrachtwagen naderde en daar de schrik van de dag kreeg.

*Bob ontmoet een club miljonairs en
schrikt zich ongans*

Bob was met een bijzonder bizar loopje de Mont St. Clair opgeklommen. Hij had ontdekt dat hij het minste last had van zijn vochtige en schurende kleding als hij wijdbeens liep met een beetje kromme benen, ongeveer op de manier waarop in cowboyfilms de helden lopen als ze net van hun paard zijn gestapt. Hij geneerde zich wel een beetje voor zijn merkwaardige gang, maar er waren in deze buurt weinig mensen op straat en de paar die er waren hielden zich voornamelijk bezig met het geconcentreerd besproeien van hun tuin. Bob had midden op een hete dag nog nooit zoveel sproeiers bij elkaar gezien.

De Mont St. Clair is niet zo bar hoog, maar de top is tamelijk steil met op enkele plaatsen hellingpercentages van twintig procent en Bob hijgde en pufte toen hij de hoek van het plein op liep waar de truck stond. Op hetzelfde ogenblik verstarde hij. Hij stond op een been en hij bleef zo staan, net als in een film waarvan het beeld is vastgelopen en iedereen in de meest onmogelijke houdingen als het ware is bevroren.

Hij slikte moeizaam en knipperde met zijn ogen tegen het zweet dat in straaltjes van zijn voorhoofd liep. O, goudgele glorie-toeters, kreunde hij, wat is er nou weer. Een agent? Die man die me een bekeuring heeft gegeven daar bij de haven? Dat kan toch niet, zo snel innen ze hier toch geen boetes?

Agent of niet, naast de cabine van de vrachtauto stond een geüniformeerd persoon en Bob hield er rekening mee dat het een politiemans was. Hij had ontdekt dat er in het rare oude werelddeel dat Europa heet wel zevenentachtig soorten politie zijn die na elke honderd kilometer in andere kledij zijn gestoken. Of dat gebeurde om misdadigers in totale verwarring te brengen of dat ze gewoon elk half jaar per streek een geheel nieuw pak aangemeten kregen was hem niet duidelijk, maar hij raakte er wel voortdurend door in verwarring. Voor alle zekerheid was hij iedereen in een uniform als agent gaan beschouwen met als gevolg dat hij al begon op te letten bij het zien van buschauf-

feurs en treinconducteurs.

De man die bij de truck stond had een stokje met een wit uiteinde waarmee hij ritmisch tegen het portier tikte. Hij droeg een blauwe broek, een blauw jasje en een blauwe pet met lange de rand een paar gele strepen.

Bob begon weer adem te krijgen. Waar was de riem met het pistool? Waar waren de handboeien?

Hij zag ze niet. Hij haalde diep adem en deed opgelucht een paar passen opzij, weg van de baan zon die als een schijnwerper op hem was gericht.

Rund, schold hij, oerkalf. Dat is natuurlijk een soort gids, iemand die mensen vanaf dit uitkijkpunt meeneemt naar andere toeristische plaatsen.

Voorzichtig liep hij naar de vrachtwagen. Helemaal zeker was hij niet, maar hij kon onmogelijk lang op de hoek van het plein blijven staan en weglopen had al helemaal geen zin. Als de truck in de weg stond kon hij, Bob, het geval beter weggrijden dan dat iemand een sleepwagen liet komen.

Hij probeerde er vrolijk en ontspannen uit te zien toen hij naar de man met het stokje slenterde.

‘Good afternoon,’ wenst hij. ‘Goedenmiddag. Iets niet in orde?’

De man keek hem aan, terwijl hij met het stokje tegen de auto bleef tikken.

‘C’est à vous, ce camion?’ vroeg hij en hij keek van Bob naar de koelauto.

Het was een vraag waarvan Bob de strekking begreep. ‘Ja’, zei hij in het Engels, ‘die auto is van mij.’

De man keek hem weer aan. Hij maalde een ogenblik met zijn kaken alsof hij Bobs antwoord op zijn gemak wilde fijnkauwen en knikte toen blij.

‘Anglais?’ vroeg hij.

‘Yes,’ zei Bob, die het woord niet kon thuisbrengen.

‘Mais, c’est un camion francais, ca.’

‘Yes,’ zei Bob weer. Hij had er geen idee van wat de Fransman bedoelde, maar aan diens gezicht te zien had hij de goede antwoorden gegeven.

De Fransman keek nu inderdaad blij. Hij had vastgesteld dat

Bob een Engelsman was, dat de auto inderdaad echt Frans was en dat de jongen tegenover hem heel goed zijn taal verstond.

Hij hield op met tikken en begon in sneltreinvaart aan een uitgebreid verhaal.

Bob verstond er niet een woord van. Hij was er nu van overtuigd dat de man met de pet een soort reisleader was die zich had staan vervelen en hij wilde eindelijk wel eens een droge broek aan. De onderbroek had een deel van het vocht aan zijn bovenbroek afgestaan en het gevolg daarvan was dat Bobs achterwerk een donkere plek vertoonde alsof hij met zijn billen in een plas was gaan zitten.

‘Yes,’ zei hij. ‘Yes, yes, yes. Je hebt groot gelijk, Franse kwek, maar ga nu even aan de kant.’

Hij schoof de man opzij en klom naar binnen. De man bleek daar geen bezwaar tegen te hebben. Hij keek zelfs heel tevreden toen Bob achter het stuur ging zitten en maakte vervolgens aanstalten om ook naar binnen te stappen. Hij sprong op het opstapje en trok zich op aan de handgreep naast de cabine.

Bob had zijn bovenbroek al bijna op zijn knieën toen hij een hoofd naast zich zag verschijnen.

‘Ooo,’ zei de Fransman geschrokken.

‘Ben je nou helemaal door alle muggen gebeten,’ vroeg Bob.

‘Maak dat je wegkomt met je Franse gezicht.’

Ze keken elkaar met grote ogen aan.

De Fransman sprak een paar lange, snelle zinnen, maar bleef staan. Hij leek gefascineerd door het schouwspel van de kromstaande Bob die zijn broekband klem om zijn bovenbenen had en zo gauw niet voor of achteruit kon.

‘Kst,’ zei Bob. ‘Hup. Springen. Ga weg, gek.’

De Fransman begon te begrijpen wat de bedoeling was. Hij liet zich langzaam zakken, terwijl hij uitbarstte in een continue stroom van woorden. Aan de verontwaardigde toon kon Bob de strekking ongeveer afhoren. Ze kwam erop neer dat het geen pas gaf een striptease te beginnen op een ordentelijk toeristisch parkeerterrein en dat het al helemaal onbehoorlijk was om Franse gidsen bloot te stellen aan in een vuilvochtige onderbroek gehulde niet-Franse billen.

Bob trok snel een stel droge broeken aan en voelde zich op slag prettiger. Hij sprong op de grond en zag dat de Fransman zich had opgesteld bij het voorspatbord.

‘Had je nou wat, ja of nee,’ vroeg hij kregel.

Dat had de Fransman zeker. Hij was er nu van overtuigd geraakt dat die Engelse chauffeur toch niet zo briljant was in de enige echte taal die Europa rijk was, maar dat weerhield hem er niet van om op stormkracht rissen volzinnen ten gehore te brengen. Om het voor zijn eenkoppige publiek te verduidelijken maakte hij er bewegingen bij. Hij boog het bovenlichaam, zwaaide met zijn handen dat het stokje door de lucht zwiepte en rolde met zijn ogen.

Bob keek vol bewondering naar hem. Alstjeblijft, dacht hij, en dat allemaal in de volle zon. Zou die vent zonnesteek hebben? Kan dat als je een pet draagt? Of is hij gewoon stierstarnakel gek.’

De man ging door en na een tijdje begon Bob enig patroon in de bewegingen te ontdekken. Het stokje zwaaide met regelmaat van het stuur van de truck naar een weg die van het plein heuvelafwaarts voerde.

Zou hij willen dat ik een eindje verderop ga staan? vroeg Bob zich af. Dit plein is verder hartstikke leeg. Of werpt een koeltruck een smet op de toeristische aantrekkelijkheden van deze heuveltop?

Hij keek om zich heen. De winkeltjes waren gesloten en nergens was een levend wezen te bespeuren.

Gek, concludeerde Bob. Niks van aantrekken, dan heb je er de minste last van.

Hij smet het portier dicht en pakte het sleuteltje om de truck op slot te draaien.

Daar werd de Fransman op slag vier graden wilder van. Hij begon aan Bobs arm te trekken en niet alleen sneller te praten, maar ook beduidend harder. Steeds vaker wees hij achter zich, naar de zijweg. Het was Bob nu meer dan duidelijk dat er iets heel aanlokkelijks was aan die weg.

Hij dacht snel na. De enige manier om van deze snelpratende grijper af te komen zou zijn hem tegen de grond te gooien. Dat

was zo'n probleem niet, maar Bob zag op tegen de gevolgen van een vechtpartijtje. Het was hier weliswaar rustig, maar er behoefde maar een omstander tussenbeide te komen of er was kans dat hij te maken zou krijgen met een serie mannetjes die veel te snel in een onbegrijpelijke taal spraken.

Meewerken was natuurlijk het allerbeste.

Bob rukte zijn arm los en opende het portier. De Fransman werd weer rustig. Hij hield zowaar even zijn mond, knikte opgelucht en wees voor de zoveelste keer.

'Ja, ja,' zei Bob. 'Het komt in orde. Zeg het maar, waar moet ik naar toe.'

Dat was niet ver, merkte hij. Zo gauw de motor van de truck aansloeg liep de Fransman een eindje weg, voortdurend met het stokje zwaaiend en wijzend. Hij liep tien meter, wachtte tot de truck hem tot op drie meter was genaderd en liep dan weer een eindje. Na een paar honderd meter maakte hij een breed gebaar naar een stuk braakliggend land tussen twee bungalowachtige huizen. De truck kon er makkelijk staan en Bob reed de wagen het terreintje op.

De Fransman glimlachte vriendelijk toen Bob uitstapte. Zijn opgewondenheid was verdwenen en zijn zinnen werden korter. Hij wees naar de uitkijkpost. 'Film,' zei hij, 'visiteurs.'

Dat laatste woord zei Bob niets, maar het eerste wel. De Fransman sprak het uit als 'fielm', maar Bob had het begrepen. Zouden er daarboven opnamen worden gemaakt? Dat kon altijd, natuurlijk. Het uitzicht was er prachtig en het vormde een schitterend decor. Hij werd er nieuwsgierig van. Weinig mensen kunnen de verleiding weerstaan om te blijven kijken als er ergens gefilmd dreigt te worden en Bob vormde geen uitzondering. Hij wist dat hij naar het postkantoor moest, maar op vijf minuten meer of minder zou het niet aankomen, vond hij.

Hij wees op zijn horloge. 'Wanneer?'

De Fransman begreep de vraag. Hij knikte heftig en wees met een vinger naar boven en daarna naar het horloge.

'Maintenant,' zei hij. 'Deux minutes.'

Bob verstond het woord 'minutes' en zag twee vingers omhoog gaan.

Twee minuten, dacht hij, dat kan eraf. Hij knikte vriendelijk en begon naar het uitkijkpunt te lopen.

‘Deux minutes’ is in Frankrijk een uitdrukking die alles kan betekenen. Een kwartier, een half uur, een uur zelfs, als je pech hebt. Het betekent nooit en te nimmer twee minuten, dat is een tijdsperiode die door Fransen absoluut wordt verwaarloosd. Over twee minuten praat je niet, dat is tijd die onder beschaafde mensen niet telt.

Bob drentelde een poosje heen en weer, gadeslagen door de Fransman die op de hoek van het plein was blijven wachten en voortdurend een straat af keek waarbij hij zich met de minuut ongeduriger gedroeg. Na een dikke tien minuten had hij er genoeg van. Hij zette zich af tegen de ijzeren staaf die het plein aan de steilaflopende kant begrenste en liep richting centrum. Op hetzelfde ogenblik begon de Fransman weer te zwaaien. Niet naar Bob, zag de jongen, maar naar een groep mensen die langzaam de weg opkwamen.

Daar zijn de filmmensen, dacht Bob, laat ik nou nog even wachten, misschien zie ik iets aardigs.

Hij zag langzaam een groep van twintig mensen naderen, van wie de meeste in een te warm pak waren gestoken. Ze liepen naar het randje van het plein en begonnen uit te kijken over de stad en het binnenmeer. De man met de pet volgde hen op enige afstand. Hij had gezelschap gekregen van een oudere man met precies hetzelfde model pet en samen begonnen ze een uitbundig gesprek waarbij ze voortdurend naar Bob keken.

De jongen kreeg het er een beetje benauwd van en liep van het pettenduo weg. Hij kwam daarbij dicht bij de grote groep en hoorde toen iets waar hij op slag inwendig van begon te tintelen. Hij hoorde puur, onvervalst Amerikaans.

Hij keek met een ruk op en zag een vrouw met twee mannen staan praten. Na een paar zinnen liepen de mannen naar een van de verrekijkers en bleef de vrouw alleen staan.

Bob werd als door een magneet naar haar toegetrokken. Eindelijk iemand met wie hij zonder misbaar en armgezwaai een paar woorden kon wisselen.

‘Excuse me,’ zei hij. ‘Neem me niet kwalijk, maar bent u Amerikaanse?’

Dat was de vrouw en ze hoorde ogenblik dat ze te maken had met een landgenoot. Zonder plichtplegingen, op de manier die alleen Amerikanen onder de knie hebben, begon ze een gesprek. Het was zonneklaar dat ook de vrouw blij was dat ze een poosje zonder handen en voeten kon praten.

Ze legde uit dat er geen sprake was van filmopnamen, maar meer van een excursie waar filmmensen bij betrokken waren. Bob keek teleurgesteld. ‘Dus u werkt bij een film.’

‘Ik werk voor een film,’ verbeterde de vrouw. ‘Ik ben uitvoerend producente.’

Bob keek haar blank aan. ‘Uitvoerend wát.’

‘Producente. Ken je dat woord niet? Voor een regisseur zelfs maar een decimeter film kan opnemen moet er eerst geld bijeengeharkt worden. Dat doen producenten. De meesten zijn gewoon kantoormannetjes die precies weten wie bereid is geld te investeren in films. Zo’n producent bemoeit zich niet met de opnamen. Omdat hij niet wil dat regisseur, acteurs en al de tientallen medewerkers die voor filmopnamen nodig zijn het geld dat hij bijeengesprokkeld heeft massaal over de balken smijten huurt hij iemand in om toezicht op de kas te houden. Dat is een uitvoerend producent, een soort penningmeester dus.’

Bob knikte; dat verhaal was te begrijpen. ‘En wat doet u dan hier als er niet gefilmd wordt?’

De vrouw lachte. ‘Ik hobbelen achter mijn baas aan.’ Ze wees vaag naar de groep mannen die nog steeds het moois van het meer stonden af te kijken. ‘Hij is hier in verband met het festival in het centrum. Een van de gasten is een regisseur en die moet een film voor hem maken. Ik moest mee om ervoor te zorgen dat het tussen mijn baas en die regisseur niet meteen al bonje wordt.’

‘Lekkere baan. Maar waarom is deze hele club dan hier? Is het niet iets te heet om op deze plaats te gaan staan confereren?’

De vrouw maakte een minachtend gebaar. ‘Dat is de ellende met die festivals. Ze zijn belangrijk voor ons filmmensen, omdat we er collega’s ontmoeten en er ons nieuwste werk kunnen tonen.’

Ze kunnen alleen niet bestaan zonder sponsors, mensen die geld geven om een festival mogelijk te maken. Die sponsors zijn meestal veel te rijke lui die niets van film weten en er niet in geïnteresseerd zijn ook, maar ze vinden het wel leuk om gezien te worden met regisseurs. Daar zijn aapjes-kijken-excursies zoals deze voor bedacht. De organisatie heeft een stuk of tien van de belangrijkste sponsors opgetrommeld en hier naartoe gestuurd samen met een stel regisseurs en producenten. Straks gaat het hele spul op de foto en dan hebben die sponsors weer iets om mee te pronken.'

'Die sponsors, zijn dat erg rijke lui?'

'Stuitend rijk. Miljonairs. Meestal multimiljonairs. Ze zouden niet weten wat ze met hun centen moesten doen als wij er niet waren.'

Op dat ogenblik begon in het achterhoofd van Bob een belletje te rinkelen. Zacht nog en zonder nadruk, maar het rinkelde. Hij deed een klein stapje achteruit en keek naar de groep.

'Daar staat dus voor een paar honderd miljoen.'

'Reken maar. Die lui in het te warme pak. Stuk voor stuk zijn ze goed voor ettelijke miljoenen. Dollars dan, geen franken. Kijk ze eens staan transpireren. Ze zijn kleddernat van het zweet, maar ze vinden het prachtig. Er is er maar een bij die slim genoeg was om alleen een shirt aan te trekken. Die daar met die buik en dat lange haar. Het schijnt overigens dat die vent nog nooit een pak heeft gedragen.'

Op dat ogenblik barstte het alarm op volle kracht los. Bob werd er bijna doof van. Hij werd beurtelings rood en wit en voelde dat het boordje van zijn shirt te klein voor hem werd.

'Is er iets?' vroeg de vrouw bezorgd.

Bob maakte een zwak gebaar. 'Laat maar,' zei hij op matte toon.

'Ik denk ineens aan iets. Ik moet even weg. Bedankt, dag, tot ziens.'

Hij draaide zich om en liep met grote passen het parkeerplein af. Het kostte hem moeite om zijn spieren in bedwang te houden en niet te gaan hollen. Toen hij uit zicht was remde hij af. Hij wachtte tot zijn hart weer regelmatig sloeg en liep toen voetje voor voetje terug.

Daar, op die heuveltop, stond miljonair Dougall, dat was zeker. Bob had hem de nacht tevoren vaag gezien toen de man in een deuropening stond met licht achter hem, maar nu was hij goed zichtbaar in de open lucht en nu wenste Bob eindelijk eens duidelijk waar te nemen wie zijn tegenstander was.

Hij sloop terug en verborg zich bij het plein tussen een stel struiken. De grote groep had zich opgesplitst in kleine eenheden die langzaam heen en weer drentelde, blijkbaar wachtend op de fotograaf. Bob bleef staan kijken tot hij Dougall drie keer voorbij had zien lopen en kroop toen achteruit.

Eindelijk, dacht hij. Al dagen zit ik achter Borrini aan en ik heb de man zelfs nog niet eens gezien. Dougall ken ik nu tenminste. Een miljonair met zulk lang haar en zulke voddige kleren vergeet ik van mijn leven niet. En dan nu eindelijk naar het centrum. Ik moet toch echt wel even naar het postkantoor.

Als hij was blijven staan dan had hij Arie kunnen opvangen die op weg was naar de uitkijkplaats, maar hij bleef niet staan. Bob had na een reeks tegenslagen een meevaller gehad en hij had zijn belangrijkste tegenstander goed kunnen bekijken. Daarmee had hij zijn voorraad gelukjes voorlopig opgesoupeerd. Het werd nu weer tijd voor enige pech.

Arie had op zijn plattegrond het toeristenbureau opgezocht, was er naar toe gewandeld en had het briefje aangetroffen dat Bob tussen de deur had geklemd.

Arie had er tevreden naar staan kijken. Goed werk van Bob, vond hij. Nu uitzoeken waar dat uitkijkpunt was op de Mont St. Clair. Ook dat was gauw gevonden en Arie ging puffend en hijgend op weg.

Hij vond de Mont St. Clair, hij vond de parkeerplaats en hij vond een groepje mensen dat heen en weer liep en uitkeek over een meer. Hij vond geen vrachtwagen en dat kon ook moeilijk, want die had Bob een half uur tevoren keurig uit het zicht op een stuk braakliggende grond geparkeerd.

'Tsja,' zei Arie tegen een dichtbebladerde eikeboom aan de rand van het uitkijkpunt. 'Dit soort dingen gebeurt. Bob heeft iets ontdekt, of hij is met auto en al een boodschap gaan doen.'

De vraag is: blijf ik wachten of ga ik terug naar het centrum?’

Hij stond op hetzelfde ogenblik op minder dan zes meter van Dougall, maar dat kon hij niet weten. De miljonair was van hem afgeschermd door twee collega-zakenlieden, een regisseur en de organisatoren van het Sète-festival en deed weinig anders dan minzaam knikken en hopen dat de fotograaf snel zou komen.

Hij keek niet op of om toen Arie langs hem liep en de weg afdaalde naar het centrum. De jongen had geen zin in wachten. Er waren zinniger zaken te doen, vond hij, en een ervan was uitzoeken waar Dougall woonde. Dat was beslist niet aan de Rue Fondère, nummer 168, dat stond vast. Waar het wel was dat was natuurlijk uit te vissen. Dougall had iets te maken met het festival en spandoeken van dat festival hingen bij tientallen te wapperen op het plein in het centrum waar hij met Jan was geweest. Bij dat plein was een theater ook en daarheen zette Arie koers.

Op een hoek van het plein Aristide Briand bleef Arie staan. Hij keek even zorgvuldig om zich heen als Jan enkele uren eerder had gedaan. en nam de situatie goed in zich op. De middagpauze was blijkbaar voorbij, want de eerste winkels waren aan het opengaan, maar druk was het nog niet. Oude vrouwtjes zaten op banken en voerden duiven. Kinderen speelden op een speelplaatsje in een hoek onder toezien van moeders die een blad lazen of een croissant aten. Bij een kiosk waar etenswaren werden verkocht stond een groepje jongeren. Een paar hadden een bromfiets bij zich en draaiden met regelmaat de gaskraan open alsof ze wilden horen of de motor nog wel het oude, vertrouwde geluid gaf.

Arie was niet erg geïnteresseerd in de mensen op het plein, maar wel in de manier waarop de straten liepen. Op het oog was het eenvoudig, maar bij nadere beschouwing waren er toch enkele bijzondere zaken op te merken. Het plein was rechthoekig en was omgeven door straten. Het gekke was echter dat niet al die straten toegankelijk waren voor doorgaand verkeer. Op de hoek waar Arie stond, bij de weg die naar de brug De la Civette voerde, begon een voetgangersgebied. Een grote bloembak was middenin het wegdek geplaatst en hier en daar waren paaltjes gezet. Het was duidelijk dat daar niet gereden mocht worden en

het was eveneens duidelijk dat niet alle inwoners van Sète zich daar iets van aantrokken.

Terwijl Arie toekeek wrong een bestel-eend zich tussen de bloembak en een ris terrasstoeltjes door om vervolgens het wandelgebied in te rijden. De auto helde iets en dat kwam niet omdat een deel van de schokdempers het had begeven, maar omdat de weg scheef liep. Alle wegen rond het plein liepen schuin, zag Arie nu. Het plein zelf was redelijk vlak, maar aan de ene kant liep het vrijwel horizontaal over in de weg ernaast en andere andere kant was een muur dat een hoogteverschil van een paar meter moest overbruggen, hetgeen betekende dat de hellinghoek er aanzienlijk moest zijn.

Arie keek de straat af die langs de lage kant van het plein liep. Er stonden auto geparkeerd naast hele rijen tafeltjes en stoeltjes. Boven de tafels hingen spandoeken van het festival. Ze vormden een lang lint dat naar een statig gebouw leidde waarvan de onderste paar meter schuil ging achter tientallen reclameborden. Arie liep naar het gebouwen las de blauwe letters op de bovenrand van de gevel. 'Comedia/cinema' stond er tegen een goudkleurige achtergrond.

De dikkerd knorde. 'En daar moet ik wezen. Als Dougall met dat festival te maken heeft dan moet er iemand te vinden zijn die hem kent, en die weet waar hij woont.'

Hij wandelde op zijn gemak naar het theater en zag dat een van de deuren op een kier stond. Hij duwde de deur verder open en liep naar binnen.

Het was er weldadig koel. Het was er ruim ook. Het plafond van de grote foyer was hoog en fraai bewerkt. De vloer glansde en het mozaïekwerk was zo aangelegd dat het de aandacht vestigde op een metersbrede trap van witglanzend marmer.

In de foyer was niemand. De deur was achter Arie's rug dichtgeveerd en had het stadslawaai afgedempt. Arie kreeg er het gevoel door dat hij plotseling in een andere wereld was beland.

De wereld van kunst en cultuur, dacht hij. Zou ik nu zachtjes moeten praten? En tegen wie dan wel? Het lijkt hier uitgestorven.

Nu pas voelde hij hoe warm hij was. Het leek alsof het zweet goed was gaan stromen toen hij op een koele plek stond. Hij

veegde met zijn mouw langs voorhoofd en nek tot het meeste vocht weg was en liep naar de trap.

Op de verdieping was evenmin iemand. Er was een brede gang die langs een paar deuren liep waarvan er een het bordje 'balcon' droeg en er was een klapdeur die toegang gaf tot een veel smallere houten trap, waarvan de treden waren uitgesleten.

En verder maar, verzuchtte Arie, er zal toch ergens wel een teken van leven zijn?

Dat was er. Boven in het gebouw waar het veel warmer was dan beneden stond een gammele deur open. Erachter was een jongen bezig met het opspoelen van een film. Achter hem stonden koffers waarin films werden vervoerd en aan weerszijden van hem lagen stukjes aanloopstroken van films die waren afgeknipt en waren blijven slingeren.

De jongen keek verbaasd op toen hij Arie zag binnenkomen.

'Wat moet jij hier?'

'Ik zoek iemand,' zei Arie.

'Hier? In dit hete hok? Hier komt nooit iemand behalve ik.'

'Jij bent ook iemand,' verzekerde Arie hem. 'Jij bent de enige in dit hele gebouw.'

De jongen keek op zijn horloge. 'Dat kan kloppen,' zei hij bitter. 'Om half een is het hele spul eten en je mag blij zijn als ze voor vier uur terug zijn.'

'En jij dan?'

'Over dik een half uur begint een filmvoorstelling. Ik moet de actes nog aan elkaar plakken.'

'Actes?'

'Delen, als je dat een beter woord vindt. Ik plak de rollen film aan elkaar en spoel ze op deze draaiende plaat hier. Is dat te snappen?'

'Ik snap het,' verklaarde Arie. 'Maar ik snap niet hoe ik aan het adres van een zekere Dougall kom.'

De jongen zette de draaischijf stil en pakte een kleine filmspoel uit een van de dozen. 'Wie?'

'Dougall. Een miljonair.'

De jongen maakte een spottend geluid en wees op zijn gescheurde spijkerbroek. 'En daarvoor kom je helemaal naar dit stink-

hok? Voor een miljonair? Die komen hier heus niet, hoor. Dit zitten in het restaurant achter de zalm, of ze zijn op pad met die filmfiguren die hier bij bosjes rondlopen. Wat moet je van hem?’

‘Werk. Hij heeft me een baan beloofd.’

‘Bij dit festival? Dan ben je toch wel iets te laat. Overmorgen zit het erop.’

‘Bij hem. Bij zijn zaak. Maar ik moest hem hier opzoeken. Hij heeft iets met dit festival te maken, heb ik begrepen.’

‘Sponsor natuurlijk,’ mompelde de jongen. Hij nam twee einden film en legde ze op een klein apparaatje waar een mesje in zat. Hij drukte het deksel van het apparaatje dicht en keek toe hoe de uiteinden keurig recht af werden gesneden. ‘Die Dougall zal wel een van die lui zijn die geld geven voor dit festival. De administratie weet er gegarandeerd meer van.’

‘Waar vind ik die?’

‘Die administratie? Beneden natuurlijk. Maar de bazin zal ook wel zitten schransen. Over een half uurtje zijn ze waarschijnlijk terug. Heb je iets te eten bij je? Ik barst van de honger.’

‘Dat niet,’ zei Arie, ‘maar ik lijd met je mee.’ Hij maakte een kleine buiging. ‘Bedankt en succes met je festival.’

‘Grrr,’ zei de jongen en hij boog zich over zijn werk.

Arie bleef beneden op de marmeren trap zitten en wachtte tot de organisatoren zouden binnendruppelen. De eerste kwam na een minuut of vijf. Hij keek Arie aan, haalde zijn schouders op en verdween door een deur in de hoek. Vlak erna kwamen drie meisjes binnen. Ze haalden niet eens hun schouders op, maar negeerden Arie volkomen. Vlak langs hem heen liepen ze de trap op, hevig klikklakkend op hun hoge hakken. In de volgende minuten begon het druk te worden in het theater, maar niemand nam enige notie van de dikke jongen op de trap.

Toen het Arie te gek begon te worden stond hij op en klampte hij een jonge vrouw aan die een stapel papieren droeg die ze aan de bovenkant met haar kin vastklemde.

Ze kon amper praten, maar drie woorden waren voor Arie voldoende. Hij moest de tweede deur rechts hebben, begreep hij.

Toen hij die deur door was had hij binnen de kortste keren een adres. Niemand vroeg iets of deed terughoudend. Hij kreeg het idee dat hem met evenveel vreugde de gehele burgerlijke stand van Sète van na de oorlog zou zijn overhandigd.

Een oudere man die hevig rook naar een vreselijke after shave bladerde in een kaartenbak en schreef een adres over op een blaadje papier waarop in de hoek het vignet van het festival stond gedrukt.

‘Rue Bazille,’ zei hij. ‘Ik weet niet of hij daar woont of er een van zijn kantoren heeft, maar dat zoek je maar uit. Het is op de hoek met de Quai d’Alger. Buiten links af, de boek om en de brug over. Het is vlakbij.’

‘Merci,’ zei Arie die een beetje een daas gevoel in het hoofd had gekregen door de waterval aan informatie. Hij pakte het velletje en maakte dat hij wegkwam.

Hij wist waar de Quai d’Alger was en ging meteen op weg.

En weer had hij beter even kunnen wachten, want Bob was vlak achter hem. Ze misten elkaar voortdurend op enkele minuten of enkele honderden meters. Maar al hortend en stotend kwamen ze toch steeds dichterbij elkaar, want Bob was op weg naar de Rue Fondère en die was vlakbij de Quai d’Alger.

In het postkantoor had Bob nergens een bord of rek kunnen vinden waar je briefjes of mededelingen op of aan zou verwachten. Hij was bij de enige juffrouw terechtgekomen die een loket bevrouwde en wachtte met angst in het hart op de volgende serie taalkundige misverstanden.

Dat viel nogal mee.

‘Americain,’ kreet de juffrouw na de eerste zin van Bob. ‘Miami Vice. Yes. Letter. Friend. Hiero, eh here.’

In een vloed van zinnen die nooit uit meer dan drie woorden bestonden legde de juffrouw Bob uit dat ze dol was op Amerikaanse films, Amerikaanse televisieseries en Amerikaanse toeristen. Ze had ook een cursus Engels gevolgd, maar helaas had ze aan haar talenkennis niet veel, want Amerikanen kwamen nooit naar Sète. Behalve op het festival, maar daar werden ze begeleid door een tolk en had ze nog niets aan haar studie.

Bob onderbrak haar een paar maal door naar Jan, Arie en een brief te vragen, maar resultaat boekte hij niet. De juffrouw was op dreef gekomen en ze vertelde van haar plannen om naar New York te gaan, later, als ze met pensioen was.

Na een poosje gaf Bob het op. Hij wachtte geduldig tot de storm was uitgewoed en vroeg toen bedeesd of er een brief was. En of die er was! Ze had hem speciaal voor Bob bewaard. Alstjeblijft, daar was hij. En ze had nog een plattegrond ook. Of Bob daar belangstelling voor had?

Bob bereep nauwelijks een woord van het gebrabbel, maar hij veerde op toen hij de kaart zag. Dat het er precies zo een was als de juffrouw Arie had aangesmeerd kon hij niet weten en dat hij het dubbele moest betalen van wat in een winkel werd gevraagd wist hij evenmin. Het kon hem ook niet schelen. Hij legde geld op de houten plank voor het loket, veegde wat hij terugkreeg achteloos bij elkaar en vertrok met zeer gezwinde spoed, de juffrouw achterlatend in een monoloog vol nieuwe drie-woorden-zinnen.

Op het bordes voor het postkantoor vouwde hij Aries brief open. 'Rue Fondère', mompelde hij. 'Eindelijk eens iets tastbaars, eindelijk een doel. Even op de kaart kijken waar die Rue is.'

Dat zag hij gauw genoeg en er naar toelopen vergde evenmin veel tijd, maar toen liep hij vast. Ook hij kon geen nummer 168 vinden, zelfs geen nummer dat er een beetje op leek. Hij zag sombere gebouwen en een vloed aan auto's. Hij zag ook het wrakke schuurtje, maar hij zag niet het nummer dat op de muur erboven was gekalkt. Hij keek er gewoon niet hoog genoeg voor. Jan had het door toeval ontdekt, maar Bob had dat gelukje niet. Hij liep naar links en naar rechts. Hij liep terug en weer voorwaarts. Hij wandelde door alle straten die aansluiting gaven op de Rue Fondère, maar hij zag nergens een nummer 168.

'Belachelijk,' zei hij nijdig. 'Dit bestaat niet. Arie vergist zich niet in een nummer en Jan al helemaal niet. Er staat nummer 168, dus er moet een 168 zijn. Of zou het nummer niets met de straat te maken hebben?'

Maar dat zou in de brief hebben gestaan, wist hij. Zoiets zouden

Jan en Arie absoluut vermelden.

Bob keek nog of er echt 168 stond en niet 16 met erachter een b, wat zou betekenen dat hij nummer 16 twee hoog moest hebben, maar ook daarover bestond geen misverstand. Er stond in duidelijke, door Arie geschreven letters, 168 en er was niets anders van te maken.

‘Barst,’ zei Bob uit de grond van zijn hart. ‘Net nu ik dacht dat ik eindelijk iets bereikt had duikt er een nieuw mysterie op. Het houdt het wel spannend, dat moet ik zeggen, maar ik zou nu toch echt graag willen weten waar Jan en Arie uithangen. Het is al diep in de middag, wie weet wat die twee intussen uitgestukt hebben.’

Zacht in zichzelf mopperend liep hij nog een keer door de Rue Fondère, nu in de richting van het kanaal waar de vrachtschepen konden aanleggen. Hij sloeg de hoek om en wandelde met een nijldige trek op het gezicht langs de kade. De middagpauze was voorbij en het begon drukker te worden. Vrachtauto’s reden af en aan en een boot voer langzaam in de richting van de zee.

Bob keek hier niet langer naar nummerborden. Hij keek naar de grond en schopte kwaad tegen een ingedeukt, roestig blik dat naast een halfverrotte tenen mand lag. Het blik ketste over de straat en verdween in het water.

Nog meer watervervuiling, dacht Bob. Zou daar straf op staan, hier?

Het leek hem onwaarschijnlijk. Het water in het kanaal was stuitend smerig en met wat er in rondreef zou je het ruim van een middelgroot schip kunnen vullen.

Wat nu, was de vraag waar hij zich mee bezig hield. Terug naar het toeristenbureau om te zien of Jan en Arie er waren geweest? Terug naar de truck? Naar het postkantoor? Hij rilde. Beslist niet naar het postkantoor. Eén keer een gesprek met die dolle juffrouw was genoeg voor vandaag.

Hij keek pas op toen hij schuin voor zich het lage, vibrerende geluid van een sloopstoeter hoorde. Boven het dak van een loods uit kon hij de drukte aan boord van een passagiersschip zien. Mensen hingen over de reling en zwaaiden naar personen die ergens achter de loods stonden.

Bob keek een poosje naar de drukte en liet toen zijn blik afdwalen. Op de weg langs het water was veel beweging. Vrachtauto's reden af en aan en er tussendoor wrongen zich auto's op weg naar de plaats waar het passagiersschip lag. Op het trottoir langs de huizen liep vreemd genoeg bijna niemand. De drukte van de voetgangers concentreerde zich rond de route naar het schip.

Bob keek langs de huizen. Ze waren oud, hoog en voorzien van opgekalefaterde gevels die er duur uitzagen. Handelshuizen, constateerden hij. Misschien een bank, maar verder bevrachtingskantoren en exportbedrijven. Toch moet Dougall hier ergens een kantoor hebben. De naam Fondère komt niet zo maar uit de lucht vallen.

Hij wilde zich omdraaien om terug te lopen naar de Rue Fondère toen hij, ongeveer tegenover de plaats waar het passagiersschip aan de kade lag, een hoofd tussen twee auto's zag opduiken. Het was maar even, maar Bob kende het hoofd. Het was dik en het was rood en Bob wist uit ervaring dat er een omvangrijke massa mens aan vastzat.

Hij verloor geen tijd met zich te staan verbazen. Hij floot niet en hij schreeuwde niet. Hij trok een sprint die hem precies naast het zitvlak van Arie Roos bracht die gehurkt achter een bestelwagen zat en naar een huis aan de Quai d'Algers keek.

'Ha, die gekke rooie,' zei hij.

Een dik, bezweet hoofd keerde zich langzaam naar hem toe. 'En daar hebben we Bobbie. Waar kom jij vandaan, luie Amerikaan?' 'Ho wat,' protesteerde Bob. 'Ik heb me gekgezocht in die Rue Fondère, maar er is daar helemaal geen nummer 168.'

'Weet ik,' zei Arie droog. 'Maar er is daar wel een schuurtje met erin een heel grote man. Hap, zei die man toen Jan te dicht bij dat schuurtje kwam, en weg was Jan.'

Bob keek geschrokken. 'Wil je beweren dat Jan gekidnapt is?'

'Welzeker wil ik dat. Hij is verdwenen achter een ijzeren deur en die deur krijg je met geen koevoet open. Hoogstens met een wagonlading dynamiet.'

'Mooi is dat,' zei Bob kwaad. 'Heb ik jou gevonden, is Jan weer zoek. Het lijkt wel een spelletje mensverwisselen.'

'Maar met dat al komen we steeds een stapje verder en daar

gaat het om. We zijn Jan kwijt, maar we hebben elkaar gevonden. En ik heb het adres van Dougalls kantoor.'

'Ik heb Dougall zien lopen. Een dik uur geleden. Ik heb hem eindelijk goed kunnen bekijken.'

Arie draaide zich nu helemaal om. 'Dat is goed nieuws, Amerikaanse vriend. Blijkbaar kun je toch wel iets zonder dat wij er zijn om je hand vast te houden. Daarginds is een wachtruimte voor bootpassagiers. Er staan koffie- en cola-automaten en we kunnen er zitten. Misschien is het dienstig als we eerst bijpraten voor we het kantoor van Dougall gaan bestormen.'

'Dat is het zeker,' zei Bob. 'Als jij het woord maar doet als ons iets wordt gevraagd. Ik word knettergek van die taalheisa die ontstaat elke keer als ik mijn mond open doe.'

Vermaak in een luxe gevangenis

Jan vermaakte zich de eerstkomende uren opperbest al duurde het even voor hij de humor van de situatie inzag. Hij was door de grote man die hem bij nek en broekband had gepakt als een weerloze soepkip meegevoerd eer; gang door, een binnenplaats over en weer een gang door.

Aan het einde ervan had de man hem voorzichtig neergezet.

‘Blijf zo staan. Gezicht naar de muur. Als je niet kijkt gebeurt er niets. Doe me een plezier en ga niet dapper doen. Je hebt een revolver. Geef me die. Pak ‘m met twee vingers bij de kolf en laat de loop naar beneden hangen.’

Jan voelde hoe de greep om zijn nek verslapte zonder dat de hand werd weggehaald.

Hij zei niets. Hij sputterde niet eens. Langzaam haalde hij de Smith and Wesson uit zijn zak, onhoorbaar in zichzelf foeterend. Het was niet eerlijk, vond Jan. Hij liep al bijna twintig uur met een goed onderhouden, in uitstekende staat verkerend vuurwapen van deugdelijke kwaliteit in zijn zak zonder dat hij er een keer gebruik van had kunnen maken. Voor hij zelfs maar aan schieten had kunnen denken was hij twee keer buiten gevecht gesteld, eerst bij het huis van Dougall bij Hyères en nu hier in Sète. Hij vroeg zich af wat het nut was van het meeslepen van al dat ijzer. Het trok je broek scheef op een heup en werkte alleen maar als ballast. Enige nut had je er niet meer van, tegenwoordig. Vroeger was er nog wel eens kans dat je lekker kon gaan schieten, maar vandaag-de-dag werden de onenigheden blijkbaar alleen nog maar met verrassingsaanvallen van achteren beslecht. ‘Dank je wel,’ zei de man beleefd toen hij de revolver overnam. ‘En geef me nu even je papieren. Paspoort, rijbewijs, alles wat je bij je hebt.’ Hij had nog steeds een scherpe stem, maar hij deed hoorbaar zijn best er een beleefde toon in te leggen.

Nette vent eigenlijk, dacht Jan, terwijl hij zijn zakken leegmaak-

te. Het is de eerste keer in mijn leven dat ik ben overvallen door een keurig persoon die moeite doet me geen haar te krenken. Ik ben benieuwd wat die vent gaat doen als ik me omdraai.

Zover kwam het niet. De man zei iets tegen de jongen die Jan buiten bij het schuurtje had opgewacht en die nu in het geheel geen last van zijn maag meer bleek te hebben en pakte zijn gevangene weer stevig bij de nek.

‘Ik heb Hassi verteld dat hij naar huis kon gaan. Hij hoeft niet te zien waar ik je heenbreng. Ik zal je niet vragen om je ogen dicht te doen en ik blinddoek je ook niet. Je kijkt maar een eind weg als je wilt, maar probeer niet te ontsnappen. Ik wil mijn opdracht keurig uitvoeren en als je meewerkt zijn we straks allebei dik tevreden. Begrijp je me een beetje.’

Jan probeerde te knikken, maar dat ging moeilijk. De grote hand zat klemvast en drukte bovendien weer tegen zijn bult.

Zal ik die vent vertellen dat ik een plek in mijn nek heb? vroeg hij zich af. Misschien laat hij dan wel los, hij lijkt me er netjes genoeg voor. Ho, even opletten, hier zijn treden.

Ze gingen naar boven, liepen door een soort lege goederenloods, staken een kleine, volkomen verwaarloosde tuin over en kwamen weer in een huis. Het rook hier niet, zoals in de andere huizen, vochtig en vervallen. Alles zat goed in de verf en op de grond lag tapijt dat er vlekkeloos uitzag.

Woonhuis, dacht Jan. Ik ben in een particulier huis. Misschien een kantoor, maar om een of andere reden geloof ik van niet. Rustig meelopen, Jan, en ogen open houden, misschien kom je wat aan de weet.

Ze gingen een kort stuk gang door, een tamelijke steile trap af en door een gangetje langs een wijnkelder. Aan het eind was een deur met een luikje in het midden.

Een grote hand reikte langs Jan en duwde de deur open.

‘Ga daar zitten. Eet wat, drink wat, luister naar de radio. Het kan even duren, maar we vergeten je niet. Ga niet als een gek de zaak slopen, want je bereikt er niets mee. Tabee.’

Jan kreeg een zet met een knie en schoot een goedverlichte kamer in. Midden in het vertrek bleef hij staan. Hij luisterde naar het dichttrekken en vergrendelen van de deur en draaide

toen langzaam rond.

‘Sakker gloeiende..., wat is dit voor pronkgevangenis. Het lijkt wel de luxe kamer van een herenhuis. Hoe zei die vent het daarnet: het kan wel even duren? Nou, hier kan ik het wel een week uithouden. Er staat zelfs een bed, compleet met lakens, een deken en twee kussens.’

Er stond nog heel wat meer. Op een hoogpolig tapijt was een leren driezitsbank geplaatst met ervoor een tafeltje waarop een stapel Engels- en Franstalige bladen lag naast een schaalje vol gebrande pinda's en nootjes en een doos sigaren. Op een buffet in de hoek stonden glazen, een fles wijn, tafelwater en vier soorten limonades. Jan deed de deur van het buffet open en zag tot zijn verbazing een kleine radio, een draaitafel en een paar elpees. Totaal verbluft deed hij de deur dicht.

Is dat allemaal voor mij? Waarschijnlijk niet, maar niemand kan toch verhinderen dat ik er gebruik van maak.

Hij schonk zich een glas limonade in en keek naar de wijn. Ze was afkomstig van een hem onbekend kasteel in de Dordogne.

Terwijl hij naar het etiket keek herhaalde hij zacht het woord Dordogne. ‘Is daar niet iets mee? Ik heb het toch vaker gehoord. Gisteren of zo. Dordogne... Dordogne...’ Met de fles in de hand liep hij de kamer rond.

‘Precies,’ zei hij opeens. ‘Die Dougall heeft een huis in de Dordogne. Bob zei het. Een huis of een kasteel. Zou deze wijn daar vandaag komen?’ Hij zette de fles neer en propde zijn mond vol pinda's. Kauwend bestudeerde hij de muren. Ze waren afgepleisterd met ruw materiaal dat daarna verschillende malen was gewit. De verf glansde mat en was niet lang geleden aangebracht, zeker niet langer dan een half jaar. Drie muren waren geverfd, de vierde was niet te zien omdat er een dicht veloursgordijn voor hing.

Jan liep er naar toe en duwde het weg. Er achter lag een driehoekige, veel kleinere ruimte die zo te zien werd gebruikt als rommelkamer. Op de grond lag zeil waarop het soort troep was achtergebleven dat een luie knutselaar laat slingeren: stukjes plank, een paar spijkers, een witte plastic buis met een doorsnede van ongeveer een centimeter. Geen hamer, nijptang of ijzer-

zaag. En dat was jammer vond Jan, want als hij was uitgefeest in het pronkvertrek dan had hij kunnen proberen de duimdikke tralies door te zagen die in het kleine raam zaten in de grauwgrijze, slechtgestucte zijwand.

Hij liep naar het raam en probeerde naar buiten te kijken. Schuin boven zich zag hij gras en brandnetels met erboven een reep blauwe lucht. Wat achter de brandnetels lag was onzichtbaar. Aan de geluiden te horen was het een weg of in elk geval iets dat verbinding had met een weg, want autogeluiden waren duidelijk waarneembaar.

Hij slikte de laatste pinda's door en liep terug naar het luxe deel. Het was hem duidelijk dat hij in de kelder van een huis was, een kelder die, op het achterste deel na, grondig was opgeknapt. Of de eigenaar was daar niet aan toe gekomen, of hij had een opslagplaats voor rommel willen houden.

Gezellig hier, vond Jan. Is dit nu een kamer waar iemand zich in terugtrekt als hij even alleen wil zijn, af is dit een experiment van de Franse overheid, eentje in de geest van: verwen uw gevangenen, want dat houdt ze tevreden. Het zal wel niet, want voor zover ik weet zijn Franse gevangenisbar en boos. Het lijkt me het meest waarschijnlijk dat dit een vertrek is waarin gasten gepapt en natgehouden worden zonder dat ze er stiekum vandoor kunnen als de pinda's op zijn. Zal ik wijn nemen? Of toch nog maar wat van die tonic? Ik vraag me af of straks een maaltijd wordt geserveerd.

Hij schrok op toen hij het luikje in de deur hoorde opengaan.

'Als je met je rug naar deze deur gaat staan dan kom ik even binnen,' zei de bekende, scherpe stem.

Jan bleef roerloos waar hij was. Hij hoorde de deur open gaan en iemand binnenkomen. Iets werd op tafel gezet. Weer gedempte voetstappen. De deur ging dicht.

'Voor elkaar,' zei de stem en het luik ging dicht.

Jan draaide zich om en had het gevoel dat hij droomde. 'Het is niet waar,' fluisterde hij. 'Dit lijkt de herberg met de zeven zaligheden wel. Stokbrood met ham en camembert, netjes op een wit kleedje. Mes en vork erbij. Nog even en ze krijgen me hier alleen met geweld vandaan.'

Hij pakte een flesje tonic en viel aan op het brood. Hij had honger en hij werkte het met grote happen naar binnen. Verzadigd ging hij op het bed liggen.

Nu nog een muziekje. Niet uit die radio, want hier in Frankrijk levert zestig procent van de zenders hevig geklets en de rest stomstampende disco-ellende. Ik zet een plaat op en ga liggen uitrusten. Hij liet zich van het bed rollen en liep naar het buffet. Zowaar, zag hij, echte muziek. Een beetje erg oud, maar lekker. Les Paul and Mary Ford, Hank Williams, Roy Orbison. Laten we wijlen Roy maar nemen. Hij zette de plaat op en ging weer liggen. Twee kweelnummers later sliep hij.

Jan werd wakker doordat een hand over zijn ogen werd gelegd. 'In de benen,' zei de intussen welbekende stem. 'Het oude liedje. Niet omkijken, gewoon meekomen.'

Zover was Jan nog lang niet. Zijn oogleden zaten aan elkaar geplakt en hij had het gevoel dat zijn linkerarm dienst weigerde. Kreunend kwam hij overeind, voorzichtig zijn arm bewegend.

'Wassen,' zei hij. 'En ik moet naar het toilet ook.'

'Kan boven,' zei de stem kortaf. 'Loop nou maar mee. Je gymnastiek kun je later wel doen.'

Half slaapwandeland liet Jan zich meevoeren langs de wijnkelder en over de trap naar boven. Vlak naast de deur was een kleine, maar brandschone kamer met een toilet en een wasbak. Op een glazen plaat stond een beker en ernaast lagen tandpasta en een tandenborstel verpakt in cellofaan.

Jan begon zich hoe langer hoe meer een eregast te voelen in plaats van een gevangene. Hij plensde water over zijn ogen, poetste zijn tanden en ging uitvoerig naar de wc. Dat nam nogal wat tijd, maar niemand gaf een schreeuw of begon op de deur te bonken, dus Jan deed rustig aan.

Toen hij klaar was liep hij achterwaarts de gang in. Als zijn bewaker niet gezien wilde worden dan kon hij zijn zin krijgen. Jan had diens grote handen waargenomen en dat was voor hem voldoende. De rest kon hij missen als enkelvoudige tandwortelontsteking.

Hij liet zich meevoeren de gang door en werd daarna zonder

plichtplegingen een vertrek ingeschoven. De kamer was groot en smaakvol gemeubileerd. Er stonden grote, dure stoelen en tafeltjes die waren volgeladen met kranten en tijdschriften. Voorbij de tafeltjes stond een bureau. Het was groot, zwart en glazend. Erachter zat een dikke man met lang haar. Hij droeg een brilletje met halve glazen en keek erover naar zijn voeten die op het bureau lagen aan weerszijden van een stapeltje paperassen.

‘Ga zitten,’ zei hij. Hij bleef naar zijn voeten kijken, maar wees met een mollige hand naar een van de grote stoelen.

Jan ging zitten. Dat is Dougall, dacht hij. Kan niet anders. Dik, slordig gekleed en rijk. Alleen iemand met centen kan een kamer als deze inrichten.

Hij keek naar de schilderijen die tegen de wand achter Dougall hingen. Ze zagen eruit of ze vele tienduizenden guldens hadden gekost.

Toen hij was uitgekeken op de kunstwerken richtte hij zijn aandacht op de man achter het bureau. Zijn schoenen zagen eruit of ze uit de dump kwamen en zijn broek zwabberde om zijn benen als uitgezakt tentdoek. Van zijn overhemd stonden twee knopen open. Grijs borsthaar kroop er bovenuit en deed Jan huiveren.

Dougall zag het en grinnikte.

‘Zie ik er niet uit zoals je je een miljonair voorstelt?’

Jan zei niets.

Dougall grinnikte weer en trok zijn benen van het bureau. Hij ging rechtop zitten en priemde met een dikke vinger in de lucht. ‘Ik ben Derk Dougall. Ik ben slordig, heb de pest aan kleren en ik ben miljonair. Maar dat wist jij natuurlijk al.’

Jan knikte snel. Hij opende zijn mond en sloot hem meteen weer met een ferme klap.

Sukkel, schold hij tegen zichzelf. Ongelooflijke aardkluns, je bent erin gelopen. Deze hele vertoning van vriendelijkheid is om je rijp te maken voor de slacht. Dougall stelt me een vraag en ik knik bevestigend als een schooljongetje dat lief wil zijn voor de hoofdmeester. Nu weet hij dat ik hem ken. Zo begint iedere politiemann. Zo gauw ze een brokje informatie uit je hebben gepeurd, trekken ze bij stukjes en beetjes alles uit je wat je

weet. Die miljonair is geen rechercheur, maar hij kent het vak
blijkbaar. Ik zal in het vervolg toch eerst moeten nadenken voor
ik reageer.

Dougall liet niet merken dat hij de boosheid van Jan op diens
gezicht had afgelezen. Hij greep voor zich tussen de papieren en
pakte een beduimd paspoort.

‘Jan Prins,’ zei hij. ‘Prins uit Amsterdam. Dat is toch iets anders
dan Ivo Livi uit Milaan.’

Jan zei niets. Hij keek naar het plafond en volgde met zijn ogen
een dunne, bruine streep die vanaf een klein model kroonluchter
naar een hoek liep om zich daar te vertakken in tientallen
haardunne streepjes.

Dougall keek hem over zijn halve brilletje aan en zuchtte. ‘Doe
niet zo kinderachtig, joh. Jij bent vannacht binnengedrongen bij
mijn huis in Hyères. Je bent gepakt door mijn bewaker. Je hebt
een valse naam opgegeven. Nou ben je hier. Wat heeft het voor
zin stommetje te spelen? Als ik de politie bel dan ga je achter
elkaar een cel in en daar blijf je wel een paar dagen ook. Maar ik
bel de politie niet, ik stel vragen en als je verstandig bent dan
geef je antwoord.’

Jan dacht over zijn woorden na. Waarschijnlijk had Dougall
gelijk. Een miljonair die de politie belt en zegt dat hij een
inbreker heeft gepakt kan op alle vormen van medewerking
rekenen, van een pak slaag tot een paar dagen cel. En
politiebemoeienis was wel het laatste waar Jan op zat te wachten.
Hebben we eigenlijk iets tegen Dougall? vroeg hij zich af. Minder
dan niets, in feite. Het is ons te doen om Borrini. We zijn tegen
die tomatenauto opgelopen en uit nieuwsgierigheid doorgegaan,
maar we hebben niets waarmee we Dougall klem kunnen zetten.
Ergens zit iets niet goed met dat tomatengedoe, maar zolang we
niet weten wat kan ik me beter op de vlakte houden.

Hij nam een besluit. ‘Oké,’ zei hij, ‘ik ben niet Ivo Livi.’

Dougall keek tevreden. ‘Waarom zei je dan van wel?’

‘Livi is een assistent van Borrini. We hebben met hem te maken
gehad en dat is ons niet goed bevallen.’

‘Wat is er gebeurd?’

Jan aarzelde opnieuw. Hij was bij lange niet zo’n uit-de-duim-

zuiger als dikke Arie, maar feiten analyseren en een verhaal vertellen dat op feiten was gebaseerd kon hij als de beste. Het enige probleem waar hij mee zat was dat hij niets wist van de verhouding Borrini-Dougall. Waren het zakenrelaties of waren het vrienden, daar zat een heel verschil tussen.

‘Kijk eens,’ zei hij voorzichtig. ‘Wij hebben te maken gehad met Borrini. Alles draait ook om Borrini. Ik heb begrepen dat die Italiaan uw gast is en...’

Dougall gooide zijn hoofd in zijn nek en mikte een lach naar het plafond. Het was een lach waar hij zijn hele buik achter zette en hij mocht er wezen. Stof vloog op en de draad van een spinneweb begon te trillen.

Dougall zag het. ‘Ze mogen hier wel eens beter stofzuigen,’ zei hij. Hij boog zich voorover en zette de ellebogen op het bureau. Met de vingertoppen aan weerszijden van zijn kin bleef hij Jan een poosje aan zitten kijken.

‘Jij bent bang dat je Borrini beledigt en dat ik daar nijdig om word. Geloof me, jongen. Dat word ik niet. Borrini is een zakenrelatie. Hij is hier omdat we iets te bespreken hebben. Is dat achter de rug dan gaat hij terug naar Italië en misschien zie ik hem van mijn leven niet weer. En rouwig zal ik daar echt niet om zijn, zo dol ben ik niet op harige mannen met een toupetje.’

‘Ik ben niet zo dol op gangsters,’ zei Jan droog.

‘Aha.’ Dougall keek tevreden. ‘Nu komen we ergens. Ben ik een gangster of is Borrini er een.’

‘Borrini. Dat weet ik zeker...’

‘En van mij is het maar afwachten, bedoel je.’ Dougall knikte langzaam en keek Jan met heldere fonkelogen aan. ‘Ik zal je wat vertellen, jongen. Ik ben zakenman. Ik verdien geld met computers. Ik ben er stinkendrijk mee geworden. Dat lukt niet als je alles altijd alleen maar eerlijk speelt. Dat lukt nooit. Niemand wordt rijk zonder soms over de schreef te gaan. Je hebt concurrenten die je klein moet krijgen. Je hebt de belastingdienst die je op de huid zit. Als je ooit een belastingformulier hebt ingevuld dan weet je dat eerlijkheid betrekkelijk is. Niemand vult precies alles naar waarheid in. Iedereen probeert in elk geval een paar bedragen af te trekken waar hij geen recht

op heeft. In het groot werkt het net zo. Ik doe zaken met mensen die ik het liefst in een driedubbelverzegeld cachot zou gooien, maar ik doe toch zaken met ze omdat ik er beter word. Ik ken Borrini al een paar jaar. Ik ben niet dol op hem, maar mij heeft hij nooit beduvelde. Misschien deugt hij niet, maar dat betekent niet automatisch dat ik dus ook niet deug. Begrijp je wat ik bedoel?’

Dit was taal die Jan opperbest begreep. Het was een mooie toespraak vond hij, en er zat veel waars in. Misschien was Dougall een van de weinige vrijwel lelieblanke miljonairs die Zuid-Frankrijk rijk was, maar hoe zat het dan met die tomatenauto?

‘Voor zover ik weet bent u gisteravond dwars door een onweer met een helikopter naar Sète gevlogen om een film te gaan zien. Borrini is meegegaan. Dat lijkt aardig vriendschappelijk.’

Dougall maakte een spottend gebaar. ‘Begin nou niet te zeuren en te zanikken. Ik moest naar Sète. Borrini was mijn gast. Wat moest ik doen: hem achterlaten? Vanmorgen zouden we een bespreking hebben met de kapitein van een vrachtvaarder. Die bespreking ging niet door, want het schip heeft vertraging. Dat kon ik gisteren niet weten. Borrini kon het ook niet weten. Als hij het zelfs maar had vermoed dan was hij echt niet meegegaan, want hij deed het in die helikopter bijna in zijn broek. Een held is hij niet.’

Dat klopte met wat Jan van de Italiaan wist.

‘Borrini mag bang zijn in helikopters, hij is niet bang als het gaat om overvallen,’ zei hij bits.

Dougall knikte hem bemoedigend toe. ‘Vertel,’ zei hij. ‘Ik hoor graag iets over zakenrelaties.’

Dat zal best, dacht Jan. Alles wat je van hem weet gebruik je later tegen hem. Nou, van mij mag je.

Hij haalde adem en vertelde van het verzoek van zijn vader en pa Roos met betrekking tot de vrachtwagenovervallen in Noord-Italië. Dougall viel hem niet in de reden. Hij bleef onbeweeglijk zitten luisteren, terwijl hij Jan strak aankeek.

‘Dus jij en dat vriendje van je, die Arie Roos, hebben een complete maffia-organisatie opgerold,’ zei hij vol bewondering toen Jan was uitverteld.

‘Ja,’ zei Jan met een effen gezicht. Hij had voor het gemak een paar elementen uit het verhaal weggelaten. Het eerste was de aanwezigheid van Bob en het tweede de verovering van de tomatentruck. Een paar verrassingen moest je houden in het leven, vond hij.

Dougall bladerde in het paspoort. ‘Verbazingwekkend. Doe je dat vaker, problemen oplossen, bedoel ik.’

‘Soms.’

‘Je bent zo’n beetje overal geweest, Zie ik. Hier staan visumstempels uit vier werelddelen. Europa, Azië, Afrika, Amerika, noord en zuid. Een avontuurlijk leven voor een jonge vent zoals jij.’ Hij pauzeerde even. ‘Heb je in die afgelopen jaren veel vrienden gemaakt?’

Jan dacht daar over na. Hij had hier nooit eerder bij stilgestaan. Gek, dacht hij, veel vrienden hebben we aan al dat gedol nooit overgehouden. Contacten bij de vleet, maar vrienden...

‘Eigenlijk niet,’ zei hij.

‘Ook niet in Amerika? Daar ben je wel erg vaak geweest.’

‘Daar heb ik kennissen,’ zei Jan en op hetzelfde ogenblik kon hij zijn tong wel afbijten van boosheid. Nu ben ik er weer ingestonken, schold hij tegen zichzelf. Onnoemelijk kalf, denk na voor je antwoordt. Die vent zit te vissen. Bob is gisteravond met dat meisje, Joyce, bij zijn huis in Hyères geweest en dat heeft hem argwanend gemaakt.

Dougall ging op effen toon door. ‘Ken je er jongens van je eigen leeftijd?’

Maar nu was Jan op zijn hoede. ‘Niet speciaal. Ik ken mensen van bijna elke leeftijd, de wiegperiode uitgezonderd. Arie Roos en ik zijn bijna altijd samen op reis. Waarom bent u er daar zo nieuwsgierig naar?’

Dougall maakte een achteloos gebaar. ‘Zo maar. Het is niet belangrijk. Om op Borrini terug te komen. Je hebt zijn organisatie opgerold. Waarom zit je dan nog steeds achter hem aan? Je hebt nu kans dat hij uit woede een keer terugslaat. Als ik jou was dan was ik spoorlags teruggegaan naar Nederland.’

Maar je bent mij niet, dacht Jan, en je wordt mij ook nooit. Ik zal je precies en secuur vertellen waarom we zijn doorgegaan.

‘Borrini heeft ons handen vol geld gekost. Hij is er in onze auto van doorgegaan en we hebben hem tot in Frankrijk achterna moeten zitten voor we onze eigen wagen terug hadden.’

Dat was een reden waar Dougall begrip voor had. ‘Jullie zijn doorgegaan omwille van de centen,’ zei hij vol bewondering. ‘Om hoeveel geld gaat het?’

Het was voor Jan een uitermate vreugdevolle vraag. Hij schakelde ogenblikkelijk zijn interne computer in en begon met een trek van opperste genot op zijn gezicht een eindeloze berekening te maken. Elke scheur, elke maaltijd en elke liter benzine verrekende hij. Hij werkte met guldens, lires en francs en hij beleefde heerlijke minuten.

Na een tijdje klopte Dougall zacht op het bureau. ‘Ben je er nog?’

Jan keek verwilderd op. ‘Ik reken.’

‘Dat zie ik,’ zei Dougall vol ontzag. ‘De cijfers lopen je oren bijna uit. Als ik je nu eens een cheque geef van dertigduizend francs. Dat is ongeveer tienduizend Nederlandse guldens. Ben ik er dan?’

Jan sloot de ogen en telde in ijlt tempo de belangrijkste posten op. Voor geen goud zou hij zich een kwartje door de neus laten boren.

‘Dan bent u er wel, ja. Maarre...’ In zijn stem klonk argwaan door. ‘Waarom zou u betalen voor kosten die Borrini heeft veroorzaakt?’

‘Omdat ik van het gezeur af wil. Ik wil niet dat jij en die vriend van je nog langer mijn huizen onveilig maken. En maak je over dat geld maar geen zorgen, dat krijg ik terug van Borrini, heus wel. Vergis je maar niet in mij. Van een dikke buik en lang haar word je niet meteen gek.’

Hij pakte een boekje en schreef een cheque uit. Hij wapperde het papier heen en weer om de inkt te drogen en stak het in Jans richting.

‘Die cheque mag je in je zak steken. Je paspoort en rijbewijs hou ik nog even. Je revolver ook. Schietpartijen worden in Sète niet op prijs gesteld. Jij gaat nu even terug naar de kelder en...’ Hij stak een hand op om protesten van Jan in de kiem te smo-

ren. ‘Luister, jongeman. Je verhaal klonk goed, maar je zult begrijpen dat ik een en ander wil controleren. Ik zal je niet aan Borrini overleveren als je daar soms bang voor bent. Over een paar uur laat ik je halen en dan laat ik je op straat zetten.’

Hij drukte zich met beide handen op en nu pas zag Jan dat de miljonair niet alleen dik, maar ook groot was. ‘Als je vrij bent, verdwijnt dan uit Sète. Dit was een interessant en verhelderend gesprek, maar ga er niet door denken dat ik een oergezellig type ben. Als je me na vanmiddag voor de voeten loopt dan heb je kans dat ik over je heen wals. En dat doet pijn, dat heeft een heel stel concurrenten in de loop der jaren aan den lijve ondervonden.’

Terug in zijn riante keldercel overdacht Jan het gesprek. Hij had informatie gekregen en informatie gegeven en hij vroeg zich af wie er het meest aan had overgehouden.

Ik, dacht Jan. Ik heb tienduizend gulden en dat is beslist meer dan we hebben opgemaakt, dat dure etentje van mij in Mimosa en de huur van de Renault meegerekend, maar het betekent niet automatisch dat Dougall definitief van ons af is. We hebben de tomatentruck nog en met die wagen is iets aan de hand. Voor ik uit Sète vertrek wil ik weten wat.

Hij voelde zich in topvorm. Hij had gegeten en gedronken en was bovendien financieel gelaafd. Hij was uitgeslapen en had voor het eerst sedert uren geen pijnlijk gevoel meer in zijn nek. Hij had zin in daden, hoe bescheiden ook.

Hij keek de kamer rond en zag dat in dit deel van de kelder niets te versieren viel. De wanden waren van deugdelijke makelij en de deur was van ijzer.

Met een beetje geluk kan ik het luikje eruit slaan, maar wat dan nog. Het is klein en ik ben Houdini het ontsnappingswonder niet. Laat ik maar eens kijken of dat kelderraam achter het gordijn te verwrikken is.

Dat was niet het geval. De tralies waren nog steeds duimdik en ze waren gevat in beton. Met een mes of een schroevendraaier zou hij dat beton wel kunnen weg schrapen, maar er was kans dat dat wel een dag of drie in beslag zou nemen.

Terwijl hij naar het raam stond te kijken hoorde hij stemmen. Voetstappen naderden buiten over een pad en hij hoorde gelach. Dat is Dougall, kan niet missen. Wie zou er bij hem zijn? Jan drukte zijn gezicht plat tegen de tralies en keek door het vuile glas naar de brandnetels.

Als die lamme netels er niet waren zou ik misschien kunnen zien wie er voorbij lopen, mopperde hij, maar nu zie ik alleen groen.

Hij hoorde weer gelach en daarna een stem die aanzienlijk hoger was dan die van de miljonair. Jan hield zijn hoofd scheef en luisterde. Hij kon niet verstaan wat er werd gezegd, maar hij kreeg de indruk dat iemand Frans sprak met een sterk accent. Is dat Italiaans? Loopt Dougall daar met Borrini?

Dat zou natuurlijk best kunnen, dacht Jan, terwijl hij zich stond te verbijten. Al zijn leven liep die vent daar vlak voor me langs en heb ik hem alleen niet kunnen zien door dat stomme gras.

Maar daar kon natuurlijk verandering in komen. Gras en netels zijn te maaien en Jan zag wel kans dat vanuit de kelder te regelen. Allereerst moest het glas uit het raam worden geslagen. Dat was niet moeilijk, er lagen genoeg stukken hout op de vloer. Hij pakte een stevig stuk, duwde het tussen de tralies door en stootte tegen de ruit. Het glas ging de eerste de beste keer al in scherven. Het was dun en waarschijnlijk oud en broos. Het splinterde in tientallen stukken en Jan behoefde alleen nog maar enkele scherven weg te stoten die in de sponning waren blijven zitten om vrij baan te hebben naar het gras.

‘En dat is dat,’ mompelde hij. ‘Nu dat groen nog. Hoe maak ik een miniatuur-zeis? Aan dit hout heb ik niets, maar aan dat stuk plastic buis misschien wel. Als ik daar iets scherps in kan steken waarmee ik kan snijden of zagen dan ben ik er. Zou ik met die glasscherven iets kunnen versieren? Hij viste enkele scherven tussen de tralies vandaan en probeerde ze klem te zetten in het uiteinde van de buis. Dat lukte, maar toen hij buis en glas naar buiten schoof en snijbewegingen maakte, schoot de scherf los en viel in het gras.

Logisch, dacht Jan. Die scherven lopen min of meer taps en klemmen alleen met het uiteinden. Dat is niet voldoende. Ik

moet iets hebben dat over een groter oppervlakte in het plastic klemt.

Hij liep terug naar de grote kamer en keek rond.

‘Hebbes,’ zei hij toen hij het mes zag. Het was scherp, dat had hij ervaren toen hij er stokbrood mee sneed, en het had een flink handvat ook. Dat handvat was iets meer dan een centimeter breed en was na enig duwwerk prachtig in de plastic buis te klemmen.

Jan keek er tevreden naar. Mooier kan niet, vond hij. Hij liep terug naar het raam en begon te snijden. Het viel niet mee om de doorbuigende buis goed in de hand te houden en bij taaie stukken had het mes de neiging te kantelen, maar door stug volhouden sneuvelde er heel wat brandnetels en graspollen. De netels waren het hoogst, maar ook het makkelijkst door te zagen, merkte Jan. Om het taaie gras klein te krijgen moest hij het mes een paar keer vervangen door de vork waarmee hij kon steken en gaten tussen de wortels kon maken.

Binnen het half uur hing zijn tong op zijn kin van de inspanning, maar hij verkreeg een steeds beter uitzicht. Eerst zag hij vooral een steeds groter deel van de blauwe lucht, maar daarna kreeg hij uitzicht op een stuk muur en toen hij wat van de grond had weggekrabd ook van een slordig beklinkerde straat.

‘Dat is dat,’ verzuchtte hij. ‘Als er nu iemand hier langs loopt dan kan ik hem tenminste zien en omdat het glas weg is kan ik de geluiden van buiten ook beter horen.’

Hij keek om zich heen. ‘Wat doe ik nu. Blijf ik in dit ongezellige hok staan, of ga ik er bij zitten?’

Het antwoord lag voor de hand. Hij liep langs het velours gordijn en versleepte de driezitsbank tot het ding tegen het gordijn aan stond. Zittend kon hij uitstekend de geluiden buiten horen.

Hij schonk zich een tonic in en legde zijn voeten op het tafeltje. En wachten maar, dacht hij. Ik kan het hier in elk geval uithouden.

Hij zat net naar zijn lege glas te staren toen hij hoorde dat het luik in de deur werd opengeschoven. Hij verwachtte de bekende, scherpe stem te horen en begon zich al om te draaien, maar elke vorm van menselijk geluid bleef uit. Een oog verscheen in

het donkere gat van het luik. Het keek even en verdween weer. Het luik sloeg met een klap dicht.

Jan was verbaasd. Wat is dit nou? Gaan we aapjes kijken? Dit is de dierentuin niet, jandoerie. Sètes nieuwste attractie. Komt dat zien, komt dat zien. Betaal een franc en kijk tien seconden naar Jan Prins, de bekende maffiajager.

Hij werd er onrustig van. Misschien was het alleen maar een controle geweest om te zien of hij nog in de kelder zat, maar daar geloofde hij niet in. Het gesprek met Dougall was vriendelijk geweest en had geen aanleiding gegeven tot onrust of wild gedrag.

Er was iets anders. Iemand had hem moeten zien. Er was niet veel fantasie voor nodig om te bedenken wie die persoon was. Borrini natuurlijk. Waarschijnlijk was Borrini inderdaad de man geweest die naast Dougall langs het kelderraam was gelopen. De twee hadden een gesprek gehad en Dougall had het raadzaam gevonden om Borrini naar zijn gevangene te laten kijken? Waarom? Om argumenten te hebben bij het teruggeisen van de dertigduizend francs? Of speelden ze samen een spelletje met hem, Jan, als slachtoffer. Het was de moeite waard daar rekening mee te houden.

Hij zat nog steeds te piekeren toen hij buiten opnieuw stemmen hoorde. Hij liet zich van de bank rollen en was met drie grote stappen bij het raam.

Twee mensen waren in een ernstig gesprek gewikkeld, hoorde bij. Meer dan ernstig zelfs. Dougall sprak op een afgemeten toon, maar de man die bij hem was had iets snauwerigs. Zijn stem schoot een paar maal de hoogte in en daarbij werd zijn vreemde accent extra aangezet.

Jan kon een deel van het gesprek horen.

.Mijn zaak,' zei Dougall.

'Beslist niet,' zei de ander. 'Je verpest onze relatie. Jij bemoeit je met dingen die je niet aangaan. Jij...'

Dougall viel hem in de reden. 'Wind je niet op. Zo wil ik het en zo gebeurt het.'

Jan hoorde de stemmen krachtiger worden en hij drukte zijn wang stijf tegen een tralie. Daar komen ze dacht hij en meteen

erna schoof Dougall zijn blikveld in. Naast hem liep een keurig geklede man met zwart haar en een donker uiterlijk. Jan zag hem hooguit twee seconden, maar dat was voldoende om te zien dat hij boos was. Hij zag ook dat de man heftige bewegingen maakte met zijn armen. Ze vlogen alle kanten op alsof ze nauwelijks onder controle waren te houden.

Dat is Borrini, dacht Jan tevreden. Kan niet anders. Het is duidelijk dat hij zich loopt op te winden. Waarschijnlijk over mij. Ik mag wel oppassen straks, want Dougall zal me waarschijnlijk wel met een boog de keien opschoppen in de verwachting dat hij van me af is, maar ik moet er toch vanuit gaan dat Borrini me op diezelfde keien staat op te wachten en hij zag er boos genoeg uit om zelf ook aan het schoppen te gaan, half Sète door, desnoods. Met een grimmig gezicht ging Jan zitten. Een gewaarschuwde Prins telt voor minimaal vier, vond hij. Hij had nu zijn belangrijkste tegenstander gezien en dat gaf hem een prettig gevoel. Als je strijd voert tegen iemand dan helpt het als je weet hoe de vijand eruit ziet.

Bijna een uur later werd Jan op straat gezet. Dat gebeurde zonder franje en plichtplegingen. Hij werd door zijn inmiddels vertrouwde bewaker uit de kelder gecommandeerd en door gangen en tuinen naar een asfaltweg geleid. Gesproken werd er daarbij nauwelijks.

Vlak voor hij de weg bereikte kreeg Jan paspoort en rijbewijs in handen gedrukt. Hij bleef staan om ze op te bergen.

‘En mijn revolver?’

‘Hoe krijg je me zo gek?’ zei de man achter hem. Zijn stem klonk veel scherper en harder dan in de voorgaande uren en Jan kreeg het gevoel dat het einde van de beleefde en bijna vriendschappelijke behandeling in zicht was.

Toen hij de straat had bereikt kreeg hij een duw in zijn rug. ‘Recht doorlopen tot je bij de haven komt. Niet omkijken, want ik hou je in de gaten. Verdwij hier en verdwij snel. Probeer niet de kelder terug te vinden, want het lukt je niet. En als het wel lukt dan bereik je er niets mee. Wat ons betreft ben je hier

niet geweest en kom je hier ook niet terug. Je hebt een uur om de stad te verlaten. Zie ik je na die tijd hier rondhangen dan help ik je een handje.'

Jan begon de weg af te lopen.

'Je hebt een uur de tijd om de stad te verlaten,' herhaalde hij. Waar ken ik die kreet toch van? Van cowboyfilms natuurlijk. Honderden keren heb ik een sheriff met die tekst een bandiet een stadje uit zien sturen. Zou mijn ex-bewaker een liefhebber zijn van cowboyfilms? Hij heeft er in elk geval zijn stoere tekst vandaan.

Jan liep de straat uit en bleef op de hoek staan. Voor zich zag hij het brede kanaal voor de vrachtschepen. Het was er druk. Schepen werden geladen en gelost, vrachtauto's reden af en aan en daar tussendoor slalomden bestelwagens, personenauto's en bromfietzers. Fietzers zag hij niet, Frankrijk is alleen maar een fietsland als het op wielrennen aankomt. Voor boodschappen en tochten nemen ze daar in alle gevallen de auto.

Terwijl hij stilstond en naar de drukte keek voelde hij de warmte op zich vallen. In de kelder was het lekker koel geweest, maar hier was het buitengewoon benauwd. Er was geen zuchtje wind en door de hoge vochtigheidsgraad van de lucht leek het of er een klamme deken over hem heen lag.

Hij veegde over zijn voorhoofd en vroeg zich af wat hij moest doen. Arie en Bob zoeken, natuurlijk. Of juist niet? Jan twijfelde. Het gevoel dat hem in de kelder had beslopen werd sterker: het gevoel dat hij slachtoffer aan het worden was van Dougall en Borrini. De twee hadden ruzie lopen maken op het straatje bij de kelder, maar dat had toneel kunnen zijn. Van Borrini wist Jan niets, maar Dougall leek hem een buitengewoon slim mens. Hij had gedaan of hij het verhaal van Jan had geloofd, maar dat betekende niets. Het was heel goed mogelijk dat hij zijn gevangene alleen maar in de luren had willen leggen.

Jan kon zich niet voorstellen dat hij zonder meer op straat was gezet met een vette cheque in zijn zak en dat niemand zich nu meer voor hem interesseerde.

Wat zou ik doen als ik Dougall was, vroeg hij zich af. Ik zou die jonge snuiter in het oog laten houden, al was het alleen maar om

te controleren of hij inderdaad Sète verlaat.

Hoe langer Jan erover dacht hoe zekerder hij ervan was dat Dougall iets dergelijks had gedacht.

En dat zullen we dus moeten nagaan, vond hij. Moeilijk was dat niet; hij had vaker met die bijl gehakt. Hij liep de hoek om en zakte snel door de knieën. Voorzichtig schoof hij zijn hoofd om de hoek en keek de straat in die hij juist had verlaten. Op een afstand van bijna honderd meter zag hij een grote man lopen. De man liep aan de schaduwkant vlak langs de gevels, maar Jan zag hem toen hij even de rijweg op moest op een plaats waar een aanhangwagentjes op het trottoir was geparkeerd.

‘Kijk eens aan,’ mompelde Jan. ‘Een grote vent. Met grote handen ook, waarschijnlijk. Zou dat misschien mijn bewaker kunnen zijn?’

Hij stond snel op en liep een eind langs het kanaal in de richting van het halfronde plein waar hij eerder was geweest.

Stel, dacht hij, stel dat die vent mij volgt. Is die man dan alleen? Die mogelijkheid bestond, maar Jan wilde er niet aan. Het is niet goed mogelijk om in je eentje iemand in een stad te volgen. Wil je zoiets goed aanpakken dan heb je minstens zes man nodig met auto's en walkie talkies. Eén man maakt geen schijn van kans, zeker niet bij iemand die weet dat hij gevolgd wordt. Het is een koud kunstje een winkel in te lopen en via een zij-ingang te verdwijnen of een taxi aan te roepen en erin vandoor te gaan. Dougall was lang niet dom genoeg om dat niet te begrijpen.

Jan liep door, deed toen of hij iets van een broekspijp krabde en keek tegelijkertijd tussen zijn benen door naar achteren. Tegen de huizenrij stond de grote man die nu ineens belangstelling leek te hebben voor de fantasieloze gevel van een exportbedrijf.

Jan lachte. Die vent volgt me, dat staat vast. Maar de vraag is: is hij alleen. De man is of een amateur of hij doet met opzet schutterig. Stel dat ik te maken heb met het tweede geval en dat hij een spelletje speelt. Waarom doet hij dat dan. Omdat ik door nog iemand gevolgd word, natuurlijk, iemand die ik niet ken en die zijn vak wel verstaat. Het is een oude truc, maar Dougall is misschien net niet slim genoeg om te beseffen dat ik alle trucs al een keer heb meegemaakt.

Hij keek nauwkeurig om zich heen. Wie zou hem nog meer kunnen volgen? Dat bleken er nogal wat te zijn. Die dikke man in die overall die brood zat te eten in die bestelwagen. Wachtte hij op iemand of hield hij Jan in het oog? Die twee Algerijnse types in die veel te grote open auto. Zaten die voor hun lol te niksen of... Die vrouw die voor die deur stond en deed of ze ongeduldig wachtte tot er open werd gedaan. Dat jongetje met dat skateboard...

Jan bekeek iedereen en hij kreeg bijna een acute aanval van achtervolgingswaan. Hij zag meer dan twintig mensen die in aanmerking leken te komen en hij werd er onrustig van.

Hij moest uitzoeken wie hem volgde, dat stond vast. Hij moest ook de cheque naar de bank brengen, want zolang dat papier niet veilig in een braakvrije safe lag had hij geen rust.

Toen hij dat had vastgesteld werd hij bijna gek van de zorgen. Hij voelde zich als de ezel tussen de hooischelven: hij kon twee kanten op en hij kon niet kiezen.

Hij moest brede, liefst zo veel mogelijk verlaten straten opzoeken om te zien wie achter hem aan was gestuurd, maar daar zou hij overvallen kunnen worden en van zijn mooie cheque beroofd, en hij moest naar het centrum om een bank te zoeken waar hij de cheque kon afgeven, maar waar het onmogelijk was om in de drukte achtervolgers te herkennen.

Lopen naar het centrum had nog een bezwaar: de kans was daar het grootst dat hij er Arie of Bob zou tegenkomen. Dougall was op de hoogte van het bestaan van Arie, maar van Bob wist hij niets, daar ging Jan in elk geval van uit. Bob was op dit ogenblik het wapen dat zo lang mogelijk geheim moest blijven en Bob moest dus absoluut gemeden worden zolang er handlangers van Dougall, en mogelijk ook Borrini, in zijn buurt waren.

Jan dacht lang over de keuze na, en liep toen richting centrum. Eerst de cheque weg. Het beste geld was het geld dat veilig zat opgeborgen, vond zuinige Jan.

Borrini wordt actief

De beslissing van Jan om eerst naar het centrum van Sète te lopen en daar zijn cadeautje van Dougall veilig te stellen was heel wel te begrijpen voor eenieder die zijn zuinige en secure geest kende. Zolang de cheque in zijn zak brandde had hij rust noch duur en zou hij nimmer enig risico willen lopen. Zijn keuze was weloverwogen en lang niet dom. Ze zou echter wel tot verwickelingen leiden die de organisatoren van het film-, toneel- en muziektfestival lang bij zouden blijven en die de Place Aristide Briand van een gezellig plein zouden veranderen in een oord van wild vermaak.

Hoofdpersoon in het dwaze stuk dat zich zou ontvouwen en dat alleen bedacht had kunnen worden door een toneelauteur met een bizar gevoel voor klucht en actie, was natuurlijk Jan, maar hij kreeg in de loop van de middag heel wat bijfiguren om zich heen die geheel vrijwillig de kleinere rollen voor hun rekening namen. Een van de bijfiguren was de Italiaan Lino Borrini.

De invloedrijke, maar maffia-achtige zakenman uit Milaan had zijn zaken in een paar dagen tijd in hoge mate achteruit zien boeren. Hoe verder hij van zijn woonplaats kwam, hoe meer pech hij kreeg, leek het wel.

Drie dagen geleden sliep hij nog in zijn zeer comfortabele huis op een heuvel in een dure Milanese wijk en was zijn grootste zorg de vraag of hij in de komende uren tienduizend gulden zou verdienen of een veelvoud ervan, maar nu leek zijn leven in een stroomversnelling van tegenslagen te zijn gekomen.

Hij was van jongsaf aan betrokken geweest bij tientallen zaken en de meeste ervan konden door geen enkele beugel. Wanneer iets mis ging schreef hij het af en concentreerde hij zich op iets anders.

Met de overvallen op vrachtauto's was het fout gelopen. Dat was jammer, maar zo ging het nu eenmaal in het leven. Een klein gevalletje van pech, meer niet, vond Borrini.

Het telefoontje dat hij had gekregen van Dougall was hem welkom geweest. Het was toch even tijd Milaan te verlaten en een paar dagen Franse Riviera zou zijn gezicht weer op het gewenste diepbruine peil brengen.

Dat hij op weg naar het huis van Dougall zijn helper Ivo Livi was kwijtgeraakt kon Borrini weinig schelen. Als dat mannetje niet op zichzelf kon passen was hij niet waard om voor hem te werken en mocht hij wat de Milanese maffiakoning betref de rest van zijn leven in vochtige Franse cellen doorbrengen.

Dat de politie van Milaan hem wilde spreken in verband met de overvallen op vrachtwagens verontrustte hem evenmin. Hij was vaker door de politie verhoord en het was altijd goedgekomen; dure advocaten en bankbiljetten met veel cijfers voor de komma deden wat dat betreft wonderen.

Hij had een prettige middag doorgebracht aan de Zuidfranse kust en hij was tegen de tijd dat de lucht betrok en onweer in aantocht was welgemoed per taxi naar Dougalls huis bij Hyères gegaan. Vanaf dat ogenblik was er een en ander misgegaan en had Borrini een in kracht en hevigheid toenemend aantal zenuwshokken ondergaan die de toupet op zijn hoofd had doen schudden.

Het was begonnen met de helikoptervlucht naar Sète. Borrini hield niet van helikopters. Ze waren hem te klein en ze hadden veel te veel raam. Hij voelde zich kwetsbaar in die dingen en het idee dat er maar één grote rotor aanzat stond hem niet aan. Hij had er liever twee, of, als het even kon, drie of vier. Viel er dan een uit, dan hield je tenminste iets over.

Het voorstel van Dougall om naar Sète te vliegen terwijl er overal boven Zuid-Frankrijk onweer woedde, had hem ontzet maar hij was tóch gegaan omdat Dougall een heel voordelig handeltje aan het voorbereiden was. Het had te maken met de verkoop van tweedehands auto's in Afrika en het Midden-Oosten. Auto's waar in Europa niemand meer in kan rijden zonder het risico te lopen ogenblikkelijk door politie met boze blikken en gillende sirenes van de weg te worden gehaald, kunnen in andere werelddelen nog jaren mee. Er is daar ruimte genoeg en meer

dan rotsblokken en palmen kun je in woestijngebieden moeilijk rammen. Vooral dure merken als Mercedes, BMW en Saab zijn er goed te slijten, evenals de duurste modellen Fiat, Ferrari, Maserati en Lamborghini.

Dougall had Borrini benaderd voor de inkoop van tweedehands Italiaanse auto's. Hij had wel het gevoel dat Borrini de inkooprijzen extreem laag zou houden door middel van diefstal, maar dat was hem een zorg. Hij deed gewoon zijn zaken met Borrini en hoe de Italiaan aan zijn handel kwam interesseerde hem niet. Om de vervoerskosten naar Afrika en Azië laag te houden had Dougall contacten gelegd met reders. Hij had daarnaast ook gesprekken gevoerd met kapiteins die bereid waren buiten de rederij om elke vierkante meter ruimte die overbleef te vullen met auto's en met een van die kapiteins zouden ze in Sète een gesprek hebben.

Dat gesprek zou vroeg in de ochtend plaatshebben, maar het schip had vertraging, dus dat ging niet door. Erg treurig deed Borrini daar niet over, want hij had na zijn helikoptervlucht zwaar zitten borrelen en toen hij de volgende ochtend opstond kostte het hem moeite om een voorwerp dat verder dan dertig centimeter van hem af stond scherp in beeld te krijgen. Het lukte hem niet eens om zijn toupet recht op zijn hoofd te zetten en zonder dat ding wilde hij liever niet de eetzaal in.

Een verzoek van Dougall om mee te gaan op een excursie met filmmensen wees hij nors van de hand. Hij ging eerst in bad en probeerde daar het bonkende gevoel uit zijn hoofd te spoelen.

Vroeg in de middag belde hij naar Milaan en van een zaakwaarnemer kreeg hij slecht nieuws. Een reder in Nederland was op een geweldige manier stennis gaan maken over de vrachtwagenovervallen. Hij had de Italiaanse ambassade benaderd en de Nederlandse consul voor Noord-Italië opgebeld. Ook had hij zijn verhaal verteld aan journalisten van Nederlandse kranten en een paar van hen waren tevens correspondent voor Italiaanse bladen. Het verhaal was flink opgeklopt en de politie van Milaan en van verschillende grensplaatsen en dorpen in de buurt van het Como-meer hadden zich gedwongen gevoeld om in actie te komen. Het wemelde in en om Milaan van de onderzoe-

ken en het leek de zaakwaarnemer heel raadzaam dat Borrini nog een tijdje wegbleef. Een week minstens, langer als het even kon. Dat leek Borrini zelf ook het beste, maar het betekende wel dat verschillende van zijn plannen niet uitgevoerd konden worden. Niet dat hij daarvan aan de bedelstaf zou geraken, maar het was allerminst goed voor zijn getergde humeur.

In de loop van de middag liet hij zich naar het adres rijden dat Dougall hem had opgegeven en daar vernam hij dat de miljonair in een kelder iemand had zitten die beweerde dat hij Ivo Livi heette. In zijn paspoort stond een andere naam, maar omdat Dougall niet precies wist wat Borrini allemaal uitvoerde en welke vreemde snuiters met valse namen hij in dienst had, was de jongen niet in een onbetamelijk smerig hok gegooid, maar was bij opgesloten in een superdeluxe kelder met ruimschoots eten en drinken.

Borrini bekeek het paspoort en zag meteen dat het beslist niet om Livi ging. Hij liep achter Dougall aan naar de kelder en nam een kijkje door het luik.

Nee, zei hij daarna voor de zoveelste keer, dit was zeker niet Ivo Livi. Dit was een onbekend persoon die wat hem betrof in de haven van Sète gedropt mocht worden of samen met een achtste hands Peugeot naar Soedan-zuid gestuurd.

Toen Dougall zei dat hij de jongen een cheque van dertigduizend franken had gegeven en dat hij dat geld van Borrini terug wilde was de boot goed en grondig aan.

Borrini gaf een kreet en beweerde dat hij nog geen drie cent zou vergoeden, hoe hoog of laag Dougall ook sprong.

De miljonair verschoot er niet door van kleur. Hij sprong evenmin, niet laag en zeker niet hoog. Hij hield gewoon zijn hand op en stelde vast dat het Borrini's zaak was als hij zo stom was om zijn handel in Italië te laten verpesten door twee jongens, maar hij daar als Franse miljonair geen schade van wilde ondervinden. Om te voorkomen dat de jongen rep en roer zou veroorzaken bij de politie had hij hem afgekocht en Borrini had dat maar te vergoeden.

Borrini zwichtte uiteindelijk en trok zijn chequeboek. Hij deed

het met gespannen kaken en vele onbehoorlijke woorden waarbij hij duidelijk maakte dat als een trio buitenlandse jongens dacht dat het hem, Borrini, dwars kon zitten, hij het persoonlijk in de Adriatische Zee zou smakken nadat het was voorzien van een zwaar soort anker.

Dougall viel hem in de rede toen Borrini voor de derde maal het woord trio gebruikte.

‘Trio? Drie? Drie jongens?’

Borrini hield even op met zijn indrukwekkende serie dreigementen.

‘Ja, toch,’ zei hij. ‘Drie. Tenminste... ja, het kan niet anders. Het waren er drie.’ Hij wist niet precies meer waarom hij dat dacht. Waarschijnlijk had Livi het hem verteld.

‘Zo,’ zei Dougall traag, en het klonk onheilspellend. ‘Drie, hè.’ Hij perste daarna zijn lippen stijf op elkaar en werkte Borrini zo snel mogelijk het huis uit.

Op de drempel deed Borrini nog één poging om Jan Prins mee te krijgen, maar Dougall liet hem niet eens uitpraten.

‘Nee,’ zei hij kortaf, ‘die jongen blijft hier.’

Borrini was zo stom om Dougall te gaan bedreigen en het resultaat was dat het leuke deel van de relatie tussen de twee zakenlieden voorgoed voorbij was.

Toen Borrini weg was ging Dougall eerst een tijdje zitten nadenken. Hij nam er de tijd voor, want hij had de eerste uren toch niets te doen. De plannen voor samenwerking met Borrini op het gebied van de autohandel leken hem grondig verkeken en het gesprek met de kapitein was niet meer nodig. Hij werd pas tegen etenstijd op het festival verwacht en voor het zover was, had hij niets anders te doen dan te denken en, desgewenst, nootjes te knabbelen.

Na een half uur nam hij een besluit. Hij beval zijn medewerker, de grote Rufus, om de jongen die hij enkele uren eerder gevangen had genomen de straat op te smakken zogauw hulptroepen in stelling waren gebracht. De jongen moest in de gaten worden gehouden en er moest elke paar uur verslag van zijn doen en laten worden uitgebracht.

De grote man knikte en sloeg aan het organiseren. Dat vroeg wel enige tijd en daarom duurde het tamelijk lang voor Jan op vrije voeten werd gesteld. Voor Jan maakte dat niet veel uit, maar voor Borrini des te meer.

De Italiaan was nadat hij het huis van Dougall had verlaten naar een garage gesneld en had een Seat gehuurd, de Spaanse versie van de Fiat. Hij was ermee naar de Quai de la République gereden en had een plekje gezocht vanwaar hij de Rue Fondère en haar zijstraten in de gaten kon houden.

Hij zag Jan komen en hij zag Rufus achter zich aan lopen.

‘Kijk, kijk,’ zei Borrini tegen de voorruit. ‘Als ik het niet dacht. Die Dougall speelt een spelletje waar hij mij buiten laat. Daar krijgt hij spijt van. Ik zal met die knul daar en met Dougall een stel appels schillen waar ze lang een boeiende vorm van buikloop aan zullen overhouden.’

Na hun vereniging op de Quai d’Alger waren Arie en Bob naar de aankomst- en vertrekhal voor passagiers van lijndienstboten genomen en ze vermaakten zich er best. Het ruime, platte gebouw dat de weidse naam Gare Maritime droeg, bevatte naast saaie ruimtes met kale banken ook een hoek vol drankautomaten en zowel Bob als Arie waren aan vocht toe. Ze vertelden elkaar hun belevenissen in de afgelopen twaalf uur terwijl ze drie cola en een koffie dronken en keken toen pas goed om zich heen.

Erg druk was het niet. Het schip naar Marokko was net vertrokken en de boot naar Algerije moest nog aanleggen, maar de eerste passagiers waren al gearriveerd. Ze zaten op de banken temidden van hun bagage die bestond uit een even wonderlijke als ordeloze hopen versleten koffers, met touw bijeengehouden kartonnen dozen en in lakens gebundelde stapels kleren. Twee oudere vrouwen die gebogen in de hoek zaten hadden een rieten mand naast zich geplaatst waarin zenuwachtig kakelende kippen zaten.

Bob keek er vol belangstelling naar. ‘Moet dat allemaal mee?’

Arie knikte. ‘Reken maar. Er wonen tienduizenden Algerijnen in Frankrijk en de meeste van hen hebben waarschijnlijk familie in hun vaderland. Als ze teruggaan nemen ze ik weet niet wat

mee. Je kunt het zo gek niet bedenken of het wordt versleept. Je moet niet vreemd opkijken als er straks iemand een kast komt binnenzeulen of een stel schilderijen.'

'Maar dat wordt toch hartstikke duur? Of mag bagage gratis mee.'

Arie dacht daar even over na. 'Handbagage wel, natuurlijk, maar dan krijg je de vraag wat handbagage is. Meestal zijn ze daar op schepen nogal soepel mee, dat weet ik uit ervaring. Zelfs in vliegtuigen is dat zo. Officieel mag je alleen een koffertje mee naar je stoel nemen, maar sommige mensen slepen complete dozen en kisten mee.'

Hij keek op toen een vrouw hem aanstootte. Ze droeg naar schatting twaalf rokken in uiteenlopende kleuren en ze had over een gele blouse een dikke paarse wollen trui getrokken. Om het hoofd droeg ze een rode doek met gouden stiksel. In haar handen had ze donkerbruine, platte koeken.

'Kopen?' vroeg ze in slecht Frans. 'Tien francs.'

Terwijl hij naar de koeken keek hoorde Arie zijn maag rommelen.

'Graag,' zei hij. 'Vier stuks.' Hij pakte geld en keek naar Bob. 'Jij ook?'

Bob huiverde. 'Wat zijn dat?'

'Koeken, dat zie je toch.'

'En die dikke, zwarte dingen erin?'

'Weet ik het. Krenten, dadels, wat maakt het uit. Moet je nou, ja of nee?'

'Mij niet gezien. Die dingen zien er uit of ze al drie keer naar Algerije en terug zijn geweest.'

Arie betaalde en pakte de koeken aan. 'Een beetje slap zijn ze wel,' gaf hij toe, 'maar je moet een gekochte koek niet in de bek kijken.'

'De verkoopster ervan ook niet,' zei Bob. Hij keek naar de vrouw die tevreden naar Arie lachte en daarbij een imposant stel rotte tanden bloot trok. 'Dat krijg je van die koeken, weet je dat?'

'Lekker,' zei Arie. 'Een beetje pittig, met wat veel kruiden, maar lekker.' Hij knipoogde naar de vrouw die glimlachend

wegliep en nam een nieuwe hap.

Bob rilde weer. 'Ik ga even buiten kijken terwijl je deze dingen zit te verslinden.'

'Wat ga je doen?'

'Weet ik niet. Kijken. Ergens moet Dougall wonen. We moeten Jan zien te vinden. Blijf jij maar hier, ik loop een blokje om en kom terug.'

'Goed hoor,' zei Arie en hij richtte zijn aandacht op de koeken die uit elkaar dreigden te vallen zo gauw hij ze bewoog.

Bob negeerde het adres op de hoek van de Quai d'Alger dat Arie in het theater had gekregen. Arie had er, kort voordat Bob hem vond, rondgekeken en geconstateerd dat het een smal, hoog huis was dat stond ingeklemd tussen twee veel grotere kantoren. Op de gevel had geen bord gehangen en er was evenmin een aanduiding geweest die wees in de richting van Dougall. Arie had gebeld, maar er was niet opengedaan.

Als Arie geen kans ziet om binnen te komen dan kan ik het ook wel vergeten, vond Bob. Hij was bovendien niet erg geïnteresseerd in het huis. Jan was verdwenen in de Rue Fondère, dus daar moest hij naartoe. Hij kon zich niet voorstellen dat er geen spoor van Jan of van Dougall in of bij die straat te vinden zou zijn. Hij liep snel naar de Rue Fondère en begon alle opschriften op de huizen goed te lezen in de hoop dat een naam het woord Dougall zou bevatten. Dat was niet het geval en Bob verlegde zijn belangstelling naar de omliggende straten. Hij liep de Rue Pierre Sépard heen en weer en ging toen via een stukje Rue Fondère naar de smalle Rue de Tunis.

Dit straatje was nauwelijks meer dan een brede steeg. Aan de linkerkant waren een paar kleine werkplaatsen, morsige kantoren en een handjevol woonhuizen waarvan de luiken gesloten waren. Aan het einde draaide Bob zich om en hij liep langs de andere kant terug. Weer woonhuizen met gesloten luiken. Een soortement fabriekje waarin zaagmachines knerpten, een binnenplaats vol visschubben, een oud huis, een goedonderhouden kantoor. Een hek. Het hek was gemaakt van staalplaten. Het was hoog en zat goed in de verf. Aan de bovenkant liepen stren-

gen prikkeldraad.

‘En wat mag dit zijn,’ vroeg Bob zich af, terwijl hij met het hoofd in de nek naar het draad keek. ‘Het ziet er solide uit en die ijzeren poort krijg je hooguit met een tank open. Wie zou hier wonen?’

Hij liep langs het hek en zag aan de rechterkant boven een grote brievenbuis een koperen plaat. Er stonden namen in gegraveerd die nauwelijks te lezen waren omdat de zon zich er glanzend in spiegelde.

Bob kneep zijn ogen samen. United Agencies International, las hij. Erboven stond Chargeurs réunis s.a. en daar weer boven MacD. Company.

Bob had bijzonder veel belangstelling voor de bovenste naam. ‘MacD.’ mompelde hij. ‘De D. van Dougall? Er was toch iets met die Dougall?’ Hij probeerde uit zijn geheugen het gesprek terug te halen dat hij in Le Lavandou had gevoerd met Joyce, het meisje dat hem het huis van Dougall had gewezen. Wat had ze ook weer over de miljonair gezegd, behalve dat de man dik en een tikkeltje bijzonder was? Ineens wist hij het weer. Ze had gezegd dat Dougall ergens uit Engeland kwam, uit Schotland. Volgens haar had hij MacDougall geheten, maar had hij het Mac laten vallen.

MacD. Company, las Bob weer. Dit was geen toeval meer. Achter dit stevige hek moest een huis of kantoor van Dougall zijn. Misschien deelde hij het pand met de twee andere maatschappijen, maar het kon evengoed dat ze allebei van hem waren. Dat was natuurlijk uit te zoeken, maar daar was een Franssprekend persoon voor nodig. Bob aarzelde niet langer en liep terug naar de Quai d’Alger om Arie te vertellen wat hij had ontdekt.

Hij liep van de Rue de Tunis met een boog naar de Quai de la République en stak daar over naar de waterkant. Hij liep na te denken over de naam MacD. en lette nauwelijks op de omgeving. Hij schrok op toen vlak naast hem de schorre claxon klonk van een heftruck. De bestuurder boog zich naar hem toe en schreeuwde iets. Bob keek verwilderd op en zag nu pas dat hij bijna met zijn suffe hoofd tegen een hoge stapel pallets was opgelopen.

Hij maakte het internationale ‘sorry’ gebaar met zijn handen en keek om zich heen. Halverwege de draai van zijn nek bleef hij staan. Zijn ogen werden groot, zijn mond viel open en zijn keel werd droog. Was dat, daar, aan de overkant, onder die gescheurde luifel, was dat Jan niet?

Hij deed een stap opzij en keek weer, nu met de handen boven de ogen. Het was wel degelijk Jan. De jongen liep in een rustig tempo over het trottoir en wekte de indruk dat hij een wandelingetje aan het maken was.

Bob haalde diep adem om een gil te geven, maar zag daar vanaf toen vlak achter hem een sirene begon te loeien, gevolgd door het lage geluid van een stoomfluit. Hij zette aan voor een sprint en struikelde al na twee stappen over een rol touw die naast de pallets lag. Hij hopte een eindje voorwaarts op een been, hield zich overeind door tegen de houten schotten te leunen en besloot het iets kalmer aan te doen.

Hij stak over en liep over de rijweg, vlak langs de geparkeerde auto’s, achter Jan aan. Hij haalde hem snel in en wilde naar hem roepen toen vlak voor hem een kleine vrachtauto de weg schuin overstak en het trottoir op bolderde tot de motorkap nog drie centimeter van een dubbele houten deur stond. De auto was geladen met lange staven betonijzers en Bob moest een omtrekkende beweging maken die hem tot op het midden van de rijweg voerde. Voor hem stonden drie trucks van een expeditiebedrijf geparkeerd en hij liep meteen om die auto’s heen.

Dat bracht hem voor Jan en toen hij langs de motorkap van de laatste truck ging liep hij Jan schuin tegemoet. De afstand tussen hen was minder dan twee meter toen Jan zijn vriend zag en zijn reactie was de moeite waard. Hij bleef met een ruk staan, leek verwilderd om zich heen als iemand die in gedachten verzonken is en wordt opgeschrikt, en begon met de armen te fladderen als een aangeschoten vogel.

‘Weg,’ siste hij, nog voor Bob een woord had kunnen zeggen.

‘Weg. Duvel op.’

‘Maa...’ Bob kwam niet verder. Hij zag dat Jan schichtig achterom keek, zijn hoofd tussen zijn schouders trok en een beweging maakte alsof hij iets of iemand aan de kant probeerde te duwen.

‘Smeer ‘m, sukkel. Vlug.’

Bob deed een stap achteruit en keek met grote ogen toe hoe Jan een sprongetje nam dat hem vlak naast de huizenrij deed belanden en er ineens de sokken inzette. Hij bleef zijn vriend nakijken en lette niet op de andere voetgangers. De grote Rufus passeerde hem op minder dan dertig centimeter afstand, maar Bob zag het niet. Achter hem reed een auto waarin twee Algerijnen zaten die strak naar het verdwijnende achterhoofd van Jan keken, maar Bob was het zich niet bewust.

De reactie van Jan was de vreemdste die hij in de loop van vele avonturen had meegemaakt en hij had tijd nodig om zijn gedachten te ordenen. Hij bleef Jan nakijken tot die een zijstraat insloeg en liep toen terug naar het Gare Maritime aan de Quai d’Alger. Zijn hoofd was een beetje licht alsof iemand er lucht had ingepompt.

Arie stond te midden van een groepje Algerijnen toen Bob de aankomsthal van het Gare Maritime binnen barstte. Hij was genoeglijk aan het kletsen in een bizarre handen- en voetentaal. De Algerijnen spraken Algerijns en drie woorden Frans en Arie verduidelijkte zijn bewegingen met een koeterwaals dat was opgebouwd uit lettergrepen van alle talen en dialecten die hij machtig was, maar ze begrepen elkaar opperbest. Sommige mensen hebben dat vermogen nu eenmaal. Bob en Jan hoefden niet aan zo iets te beginnen, maar Arie zag altijd kans om met iedereen in de beste verstandhouding over elk onderwerp te praten dat hem te binnenschoot.

Bob keek het schouwspel enkele ogenblikken aan en stak toen een arm tussen de kluwen mensen om Arie uit de groep te pikken.

‘Jan,’ zei hij. ‘Kom mee.’

Arie keek hem vragend aan. ‘Waar.’

‘Daar. Daarginds. Hij doet vreemd.’

‘Hij doet vaker vreemd,’ zei Arie nuchter. ‘Als hij een kwartje laat vallen begint hij al vreemd te doen. Wat zou dat?’

‘Echt vreemd, rooie. Vreemd vreemd. Hij deed net of hij me niet kende.’

‘Dat is vreemd, ja,’ gaf Arie toe. ‘En toen?’

‘Niks, joh. Hij liet me gewoon op het trottoir staan. Hij nam een gek sprongetje waardoor hij bijna tegen een pakhuis sloeg en liep door in een soort gestrekte draf die tegen hardlopen aan zat.’

Arie begon haast te krijgen. ‘Waar is hij?’

‘Ergens in een zijstraat.’

‘Dan mogen we wel opschieten, straks zijn we hem kwijt.’

‘Dat bedoelde ik met haast, malloot.’

Ze liepen snel de Quai d’Alger af in de richting waarin Bob Jan had zien verdwijnen, terwijl ze intussentijd probeerden uit te puzzelen waarom Jan zo opgejaagd had gedaan.

‘Was hij alleen?’

‘Ja., joh. Dat is nou net het gekke. Ik liep daarginds ergens langs de waterkant en ik zag hem op het trottoir. Hij liep of hij alle tijd van de wereld had. Gewoon iemand die op een warme dag over straat sjokt.’

Arie keek ongelovig. ‘Helemaal in zijn eentje?’

‘Zeg ik je toch. Geen mens in de buurt.’

‘Bestaat niet.’

Bob bleef verontwaardigd staan. ‘Zeg eens, stuk gestolde reuzel, denk je dat ik een Frans vuiltje in mijn oog heb? Als ik zeg alleen, dan bedoel ik alleen.’

Arie trok hem mee. ‘Dat snap ik wel, uil. Ik bedoel. Zat er soms iemand achter hem aan of zo. Iemand die jou niet mocht zien.’

Daar moest Bob even over denken.

‘Wie kan dat dan geweest zijn?’

‘Die Dougall?’

‘Die niet. Die zeker niet. Ik heb hem een paar uur geleden nog gezien en ik zou hem hebben herkend. Iemand anders misschien. Ho, hier is die zijstraat.’

‘Voorzichtig dan. We moeten er serieus van uitgaan dat iemand Jan in het oog hield. Misschien meer dan een.’

‘Waar gaat deze weg heen?’

‘Het centrum, zonder twijfel. Er zijn een paar bruggen vanaf dit eiland naar het drukke deel van de stad. We lopen nu in de richting van een plein waar festivaltoestanden zijn.’

Ze liepen tot de brug De la Civette en bleven toen staan. Het drukke middagverkeer snorde langs hen heen en over het trottoir liepen honderden inwoners en toeristen.

‘En nu?’

‘Vanaf hier kan hij drie kanten zijn opgegaan. Was hem maar achternagelopen, kluns, in plaats van mij op te halen.’

Dat had Bob ook al bedacht. ‘Dat heb ik nu eenmaal niet,’ zei hij nijdig. ‘Daar recht voor ons is het ‘t drukst. Stel dat je wordt achtervolgd, zoek je dan een drukke of een rustige straat?’

Arie dacht na. ‘Als mijn achtervolger gevaarlijk is een drukke natuurlijk. Niemand geeft je een klap op je kop met een stomp voorwerp als je tussen duizend toeristen loopt, maar ik geloof nooit dat er iemand achter Jan aan zit voor wie hij bang is.’

‘En waarom niet?’

‘Omdat, beste Bobbie, omdat Jan rustig over straat liep toen jij hem zag. Als er toen iemand in zijn buurt was voor wie hij in de piepzak zat, dan had hij wel hard gelopen. En dan had hij jou niet laten gaan ook. Samen kunnen jullie heel wel een potige vent aan.’

‘Dus?’

‘Dus moeten we er van uitgaan dat Jan werd gevolgd door iemand die ons niet mag zien en dat is lastig, want het betekent dat we onze koppen in de schaduw moeten houden. We moeten Jan vinden en meteen een ons onbekende figuur ontlopen. Ga er maar aanstaan.’

Bob keek zenuwachtig rond. ‘Laten we nou gaan zoeken, we staan hier al veel te lang. Ik loop deze kade af en maak een toer door het centrum. Jij loopt rechtdoor naar dat plein en blijft daar in de buurt. Over een half uur verzamelen op dit punt. Duidelijk?’

‘Als bronwater. Loop gewoon, maar blijf in de schaduw. Tot zo.’

Jan was al bijna bij de brug De la Civette toen zijn hartslag weer normaal was. Vanaf het ogenblik waarop hij door Rufus de straat was opgezet had hij zich af lopen vragen hoe hij zijn geld veilig bij een bank zou kunnen krijgen en tegelijkertijd Arie en vooral Bob zou kunnen ontlopen. Hij had een paar maal achterom geke-

ken, maar dat was vooral om zich ervan te overtuigen dat Rufus hem nog steeds volgde. De verschijning van Bob was een complete verrassing voor hem geweest en hij had maar een ding gedacht: dit zit fout. Bob moest weg en wel zo snel mogelijk.

Pas na een paar honderd meter was hem te binnen geschoten wat hij had moeten doen. Hij had ongeveer alles moeten doen behalve reageren als een nerveuze kanarie waar de kat op zit te loeren, maar dat was niet gebeurd en Jan begreep heel wel dat het geen zin had zich om te draaien en terug te lopen. Dat was wat al te opvallend. Het stond ongeveer gelijk aan een bord voor de buik houden waarop stond dat hij zijn vriendje miste.

Hij liep stug door met slechts een groot doel: het in veiligheid brengen van de cheque.

Dat kan in Sète op een heleboel plaatsen, maar Jan koos een bank dichtbij de Place Aristide Briand. Hij was dat festivalplein gaan kennen en hij wist dat er plaatsen te over waren om je een poosje te verbergen.

Hij liep een bank binnen en stortte de cheque. Dat duurde enige tijd, vooral omdat Jan de dertigduizend franken meteen wilde laten overboeken op zijn bank in Nederland. Daar moest over getelexed worden en dat ging niet zo snel. Jan kende de bankprocedures en hij stond geduldig te wachten tot alles geregeld was en hij in plaats van een cheque een ontvangstbewijs in zijn zak had waar niemand anders iets mee zou kunnen beginnen.

Pas toen dit allemaal was geregeld werd hij rustig. Hij was een ordelijk mens die graag al zijn zaken punt voor punt afwerkte. De afdeling geld was achter de rug en tot volle tevredenheid geregeld en nu kwam het punt: hoe licht ik Arie en Bob in zonder dat Rufus en eventuele helpers daar iets van merken.

Omdat hij daar een, twee, drie geen gat in zag liep hij op zijn gemak naar de Place Aristide Briand, op zoek naar een schaduwrijk hoekje op een van de terrassen. Jan moest nadenken en daar had hij rust voor nodig. En een glas limonade, meer kon er niet af. Die tienduizend guldens waren meegenomen, vond Jan, maar er waren veel kosten geweest en je moest geen geld wegslijten als het niet hard nodig was.

Rufus was Jan gevolgd tot het festivalplein. Hij had wel gezien dat de jongen een paar woorden had gewisseld met iemand die vanachter een vrachtauto was opgedoken, maar hij had er niets bijzonders achter gezocht. Vanaf een afstand van bijna tweehonderd meter zag hij Jans armen fladderen en hij trok een voor de hand liggende, maar foute conclusie. Ruzie, dacht hij. Ze zijn daar tegen elkaar gebotst en staan nu een nummertje te bekvechten. Hij zag Jan doorlopen en de ander afdruipten en hij was het voorval vergeten voor hij de hoek om was.

Hij volgde Jan naar de bank en wachtte geduldig tot de jongen een tijd later naar buiten kwam en een plaatsje zocht onder een parasol. Die parasol hing laag en onttrok zijn hoofd aan het gezicht van eenieder die over het plein liep.

Hij schuilt, dacht Rufus. Maar ik weet waar hij zit en ik laat hem rustig zitten. Hij draaide zich om en keek naar het plein waar andere zaken om aandacht vroegen.

In het kader van het festival had een orkest zich opgesteld in de muziektent op het midden van het plein en er vlak naast waren twee koren gaan staan. Ze kwamen uit Montpellier en zouden de komende uren moeten vullen met fanfaremuziek, afgewisseld met liederen uit de Roussillon. Ze droegen allemaal keurige, maar iets te warme kostuums en zagen er al verhit uit voor ze begonnen. In een halve cirkel hadden zich vele toeristen rond de muziektent opgesteld. Ze stonden lekker in de schaduw van de hoge platanen en waren duidelijk van plan zich door culturele klanken te laten overspoelen.

Rufus zag de drukte een tijdje aan, keek daarna naar Jan Prins en kreeg bij de aanblik van de limonade die voor hem stond zo'n dorst dat hij bijna automatisch naar een café op de hoek begon te lopen.

Hij moest toch Dougall bellen om hem in te lichten over de activiteiten van de ex-gevangene en dat kon het best als hij een glas wijn in de hand had, vond hij. Hij had gezien dat de twee Algerijnen hun auto ergens hadden geparkeerd en op een belendend terras waren neergestreken.

Die jongen wordt door mijn helpers voorlopig wel in de gaten gehouden, zei Rufus tegen zichzelf. Als hij naar het concert gaat

zitten luisteren dan zit hij daar over anderhalf uur ook nog wel, dus ik heb tijd genoeg.

Iets dergelijks dacht Arie Roos ook. Hij was drie keer de Place Aristide Briand rondgelopen in de tijd die Jan in de bank doorbracht en was daarna hijgend op een bank onder een plataan gaan zitten. Hij keek half naar de muzikanten die hun instrumenten de muziektent indroegen en half naar de toeristen op het plein. Hij zag Jan uit een ooghoek, vlak voor hij het terras opliep en onder de parasol ging zitten.

Arie gaf een knor van voldoening, maar sprong niet op. Hij dook een beetje in elkaar en draaide zich langzaam om. Zorgvuldig bekeek hij iedereen die het terras naderde. Hij bekeek zeker dertig mensen onder wie Rufus en de twee Algerijnen.

‘Juist,’ zei hij toen voldaan. ‘En nu eerst Bob ophalen.’

Als de muzikanten er niet waren geweest zouden Borrini en Arie elkaar hebben gezien, al bestond altijd de kans dat ze elkaar niet zouden hebben herkend. Hun enige ontmoeting -bij het koelhuis in Milaan- was kort geweest en was nogal stormachtig verlopen. Ze hadden elkaar toen weliswaar wederzijds neergeslagen, maar dat is nog iets anders dan elkaar in de ogen kijken. Het is mogelijk dat Borrini Arie zou hebben herkend, want het is niet eenvoudig een vleesmassa van Aries omvang te negeren, maar de kans dat Arie de Italiaan had kunnen plaatsen was klein.

De maffiabaas had iets gedaan dat even eenvoudig als doeltreffend was: hij had zijn toupetje afgezet. In Milaan, waar veel mensen hem kenden, zou hij het voor geen goud hebben gedaan, maar hier, in het toeristenoord Sète, moest het kunnen, vond hij. Hij had Rufus gevolgd in de richting van het centrum en hij had zich er niet lekker bij gevoeld. Rufus kende hem veel te goed. Hij hoefde zich maar een keer om te draaien en hij zou zijn achtervolger herkennen, wist Borrini. Daar was wel iets aan te doen, maar die stap vereiste geestelijk moed. Het duurde lang voor hij die moed had verzameld, maar toen pakte hij ook door. Hij wachtte tot hij een steeg zag, schoot er in en trok zijn toupet

van het hoofd. Hij propte het kunsthaar in een zak van zijn colbert, deed dat colbertje uit en vouwde het over een arm.

Er was een keurig gekapte heer in een net pak het steegje ingeschoten en er kwam een halfkale man in overhemd uit. Het verschil was opvallend en alleen iemand die Borrini heel goed kende zou de truc hebben ontdekt.

De Italiaan zag dat Rufus een flinke voorsprong had genomen en hij zette er de sokken in. Hij durfde nu dichterbij Rufus te gaan lopen en dat maakte de kans dat hij de grote man kwijt zou raken er kleiner op.

Hij zag Rufus bij een bank heen en weer drentelen en zocht een plaatsje in de schaduw. Vandaar zag hij Jan de bank uitkomen en, gevolgd door Rufus, naar het terras lopen.

Borrini zag het aan en dacht hetzelfde als Rufus: die jongen zit daar goed, die blijft daar wel even. Terwijl Rufus naar een café ging om te bellen en wijn te drinken ging Borrini haastig terug naar de kade om zijn Seat op te halen. Hij wilde vervoer bij de hand hebben als er actie kwam.

Bob en Arie kidnappen... Jan

De ernstige verwickelingen die in de komende uren zouden ontstaan op de Place Aristide Briand en die een aanzienlijk deel van het festivalprogramma zouden ontwrichten vonden hun oorzaak in een misverstand.

Jan zat onder een parasol en nipte aan zijn limonade met de vaste bedoeling op dat ene glas minimaal twee uur te blijven zitten. Hij voelde zich prima, maar Bob en Arie begonnen er steeds meer van overtuigd te raken dat hij er zat uit pure angst.

Terwijl midden op het plein de fanfare was uitgebarsten in een nummer met veel zwaar koper en de vogels bijna van de takken vielen door de lage bromtonen van de bastuba's hingen Bob en Arie over het muurtje aan de hoge kant van het plein.

Ze waren er zeker van dat Jan niet bang was voor achtervolgers die het op zijn portemonnee of zijn schedel hadden voorzien; overvallen waren op een dergelijk drukbevolkt plein beslist niet aan de orde. Maar waarom dan dat vreemde gedrag van Jan na zijn ontmoeting met Bob?

De Amerikaan droeg een verklaring aan.

'Lokaas,' zei hij. 'Jan was gevangen. Klopt dat?'

'Als de motor van onze huur-Renault, Bobbie.'

'Goed. Oké. Hij is nu vrij. Wat doe je als je ontsnapt? Loop je dan rustig te lanterfantent?'

Arie schudde het hoofd. 'Dat is het hem juist. Dan heb je haast. Je maakt dat je weg komt, zover mogelijk, want je moet ervan uitgaan dat je gezocht wordt of in elk geval binnen afzienbare tijd gaat worden.'

'Precies, dikke. Maar Jan liep rustig. Hij is dus vrijgelaten. Als we er vanuit gaan dat dat niet is gebeurd omdat hij zo beleefd met twee woorden sprak en 'u' zei, waar komen we dan?'

'Ik begrijp wat je bedoelt. Dan komen we op het punt van opzettelijke vrijlating.'

Bob gaf een klets op de oneffen keien van het muurtje. 'Auw. Precies. Jan is vrijgelaten als lokaas en...'

‘... en omdat Jan slim genoeg is heeft hij daaraan gedacht. Jan wil geen lokaas zijn en doet of hij jou niet kent.’

‘Kan niet anders. We moeten er dus vanuit gaan dat Jan daar zit en niet wegkan omdat hij in de gaten wordt gehouden.’

‘Hij weet alleen niet door wie.’

‘Allicht niet, want als hij dat wel wist dan had hij geen problemen. Achtervolgers die je kent kun je in de luren leggen, zeker hier op dit plein, met al die drukte. Moet je kijken: uit alle straten en stegen komen mensen. Hebben jullie daar in Europa niet een sprookje of zo over?’

Arie keek het plein rond. ‘Rattenvanger,’ zei hij afwezig. ‘De beroemde rattenvanger van Sète. Hij speelde op zijn bombardon en alle ratten renden de zee in. Als Jan bang is dat hij als lokaas dient, wat doen wij dan?’

‘Hem wegkopen voor de neuzen van zijn volgers natuurlijk.’

‘Hem kidnappen bedoel je.’

‘Natuurlijk joh. Zie je niet hoe prachtig dat is? Wij hebben tientallen mensen van wisselende leeftijdsgroepen gekidnapt, maar nog nooit elkaar. Wij kidnappen Jan op klaarlichte dag.’

Arie schoot in de lach. ‘Jan-nappen zul je bedoelen. Het is zo gek dat het moet lukken.’

Bob keek opgewonden. ‘Natuurlijk lukt het, als je je hoofd maar gebruikt. We moeten er voor zorgen dat wij vervoer hebben en Jans volgers niet, dat is alles.’

‘Juist,’ zei Arie. ‘Dat is alles. Maar er zijn nu drieduizend mensen op dit plein. Hoe pikken we daar die volgers uit?’

‘Door ons verstand te gebruiken. Die volgers staan natuurlijk niet voor de muziektent. Ze zijn ergens waar ze Jan in de gaten kunnen houden. Kom mee, dikke, we lopen langs de rand van dit plein naar een plaats waar we Jan kunnen zien. We moeten letten op mensen die naar Jan zitten te loeren en niet op kunstfanaten die opgetogen luisteren naar een risje trompetten en trombones.’

‘Doen we,’ zei Arie en hij zette zich af tegen de muur. ‘Maar laten we er dus wel voor zorgen dat we onze hoofden in de schaduw houden, want anders gaat het feest niet door.’

‘Allicht. Kom nou maar. Ik begin een paar ideeën te krijgen

waar jij jaloers op gaat worden.’
Arie gaf een snork. ‘Dat wil ik zien en beleven.’
‘Dat zul je, rooie. Heus wel. Zorg jij er nou maar voor dat je die sproeten van je uit de zon houdt en niet opvalt.’

Ze liepen naar de hoek van het plein waar een kiosk stond waarin kranten en tijdschriften werden verkocht. Het dak van de kiosk helde over en toen ze plat tegen de wand gingen staan waren hun gezichten verborgen in de schaduw.

Arie slootte Bob aan. ‘Kijk tussen die twee groene auto’s door naar dat terras. In de hoek achter de meest linkse parasol zit Jan. Zo te zien zit hij nog achter hetzelfde glas prik. We moeten letten op mensen die net hij als stug blijven zitten. Ik heb al een, tijdje zitten kijken voor ik jou oppikte. Op het volgende terras zitten in elk geval vier mensen die er al een poos zijn. Die twee Algerijnen daar en dat stel ernaast. Die drie jongens daar voor wekken ook de indruk dat ze niet van hun plaats willen en hetzelfde geldt voor dat meisje met die rode band om het haar die over die bromfiets hangt. We moeten gewoon blijven kijken en schiften. Wie weggaat en niet terugkomt valt natuurlijk af. Na verloop van tijd moeten we iemand op de korrel krijgen.’

‘Of een stuk of wat. Het kunnen er ik weet niet hoeveel zijn.’

‘Kan altijd, maar Jan is volksvijand nummer één niet. Ik zie geen reden waarom een kwart van het inwonertal van Sète hem op de hielen zou zitten.’

Bob gaf een knor. ‘Zit wat in. Blijf jij nou hier, dan loop ik naar die muziektent. Ik ga tussen de toeschouwers staan en hou vandaar die terrassen in de gaten.’

‘Ga maar niet te dicht bij dat koor staan, jij. Voor je het weet delen ze je in bij de jongenssopranen.’

‘Die Arie,’ zei Bob droog. ‘Je wordt leuker naarmate het warmer wordt en het is nu toch beslist wel 35 graden. Hou jij je hoofd nou maar achter deze luifel, dat kindermeelvollemaansgezicht van je brengt al die moederlijke alten van slag.’

Hij liep naar de muziektent en sloot zich aan bij een groep jongens en meisjes die allemaal een rugzak droegen. Ze kwetterden dwars door de muziek heen en maakten zo’n lawaai dat de diri-

gent van de fanfare een paar maal in hun richting keek.

Bob schoof snel een stukje op, hij vond dat hij tussen al die rugzakken iets te veel in de gaten liep. Ingeklemd tussen een plataan en twee toeristen in wielrennerskledij voelde hij zich veiliger. Hij kon een flink deel van de straat en de terrassen zien en was zelf vrijwel onzichtbaar voor wie verderop op het plein stond.

Terwijl hij naar de muziek luisterde, keek hij op zijn gemak rond. Veel leven zat er niet in de mensen op en bij het plein, zag hij. Op de achtergrond raasde het autoverkeer gewoon door, maar de toeristen maakten een lome, bijna uitgebluste indruk en wie op een terras zat nam er zijn gemak van. Na een kwartier viel het stel dat dichtbij de twee Algerijnen had gezeten af. Het duo wandelde de straat uit en verdween om de hoek. De fanfare hield op en de koren begonnen aan hun aandeel, eerst samen, daarna beurtelings.

Na het tweede nummer van het dameskoor stond een van de Algerijnen op. Hij liep naar een auto, stapte erin en kwam enkele tellen later weer naar buiten, een pakje sigaretten in de hand. Hij ging weer naar zijn kameraad, maar keek meer in de richting van Jan dan naar zijn eigen tafeltje.

Bob noteerde het in zijn geheugen, net zoals hij onthield dat de drie jongens op de stoeprand meer belangstelling leken te hebben voor de terrassen dan voor de schone kunsten op het plein.

Vijf minuten later bleek waarom. Ze kwamen gelijktijdig in beweging. Twee liepen naar de brommer die naast het voertuig van het meisje met de rode haarband stond en gingen erop zitten. De derde jongen deed een paar stappen opzij. Hij keek naar een ouder echtpaar dan langzaam kwam aanwandelen. Toen het vlakbij was liet het meisje zich half van haar brommer rollen. Ze stootte de vrouw die vlak naast haar was aan, verloor bijna het evenwicht en klemde zich aan de vrouw vast. Op hetzelfde ogenblik pakte de jongen de tas die de vrouw van haar schouder had laten glijden. Hij nam een korte sprint en gooide de tas naar de jongen die achterop de brommer zat. De brommer scheurde de hoek om. De hardlopende jongen was intussen op het plein verdwenen en het meisje met de haarband stond wild in het rond

te wijzen. Het echtpaar leek te verbluft om iets te zeggen. Het keek eerst geschrokken, daarna verontwaardigd en begon toen druk te gebaren.

Te laat, dacht Bob, die tas is weg. Die drie jongens kan ik ook wel afschrijven, lijkt me, en dat meisje eveneens. Ze kijkt onschuldig, maar ze staat nu al uit te rekenen hoeveel ze gevierd hebben verdiend.

Toen de koren waren uitgezongen en een pauze werd aangekondigd kwamen de meeste toeristen in beweging. Bob maakte van de gelegenheid gebruik om naar Arie te lopen. Die stond strak in de richting van Jan te kijken, terwijl hij zacht bewoog.

‘Wat is er, dikke?’

‘Ik lach,’ zei Arie, zacht hikkend. ‘Kijk eens naar Jan. Er staat een ober naast hem en die man lijkt een beetje boos.’

‘Kunst. Jan zit daar op een en hetzelfde glas drank.’

‘Die ober wil hem weg hebben.’

‘Lukt niet. Lukt nooit. Niet bij Jan.’

‘Dat weet jij, dat weet ik, maar weet die ober het.’

Dat duurde even, maar toen wist de ober het ook. Hij veegde nijdig met een servet over de tafel en verdween.

‘Zou Jan daar blijven?’

‘Wedden van wel. Het wordt nu een prestigestrijd. De ober wil hem weg hebben, dus Jan blijft zitten. Heb je iets ontdekt?’

‘Ik gok op die Algerijnen.’

‘Ik ook, Bobbie. En misschien op die vier jongetjes daar in die hoek. Ze doen niets, maar ze kijken vaak in Jans richting.’

‘Die jongetjes hebben geen vervoer, maar die Algerijnen wel.’

‘Een Ford, ja. Ik heb het gezien.’

‘Verder niemand?’

‘Lijkt me niet. Laten we er op gokken. De Renault staat hier in de buurt, die is zo gehaald. Wat we alleen nog moeten versieren is een manier om die Ford te blokkeren.’

Bob had daar al een tijdje over staan denken. ‘Die straat, die is toch maar vanaf één kant te bereiken, is het niet?’

Arie knikte. ‘Vanaf de andere kant. Hier voor staat die bloembak: met die paaltjes ernaast.’

Bob grinnikte. ‘Precies, dat leek me al. Ik weet een pracht-

manier om de weg te blokkeren. Een magistraal mooie manier.’
Arie keek hem vol nieuwsgierigheid aan. ‘Wat heb jij in je hoofd, Bobbie?’

‘Iets zo mooi dat je je een kwartier mag gaan staan verbijten, want zolang duurt het wel. Langer misschien. Hou het fort. Ik haal de vrachtwagen op, want die heb ik nodig. Zorg jij dat de Renault klaar staat. Als je de truck ziet of een lawaai hoort alsof Sète wordt afgebroken hou je dan klaar voor de grote Jan-kidnap.’

Zuinige Jan Prins zat intussen vrijwel volmaakt gelukkig te wezen op het terras. Het was mooi weer, hij had iets te drinken en hij was net zegevierend te voorschijn gekomen uit een korte, maar pittige strijd met de ober. De man had hem gevraagd of hij zijn glas wilde leegdrinken en Jan had nee gezegd. Of hij dan in elk geval nog een glas wilde bestellen.

‘Nee’, zei Jan weer.

De ober werd rood en vroeg of hij het terras wilde verlaten.

‘Niet zolang er nog stoelen te over zijn,’ zei Jan en hij wees op de onbezette zitplaatsen.

En daarmee had hij de ober afgetroefd, want het was redelijk om een gast die weigert te bestellen te vragen om te vertrekken als er tientallen dorstige toeristen op zijn plaats zitten te azen. Maar die toeristen stonden vrijwel allemaal bij de muziektent en een gast wegsturen alleen om nóg een lege stoel te verkrijgen is behalve onbeleefd ook uiterst weinig zinvol.

De ober verdween met een rood hoofd en Jan zonk achterover tegen de leuning. Hij keek vaag voor zich uit en ging zitten nadenken over Borrini en Dougall, want er zou toch een keer iets moeten gebeuren. Hij was achtervolgd, dat stond vast. Hij had een paar mensen op het oog, maar hij vreesde dat er nog enkele stonden tussen de menigte op het plein en het was onbegonnen werk om ze allemaal te bekijken. Hij zat en hij zat goed. Hij had er echter geen idee van waar Bob en Arie waren en dat begon hem langzaamaan toch wel enige zorg te baren.

Waren ze bezig Dougall op te sporen of liepen ze elkaar te zoeken? Bob was bij de haven geweest en dat betekende dat hij het

briefje van Arie gevonden moest hebben, maar het wilde allerminst zeggen dat hij Arie had getroffen. En al was dat wel het geval, wat moesten ze dan in feite in Sète uitvoeren?

Toen Jan daarover begon te denken werd hij onrustig. Zolang ze in beweging waren geweest hadden ze maar één doel gehad: Borrini opsporen. Jan was daarbij in hoge mate aangemoedigd door bulten, schrammen en een ernstige financiële pijn. Maar de financiële pijn was geleden, dus wat moesten ze nog met Borrini? Hooguit hem uitleggen dat zijn plannen in de war waren geschopt door twee Nederlandse en een Amerikaanse jongen. Tegen Dougall had Jan helemaal niets meer. De miljonair had hem ruim voorzien van geld en als hij in zijn vrije tijd met tomatentrucks wilde spelen dan ging hij, wat Jan betreft, zijn gang maar.

Alleen: waarom was hij dan gevolgd door die grote assistent van Dougall? En waarom had hij het gevoel dat hij in de gaten werd gehouden? Jan kwam terug op het punt waar hij al een hele tijd aan had lopen denken: dat van de valstrik. Hij werd gebruikt als lokaas voor Bob en Arie. Hoe langer hij daarover dacht hoe vaster hij er van overtuigd raakte. En hoe minder hij de zin er van begreep. Het geld was al overgemaakt naar Nederland, wat voor waarde hadden hij en zijn vrienden dan nog voor een Italiaanse maffiafiguur en een Frans/Engelse miljonair?

Zolang Jan het antwoord op die vraag niet wist bleef hij rustig zitten. Hij verschoof de parasol een stukje om uit de zon te blijven en dronk een milliliter van zijn lauwwarm geworden limonade. Daar zat hij nog toen tumult ontstond in de Rue Gabriel Péri.

De Place Aristide Briand is omgeven door vier straten die allemaal anders heten. De straat voor het theater -daar waar Jan was gaan zitten- heet Rue du huit Mai 1945 en ze verbindt de Rue Général de Gaulle met de Rue Gabriel Péri. Aan de kant van de Rue Général de Gaulle is doorgaand verkeer niet mogelijk door de bloembak en de paaltjes die er staan, aan de kant van de Rue Gabriel Péri kan dat wel.

Die Rue Péri was door Bob uitgekozen voor het neerzetten van de vrachtwagen met tomaten, al had het wel even geduurd voor

hij daar was aangekomen.

Nadat hij Arie verteld had rustig te blijven wachten was hij hijgend de Mont St. Clair opgelopen. Het zweet liep hem van het voorhoofd toen hij bij de auto was en het werd er niet beter op toen hij in de cabine ging zitten. De zon had urenlang op het metaal geschinen en had de lucht in de auto opgewarmd tot ver boven de veertig graden.

Puffend draaide Bob aan weerszijden de raampjes open en hij wachtte tot een zuchtje wind de ergste hitte had weggeblazen.

Als het achterin even heet is als hier dan heb je kans dat die tomaten spontaan in ketchup zijn overgegaan, dacht hij, en dat is precies wat ik hebben wil.

Hij startte de motor en reed langzaam de heuvel af. Het duurde even voor hij de kades langs de Canal de Sète had bereikt, maar toen hij in de stroom was ingevoegd liep alles op rolletjes. Hij reed over de Quai de Lattre de Tassigny tot hij op enige afstand de brug De la Civette zag en sloeg rechtsaf de Rue Gabriel Péri in. Links en rechts stond de straat volgeparkeerd, maar dat kon hem niet schelen. Iedere chauffeur van een vrachtwagen parkeert dubbel als hij moet laden of lossen en niemand kijkt daar van op. Hij reed de truck tot voor de bocht met de Rue du huit Mai 1945 en trok de handrem stevig aan. De weg liep tamelijk schuin en wie hier zijn handrem vergat liep kans zijn auto soepel achteruit het kanaal in te zien rijden.

Bob stapte uit en liep, in zichzelf gniffelend, naar de achterkant van de truck. Hij had precies uitgeknobbeld wat hij moest doen om het verkeer bij de Place Aristide Briand voor geruime tijd lam te leggen en hij aarzelde niet. Hij gooide de achterdeuren open en bleef even verbijsterd staan.

‘Frisse morgen,’ mompelde hij, ‘wat een lucht. Die tomaten moeten bijna pap zijn.’

Snel wendde hij zich af. Hij klom in de cabine en zette de versnellingshandel in de eerste. Hij liet rustig de koppeling opkomen en reed de auto enkele meters vooruit tot de achterkant ter hoogte van de aansluiting met de Rue du huit Mai 1945 was. Daarna deed hij snel achter elkaar het volgende: hij gaf een straal gas tot de auto bijna een sprongetje naar voren maakte,

trapte bot op de rem en trok ogenblikkelijk erna weer op.

De gevolgen waren opzienbarend.

De achterste rijen kisten stonden al niet precies meer op elkaar vanaf het moment waarop Bob erover had liggen rollen op zoek naar computers. Toen de auto naar voren reed dreigden ze naar achteren te vallen. Toen Bob remde, schoven de kisten naar voren, maar die beweging werd weer omgezet in een achterwaartse toen Bob de truck meteen erna weer liet optrekken.

Op een vlakke weg was de voorstelling misschien een mager succesje geweest, maar hier, in de schuine Rue Gabriel Péri, waren de gevolgen verschrikkelijk. De achterste rijen kisten stortten naar buiten, gevolgd door de kartonnen dozen. Een deel ervan was door Bob al een beetje uit elkaar getrapt, maar door de val scheurden ze open als papieren boterhamzakjes. De overrijpe tomaten hotsten over de weg en spatten uit elkaar als miniatuurbommen.

Het gekke was, zou Bob later met fonkelogen vertellen, dat het maar doorging en doorging. Het leek alsof er steeds nieuwe rijen dozen en kisten naar buiten barstten. Ze kwamen terecht op de gladde smurrie op de straat en rolden over het wegdek in de richting van het kanaal. Een deel spatte tegen de geparkeerde auto's en verfde ze rood, maar de meeste tomaten vormden een vele decimeters dikke moesachtige brij.

Het tweede deel van het concert was ruim tien minuten tevoren begonnen en de meeste mensen op en bij het plein stonden naar de fanfare te kijken. Het duurde dan ook even voor iemand op de stortvloed tomaten reageerde, maar toen de eerste kreten geklonken hadden was het goed raak.

Iemand riep iets dat Bob niet verstond. Het geluid kwam boven de fanfare uit en zette de snelsten onder de toeschouwers in beweging. Ze werden gevolgd door de anderen. Iedereen zwermde naar de vrachtauto en het duurde precies vier seconden voor de eerste tomaat door de lucht vloog.

Wat daarna volgde werd later door iedereen die erbij was op zijn eigen manier verteld, liefst hier en daar aangedikt, maar zelfs in sobere vorm was het al indrukwekkend genoeg.

Natuurlijk waren de jongste inwoners en toeristen er het eerst

bij. Ze grepen tomaten waar ze die grijpen konden en mikten eerst op elkaar, maar daarna op de platanen en op iedereen die er tussen liep.

Er waren gooiers bij met goed ontwikkelde armspieren en ze kwamen een eind. De koren stoven uiteen nadat een bariton vol op het voorhoofd was geraakt en de fanfare vluchtte nadat een trommel rood was gekleurd door een uiteenspattende vrucht.

Het was voor Bob een klein kunstje om tussen de menigte te verdwijnen. Nadat hij de eerste kisten had horen vallen had hij het sleutelje uit het contact gehaald. Hij was op de grond gesprongen en naar de voorkant van de truck gelopen, alsof hij daar een mankement vermoedde. Tegen die tijd stoven de eerste kinderen al naar de achterkant. Toen de toeristen in rotten van tien naar de auto optrokken, was Bob rustig naar het trottoir gelopen en vandaar naar het midden van het plein. Af en toe moest hij zich bukken voor een rondvliegende tomaat, maar hij bereikte zonder voltreffers de verbaasde Arie.

‘Wat is dat daar?’

‘Een nummertje tomatenpuree stampen in de openlucht,’ zei Bob glunderend. ‘Half Sète staat onze twintig ton tomaten tot moes te trappen. Heb je de Renault klaar staan?’

Arie knikte en hij keek alsof nu pas tot hem begon door te dringen welk een vreselijk toestand Bob aan de andere kant van het plein had veroorzaakt.

‘Kom op, dikke. Het is nu tijd om Jan mee te sleuren. Iedereen kijkt naar onze vrachtwagen.’

‘Dat wel,’ zei Arie vol ontzag. ‘Ik dacht al, hoe komt het toch dat het hier ineens tomaten regent.’

De ontvoering van Jan verliep gladjes.

Bob en Arie renden naar de Rue du huit Mai 1945, terwijl ze de nog steeds langszoevende tomaten ontdoken. Aan de rand van het plein bleef Arie staan, terwijl Bob doorliep. Hij haalde onder het lopen een bankbiljet uit zijn zak en wierp dat op het tafeltje terwijl hij Jan bij een arm pakte.

‘Kom mee, Jan, meteen. We hebben een auto klaar staan.’

Jan had hem niet zien komen. Hij stond naast zijn stoel naar de

hoek van de Rue Gabriel Péri te kijken waar een compleet gevecht was losgebrand tussen jongeren die met tomaten gooiden en meer bezadigde toeristen die waren geraakt en verhaal kwamen halen. De eerste vuistslagen waren al uitgedeeld toen Jan zich nog steeds stond af te vragen wat hij moest doen.

Hij schrok toen hij Bob opeens naast zich zag.

‘Wat moet je.. Oh, ben jij het. Wat is dat allemaal.’

Bob sjarde ongeduldig aan Jans arm. ‘Deel van onze reddingsactie. Kom nou mee, sufferd.’

Maar Jan bleef staan. Hij wees op het bankbiljet op tafel en vroeg verontwaardigd: ‘En wat is dat daar?’

‘Geld, oen. Ik wil niet ook nog een verontwaardigde ober achter me aan hebben.’

‘Maar dat is toch veel te veel?’

‘Des te beter, dan is hij tenminste rustig. En kom je nou mee, of moet ik je naar de auto slaan.’

Jan besepte dat het zijn vriend menens was en hij begon mee te lopen.

‘Maar ik word in de gaten gehouden. Ik ben lokaas.’

‘Weet ik, sufferd. Arie heeft de Renault klaar staan. Wij leggen de lui die je bewaken in de luren, als je tenminste opschiet.’

Jan kwam eindelijk op stoom. Hij zag Arie voor zich uit lopen en hij begon aan een sprint.

Bob liep achteraan. Hij keek onder het rennen naar de twee Algerijnen die ook naar de tomatengevechten hadden staan staren en die nu een poging deden om in hun Ford te komen. Dat instappen was niet zo moeilijk, maar het was minder eenvoudig om weg te rijden. De straat was geblokkeerd door toeristen en die piekerden er niet over om voor een auto hun genoeglijke gooi- en smijtpartijen te onderbreken.

Toen hij aan de overkant van het plein was zag Bob dat ze weer uitstapten en doelloos met hun vuisten zwaaiden.

Grinnikend schoof hij als laatste de Renault in.

‘Rijden, Arie. Die twee Algerijnen zijn uitgeschakeld.’

‘Dat is tenminste wat. Ik ben benieuwd wie er over zijn gebleven. Hou je vast en let op achtervolgers.’

‘Heus wel,’ zei Bob en hij ging achterstevoren op de achterbank

zitten, terwijl de Renault voorwaarts sprong, de Avenue Dormoy in en weg van het tomatentumult.

De eerste die zijn positieven bij elkaar had was de grote Rufus. Hij had zich het afgelopen anderhalf uur een deugdelijk organisator getoond en hij had mensen op strategische punten geplaatst. Nadat hij Dougall had gebeld en een paar glazen wijn had gedronken had hij ervoor gezorgd dat de twee Algerijnen opdracht kregen om op het terras naast dat van Jan te blijven en de jongen vandaar in de Ford of te voet te volgen. De opdracht was hen verstrekt door de jeugdige Hassi die een paar vriendjes had meegenomen en die beschikbaar moest blijven om boodschappen over te brengen.

In theorie was alles dik voor elkaar en Rufus stond zeer tevreden tussen de menigte bij de muziektent, waar ook hij schrok van het rumoer dat de tomatenwaterval had veroorzaakt. Hij had geen ogenblik rekening gehouden met een dergelijke, omvangrijke stunt en toen hij een jongen naar Jan zag rennen begreep hij ogenblikkelijk dat hij en Hassi en de twee Algerijnen kon afschrijven. Hij zegende het ogenblik waarop hij besloten had zijn Peugeot aan de andere kant van het plein te zetten en hij sprintte naar die auto op het ogenblik waarop Jan over het plein begon te rennen.

Hij zou waarschijnlijk in zijn auto hebben gezeten voor Jan de Renault had bereikt als hij niet was uitgeleden. Onder het rennen probeerde Rufus zijn prooi in het oog te houden. Hij wist waar op het plein de hekken, banken en platanen stonden en hij zou zonder al de tomaten op het plein zeker veilig de overkant hebben bereikt. Een van de vruchten was na een wilde worp van een toerist wonder boven wonder niet uit elkaar gespat, maar doorgerold over het asfalt. De tomaat spatte wel toen Rufus er met zijn volle gewicht op ging staan. Vruchtvlees en pitjes schoten alle kanten op en de grote man schaatste twee meter over het asfalt. Toen stootte zijn voet tegen een boom wortel en klapte hij met de zijkant van zijn lichaam tegen de stam. Hij viel als een kegel en rolde twee keer om.

Kreunend kwam hij overeind en hinkend legde hij het laatste

stuk af. Hij startte de motor toen hij de Renault in de Avenue Dormoy zag verdwijnen en hij zei zeer krachtige woorden, terwijl hij ruw schakelde.

Hij was bij het been genomen door een paar snotneuzen en dat zat hem niet lekker. Met piepende banden gierde hij de hoek om.

Vlak na de Peugeot van Rufus maakte de Seat van Borrini zich los van de stoeprand. Het was puur toeval dat de Italiaan als derde -en laatste - aan de race door Sète begon, want hij had de sprint van Jan en Bob compleet gemist.

Hij had vooral zijn aandacht gevestigd gehouden op Rufus, in de vaste overtuiging dat die hem wel zou brengen waar hij wezen wilde. Hij had tijd genoeg gehad om zich te oriënteren op en om het plein en hij had Jan zien zitten en zelfs Bob gezien, maar veel wijzer was hij er niet van geworden. Jan kende hij, maar hij durfde niets te ondernemen zolang Rufus in de buurt was, en Bob had hij nooit eerder gezien. De aanwezigheid van Arie was hem ontgaan. De dikkerd stond zo verborgen bij de kiosk dat zijn gezicht vrijwel onzichtbaar was en een gezicht was ongeveer het enige wat Borrini zich nog van zijn tegenstander in het Milanese koelhuis herinnerde. Arie had Borrini wel gezien, maar niet herkend. Zonder toupet was de Italiaan voor hem gewoon een van de vele honderden toeristen die het plein bevolkten op deze drukke festivalmiddag.

Toen het oproer bij de tomatentruck grote vormen begon aan te nemen had Borrini zich na een poosje losgemaakt van de kluwen mensen bij de vrachtwagen. Aanvankelijk was hij mee gezogen door de stroom nieuwsgierigen, maar toen de vruchten hem om het kale hoofd vlogen begon hij aan een terugtocht. Dat hij Rufus zag kwam omdat de man tegen een plataan viel. Borrini zag hem omrollen en herkende hem toen hij opstond.

Wat is dat nou, dacht hij, toen hij Rufus naar de rand van het plein zag hinken. Gaat die vent er vandoor?

Hij aarzelde niet maar liep naar zijn Seat. Die stond eveneens bij de hoge kant van het plein en was daar vrijwel onzichtbaar door een schuin tegen de stoeprand geparkeerde Citroën-bestel-

wagen. Borrini zag een Renault de Avenue Dormoy inscheuren gevolgd door de wild optrekkende Peugeot. Hij gaf een straal gas en probeerde in één vloeiende beweging de bestelwagen te omzeilen. Dat lukte niet en het achterspatbord van de Seat liep een kras van veertig centimeter op.

Borrini stoorde zich er niet aan. Al zijn aandacht was gericht op de auto voor hem en hij liet zich niet door pietluttigheden weerhouden. Als derde rondde hij de hoek van de Avenue Dormoy om deel te nemen aan een wilde jacht door de straten van Sète, een jacht die het begin van de laatste ronde zou inluiden.

Achtervolgingen, maar wie is op de vlucht voor wie?

Arie reed met angst in het hart door de Avenue Dormoy. De straat was redelijk breed en niet al te druk, maar de trottoirs waren smal en vrij veel voetgangers liepen midden op de rijweg. Ze werden gealarmeerd door heftig getoeter van Arie en schoten naar alle kanten tussen de geparkeerde auto's, onderwijl woedend hun vuisten schuddend.

Voorovergebogen over het stuur keek Arie gespannen voor zich uit. Er hoefde maar een hond over te steken of een automobilist uit een zijweg te voorschijn te schieten en de rit was radikaal afgelopen, wist hij, en het zou een kwestie van puur geluk zijn als ze na een aanrijding nog redelijk intact waren.

Hij kende Sète onvoldoende om te weten welke straat hij moest inrijden, maar hij wist waar het centrum was en hij besepte dat elke tocht door dat centrum zou smoren in een horde toeristen of een file auto's.

Bob scheen aan te voelen waar Arie onder het rijden aan dacht. Hij keerde zich even om en maakte een gebaar naar rechts.

'Die kant op, rooie. Ergens rechts. Als je links aanhoudt dan kom je bij de kust en daar barst het van de badgasten. Achter je ligt het centrum en recht voor je is die Mont St. Clair. Je moet rechtsaf en een eind verder opnieuw rechts. Aan die kant van de stad liggen de industrieterreinen heb ik vanmorgen gezien en daar kun je redelijk uit de voeten.'

Arie gaf een knor en rukte aan het stuur toen hij een brede straat naderde.

'Dit lijkt me een flinke weg. Hou je vast, ik moet even om die motor heen.' Hij gaf een dot gas, trok de Renault voor een motor met zijspan langs en miste op een haar een verkeerszuil.

'Dit kan niet te lang doorgaan, jongens,' waarschuwde hij. 'Ik hou ik dit geen uur vol.'

Bob keek door de achterraut. 'We lopen iets uit op die Peugeot, maar veel is het niet. Wie zou er in die wagen zitten?'

Dat wist Jan. 'Een soortement assistent van Dougall. Hij heeft

handen als baggerlepels. We moeten uitkijken met die vent.’

‘Waar ken jij hem van?’

‘Van Dougall, joh. Hij was degene die me gevangen heeft genomen in de Rue Fondère. Hij heeft me ook weer vrijgelaten, maar daarna is hij me gevolgd.’

‘Was hij het door wie je op die kade zou schichtig liep te doen als een Pekinees met stress?’

Jan gaf geen antwoord. Hij zat nu ook achterstevoren op zijn stoel en keek langs Bob naar de weg achter hem.

‘Is die Peugeot alleen?’

‘Zit ik net naar te kijken. Het lijkt wel of er nog een wagen achter zit.’

‘Die Fiat bedoel je?’

‘Een soort Fiat in elk geval. Maar ik weet niet zeker of hij bij die Peugeot hoort.’

‘Dat zullen we dan even uitzoeken,’ zei Arie. Hij zag een schuin naar rechts weglappende zijweg en reed die op twee wielen in.

‘Komen ze achter ons aan?’

‘Daar heb je de Peugeot,’ zei Bob.

‘En daar die andere wagen,’ vulde Jan aan.

Bob gaf nijdig een mep op de rugleuning van de bank. ‘Dus toch nog twee. We hebben geprobeerd te bekijken wie jou in de gaten stonden te houden. Twee Algerijnen hebben we eruit gepikt. Ik heb ze klem gezet met de vrachtwagen, maar er waren er blijkbaar meer dan we dachten.’

‘Kun je zien wie erin zitten?’

‘Niet goed. Wacht even tot we een bocht omgaan. Ho, die Fiat rijdt opeens naar het midden van de weg. Het lijkt wel of hij de Peugeot wil inhalen. Er zit een man in, zo te zien.’

‘Dat is geen Fiat, joh. Het is de Spaanse versie, het is een Seat, dat zie ik nou pas.’

‘Waarom wil die vent de Peugeot voorbij? Zou hij veel harder kunnen?’

‘Bestaat niet. Een Peugeot heeft een veel krachtiger motor.’

‘Maar die lui horen toch bij elkaar?’

‘Natuurlijk. Hoewel... Kijk. Die Seat probeert de Peugeot van de weg te drukken.’

‘Maar dan... Zit er in die Seat dan iemand die ons probeert te helpen, of zijn er ineens twee partijen? En waar komt die tweede partij dan vandaan?’

Daar gingen ze over zitten piekeren, terwijl de Renault met een snelheid van meer dan honderd kilometer door een straat reed waarin vijftig al te hard was.

Rufus piekerde ook. Hij maakte zich zorgen, vooral om zichzelf. Hij vond deze wilde achtervolging maar een zeer matig genoeg en hij vroeg zich af of hij er niet beter mee op kon houden voor er een geweldig ongeluk gebeurde. Dat het mis moest gaan, stond voor hem vast. Hij was van nature een bedachtzaam mens. Hij was slim, kon goed organiseren en boezemde door zijn grote gestalte zoveel ontzag in dat hij vrijwel nooit betrokken was bij echte vechtpartijen of ongeregelheden; meestal kon hij door zijn rustige optreden onheil in de kiem smoren. Maar nu had hij te maken met een onheil dat door niets gesmoord leek te kunnen worden en dat zat hem dwars.

Bovendien hield hij niet van autorijden. Hij was te groot voor bijna elke auto en zelfs in zijn ruime Peugeot zaten zijn lange armen en benen hem in de weg. Door het gehots en gebots werd het er niet beter op en hij had eerder de neiging om te remmen dan om gas te geven en de Renault in te halen.

Hij zat bijna verkrampt achter het stuur en het was voor hem een complete verrassing toen de Seat naast hem opdook. Hij keek schichtig opzij en zag een bijna kale man met felle ogen die een fanatieke trek op zijn gezicht had.

Wat moet die vent? vroeg Rufus zich af. Wat doet die hier.

Hij maakte snel een gebaar van ‘duvel op’ en klemde meteen erna beide handen weer om het stuur. Uit een ooghoek zag hij dat de bestuurder van de Seat niet onder de indruk was geraakt van het gebaar. De man keek nu strak voor zich uit en gaf meer gas. Langzaam schoof de Seat voorbij de Peugeot en pas toen het bijna te laat was kreeg Rufus in de gaten wat de bestuurder wilde.

‘Mij snijden, hè,’ gromde hij kwaad. ‘Maar dát gaat niet.’

Hij gaf nu zelf ook meer gas en hoorde de zware Peugeotmotor grommen.

Precies naast elkaar reden ze voort alsof het een race betrof die in het zicht van de finish beslist moest worden.

Dit kon natuurlijk precies zo lang doorgaan tot er een tegenligger kwam en Borrini die met witte knokkels de Seat bestuurde wist dat heel goed. Hij hield een oog gericht op de Peugeot en het andere op de rijbaan voor zich.

Hij zag de bus al van verre, probeerde nog, door het gaspedaal bijna door de bodem heen te drukken, vóór de Peugeot te komen, maar moest toen dat niet lukte flink bijremmen.

Piepend en schuivend zag hij kans net op tijd op de rechterrijstrook te komen. Hij wiste het zweet van zijn voorhoofd en vervloekte zichzelf omdat hij geen grotere auto had gehoord.

Borrini behoorde tot de mensen die autorijden leuk vinden, maar die wel liefst rijden in zware en dure wagens. Met een flinke Mercedes kon je rammen wie je wilde, zolang het maar geen tank was, maar met een Seat behoefde je niet veel te proberen, zeker niet tegen een stevige Peugeot.

Hij beet zijn tanden haast door zijn lip van woede en bleef de Peugeot fanatiek volgen, af en toe bijna de achterbumper rakend. De man voor hem was daar wel iets harder door gaan rijden, maar tandenknarsend zag de Italiaan dat de Renault toch terrein won.

Arie had een kleine honderd meter voorsprong toen hij voor zich een zeer brede straat zag. Zonder na te denken reed hij erin en hij loosde een zucht van verlichting. In die kleine straatjes met ongelijke keien was hardrijden zoiets als Russisch roulette geweest, het macabere spelletje waarin iemand een kogel in een cilinderrevolver doet, het wapen tegen zijn hoofd zet en afdrukt; de kans is dan een op zes dat de kogel in de verkeerde kamer zit en het spelletje met één klap uit is.

Op deze brede, goed geasfalteerde weg was het weliswaar iets drukker dan in de zijstraten, maar je kon naar beide zijden uitwijken en dat was Arie wel zo lief.

Hij reed nu zo hard als de Renault kon en hij zag tot zijn genoegen dat hij langzaam maar zeker uitliep.

‘Waar zijn we hier, Bob?’

De Amerikaan keek om zich heen. ‘Ik weet het niet precies.’

Daar links is water. Dat moet dat binnenmeer zijn. Ik zou zeggen dat we zo op een industrieterrein moeten komen.’

Bij een zijweg zag Jan een bord. ‘Dat is de Boulevard de Verdun, zegt ons dat iets?’

‘Geen ros.’

‘Recht door dan maar, je gaat lekker zo.’

Arie glunderde. ‘Dat dacht ik wel, ja. Ik ben niet zo’n goede chauffeur als jullie, maar ik lig op een zeer verdienstelijke eerste plaats zou ik zeggen.’ Hij haalde een vrachtwagen in die was volgeladen met dennestammen en bleef links rijden om een terreinwagen te kunnen passeren. De wagen slingerde een beetje en Arie had er zijn aandacht voor nodig. Toen hij weer voor zich keek verschoot hij van kleur.

‘Ho, Ho wat. Hou je vast jongens, een verkeersdrempel.’

Verkeersdrempels zijn obstakels die in bijna elke plaats in Frankrijk te vinden zijn. In de woonwijken zijn ze, evenals in ons land, bedoeld om snelheden boven de dertig, veertig kilometer onmogelijk te maken. Op doorgaande wegen worden hogere snelheden toegestaan en daar zijn de drempels meestal iets lager en breder. De ellende is alleen dat de hoogte van plaats tot plaats verschilt. De ene keer kun je met tachtig over zo’n drempel, de andere keer schiet je met zeventig al met je hoofd door het dak. In Sète zijn ze niet zuinig geweest met materiaal. De drempels zijn er hoog en breed en om al te grote ongelukken te voorkomen zijn ze felrood geverfd.

Arie had een uitstekend uitzicht op de drempel waar hij met meer dan honderdtien in het uur op afschoot en hij wist dat remmen niet zou baten.

‘Zet je schrap,’ riep hij. ‘Daar komt hij. Nu.’

De Renault kwam met alle wielen van de grond en leek een vol-

le seconden door de lucht te zweven. De auto kwam neer met een klap die de schokbrekers deed kraken en de jongens voelden hun ruggegraat trillen.

‘Leven we nog?’

‘De auto wel, en daar gaat het om. Gas, dikke.’

Terwijl Arie gas gaf probeerden Jan en Bob te bekijken hoe het de Peugeot en de Seat op de verkeersdrempel zou vergaan. Hun uitzicht werd een beetje belemmerd door de terreinauto en de vrachtwagen, maar toen Arie naar links zwenkte om een personenauto met aanhanger in te halen kregen ze een eersteklas uitzicht.

Bob gaf een ooggetuigeverslag.

‘Nou ziet die Peugeot die drempel pas. Hij zat natuurlijk achter die vrachtwagen en werd er door verrast. Hij remt, lijkt me. Wat is dat? Die Seat, gaat die hem rammen? Hij komt aangescheurd alsof hij over die drempel een koprol gaat maken. Hij is nu bij de drempel. Kijk eens, hij drukte die grote Peugeot bijna van de weg. Maar daar staan paaltjes. Kijk uit, kaffer. Niet te geloven. Die Peugeot heeft zich laten verrassen en staat nu schuin tegen een paal. De Seat heeft hem net nog geraakt ook. Hij stuiterde van de Peugeot terug en kwam boven op die drempel met alle vier wielen tegelijk op de grond. Hij rijdt nog. En hij rijdt hard ook.’

‘Een man is in elk geval uitgeschakeld,’ zei Jan tevreden. ‘Die grote vent en dat is mooi meegenomen.’

‘Maar die kale komt eraan geraasd. Wie het ook is, hij moet wel heel kwaad zijn.’

Borrini was inderdaad kwaad. Niet zo’n beetje, maar vol overtuiging. Zijn Italiaanse bloed was gaan koken toen hij zich in zijn achtervolging gedwarsboomd zag door de slome bestuurder van de Peugeot. Als hij in een snelle wagen had gereden dan had hij de Peugeot en de Renault al wel drie keer van de weg gedrukt, zei hij voortdurend tegen zichzelf.

Hij bleef verbeteren op een mogelijkheid loeren om de Peugeot klem te reden en hij greep zijn kans toen ze zich voordeed. Op het ogenblik waarop Rufus hard remde voor de verkeersdrempel

gaf Borrini juist gas. Hij trok het stuur naar rechts en begon de Peugeot te snijden.

Tot zijn genoegen zag hij dat de bestuurder meezwenkte en tegen een van de palen reed die rechts van de drempel stonden. De Peugeot draaide half langs de paal en de achterkant tikte net de Seat aan. Borrini voelde de schok, maar merkte dat zijn auto nog reed. Opgelucht keek hij weer voor zich.

En nou die Renault nog, bezwoer hij.

Rufus was met een schouder en de zijkant van het hoofd tegen het linkerportier geslagen nadat hij een paal bijna geheel uit de grond had gereden. Hij had de rechtervoorkant van zijn auto in elkaar zien frommelen en hij wist dat alle race-aspiraties voor hem voorbij waren.

Voorzichtig voelde hij of al zijn ledematen nog aan zijn romp waren bevestigd en toen dat het geval bleek stapte hij langzaam uit. Van alle kanten waren mensen op hem toe komen lopen en een paar probeerden hem te helpen. Hij maakte een afwerend gebaar en ging aan de zijkant van de weg zitten met het hoofd in de handen. Aan de aanrijding dacht hij niet en aan zijn auto evenmin, zelfs niet aan de politie die met loeiende sirene dichterbij kwam.

Hij vroeg zich maar twee dingen af: waar komt die Seat vandaan en hoe kan ik de bestuurder in mijn vingers krijgen.

Met een voorsprong van iets meer dan vijftig meter bereikte Arie als eerste de brug over het Canal de Sète. Hij zag dat het stoplicht op groen stond en schoof slippend langs een rijtje van drie optrekkende auto's de brug op terwijl het licht op oranje sprong.

'Remt die vent of rijdt hij door?'

'Hij rijdt door. Hij gaat door rood.'

'Dat is wel te horen ook. Er slaan zeker dertig remmen gierend aan. Moet je dat getoeter horen.'

'Hij komt niet dichterbij hè.'

'Nee, daar heb ik me ook al over verbaasd. Hij reed een poosje sneller en bleef toen hangen. Zou hij niet harder durven?'

‘Ik denk eerder dat bij die aanrijding iets aan zijn auto is beschadigd.’

‘Dat is inderdaad waarschijnlijker, ja. Waar zijn we hier?’

Bob keek om zich heen. ‘Het industriegebied bij het spooreplacement. Hou hier links aan. We komen nu op rustige wegen.’

‘Dat zal me een waar genoegen zijn. Ik heb het water in mijn schoenen staan, weet je dat.’

‘Wat denk je van ons, rooie. Jij hebt dat stuur vast, maar wij zwabberen heen en weer als stuurloze eenden.’

Jan bemoeide zich met het gesprek. Hij had een poosje stil zitten piekeren en kwam nu met een geheel onverwachte vraag.

‘Waarom zijn we eigenlijk op de vlucht?’

‘Tja,’ zei Arie en hij trommelde met drie vingers op het stuur.

‘Wat een vraag,’ zei Bob en hij wreef nadenkend langs zijn neus.

‘Ik bedoel,’ zei Jan, ‘we zijn met ons drieën. Achter ons zit één vent. Sinds wanneer zijn we bang voor een man? Het is dat ik mijn revolver niet meer heb, maar...’

‘Ik heb de Llama,’ zei Bob, terwijl het hij pistool te voorschijn haalde. ‘Hier, een echte .38, er zitten nog een paar patronen in ook. Ik heb het uit de vrachtwagen gehaald vlak voor ik de truck naar dat plein reed.’

‘Waar wachten we dan op?’ zei Jan kort. ‘We rijden door tot we in een stille gebied zijn en zetten die vent klem. Ik wil nu wel eens weten waarom we eigenlijk als gekken door deze stad darren en vooral, welke malloot ons achtervolgt.’

In de komende minuten kreeg Borrini het gevoel dat hij stapelgek werd. Hij had zich geen seconde afgevraagd wat de zin van deze wilde rijpartij was en of het ook ergens toe diende. Hij was kwaad op Dougall, kwaad op al het personeel van de miljonair en kwaad op de jongen die hij in de kelder van Dougalls huis had zien zitten. Het idee dat Rufus die jongen volgde was hem niet bevallen en het denkbeeld dat Dougall een spelletje speelde waar hij, Borrini, buiten moest blijven had hem meer dan kwaad gemaakt. Die boosheid was niet minder geworden door het lakse rijden van Rufus. Hij had de man met alle soorten van genoe-

gen van de weg gereden en was bereid met evenveel plezier de Renault voor hem in het meer van Thau te duwen.

Waarom hij het deed was nu niet aan de orde. Het moest gewoon gebeuren, vond hij.

Na de botsing op de verkeersdrempel had hij tot zijn genoegen gezien dat hij inliep, maar na een paar honderd meter was de afstand niet kleiner geworden. Schuin achter zich hoorde hij af en toe een schurend geluid en hij begreep dat er ergens iets verbogen was, mogelijk het spatboord of de bumper. Iets schuurde in elk geval tegen het wiel en het kon niet anders of het was een kwestie van tijd voor de Seat de moed zou opgeven.

Borrini had het rode licht voor de brug met een grimmige blik genegeerd en was achter de Renault het industrieterrein opgereden. Ook hij vond het prettig dat het hier rustiger was. Nu kon hij tenminste zonder dat er veel getuigen waren die jongens voor hem op zijn gemak klemrijden.

Hij ging rechter zitten en strekte even zijn rug. Hij zag dat hij weer inliep en lachte kort.

Let op, dacht hij, nu heb ik jullie.

Wat er toen gebeurde was voor hem een volkomen verrassing. Het was net of er ineens een compleet nieuw scenario was waarin hij als held was vervangen door andere hoofdrolspelers.

Tot zijn uitgesproken verbazing zag hij de Renault vaart minderen en met de rechter wielen door de berm rijden. Hij wilde net de Seat tegen de zijkant van de Renault duwen toen een raam naar beneden ging en hij een arm met een pistool naar buiten zag komen.

Borrini begon opeens aan alle kanten nattigheid te voelen. Hij bukte zich tot hij nog maar net over het stuur kon kijken en reed zo snel mogelijk door. Voor het eerst die middag begon hij zich serieus af te vragen wat hij precies aan het doen was en hij begon zoete dromen te krijgen van de tijd toen hij nog gezellig vrachtwagens liet overvallen in Noord-Italië en toen er nog geen jongens waren die steeds maar weer opdoken en als horzels op hem neerstreken.

Half over het stuur hangend probeerde hij zigzaggend door te rijden. Opvallen deed hij er niet mee, want hij reed nu op een

verlaten, hobbelige keienweg die langs rijen halfvervallen loodsen voerde, maar opschieten deed hij evenmin. Het schurende geluid aan de achterkant van de Seat werd sterker en Borrini begreep dat vluchten per auto onmogelijk was.

Hij had nog één grote truc, maar dat was ook meteen zijn allerlaatste. Als dit faalde dan was hij verloren, wist hij.

Voorzichtig begon hij te remmen op de motor.

Arie liep er bijna in. Het had even geduurd voor hij de Renault weer op gang had gekregen nadat ze een poging hadden gedaan om Borrini tot stoppen te dwingen, maar de laatste paar honderd meter won hij zienderogen terrein.

Hij reed nu een stuk ontspannener en haalde veel dieper adem. Dit kwam wel goed, stelde hij vast.

Jan zag het ook. 'Die Seat geeft de moed op, hè?'

Arie knikte. 'Daar rechtsachter is iets niet in orde. Het spatbord loopt tegen het wiel of zoiets.'

'Wat ga je nu doen?'

'Ik haal hem in voor het einde van deze weg. Ik rij de Renault vlak voor die Seat en jullie stappen uit. Hij weet niet hoeveel wapens we hebben. Hij moet denken dat hij aan alle kanten in de knel zit.'

'Doen we. Pas op, het is bijna gebeurd met hem.'

Bijna, maar net niet helemaal.

Borrini zag dat de Renault hem aan het inhalen was. Hij wachtte tot de auto's op gelijke hoogte waren, maakte toen een gebaar alsof hij zich overgaf en drukte op de gaspedaal terwijl hij het stuur linksom trok.

Krakend boorde de voorkant van de Seat zich in de flank van de Renault.

Arie probeerde mee te sturen en tegelijkertijd te remmen, maar veel succes had het niet.

'Eruit,' riep hij. 'Pak die vent, nu meteen.'

Maar zo vlot ging dat niet, want de Renault had rechts een flinke deuk en Jan en Bob moesten er aan de linkerkant uitkruipen en daarna om de auto heenlopen.

Borrini was meteen na de aanrijding over de voorbank gekro-

pen. Hij liet zich naar buiten buitelen, maakte een koprol en rende naar de dichtstbijzijnde loods.

Hij verdween om de hoek toen Jan en Bob net uit de Renault waren.

Bob maakte een breed gebaar met de Llama die hij in zijn hand geklemd hield. 'Rechtsom, Jan. Om die loods heen. Laat hem schrikken. Ik verras hem via de andere kant.'

Jan zei niets, maar boog af en liep over een terrein dat was begroeid met onkruid tot hij bij een laadplatform kwam dat tegen de wand van de loods was gebouwd. Hij sprong op de verhoging en schoot de hoek om. Hij kwam Borrini bij de volgende hoek tegen en ze liepen elkaar bijna omver.

'Ho, jij,' zei Jan en hij deed een greep.

'Rrrr,' deed Borrini. Het leek op het grommen van een kwade hond en zo zag hij eruit ook. Jan keek naar het vrijwel kale hoofd, de harige armen en de strakgetrokken lippen. Heel vaag begon hij het gevoel te krijgen dat hij de man kende. Tijd om op zijn gemak te kijken had hij niet, want Borrini was wijdbeens gaan staan en maakte de bewegingen van iemand die een mes in zijn handen heeft.

Het verschil is, dacht Jan, het grote verschil is dat die vent niet echt een mes heeft, maar alleen lucht in zijn vuisten houdt. Hij deed een stap naar voren en maakte een schijnbeweging. Over de schouder van de driftige bewegende man zag hij Bob naderen.

Hij deed weer een stap, zag dat Borrini hem scherp aankeek en zei, zonder dat hij een gebaar naar Bob maakte: 'Geef hem een mep.'

Dat was precies wat Bob toch al van plan was. De jongen pakte de Llama bij de loop en gaf een klap. Hij sloeg tegen een kaal achterhoofd en het veroorzaakte een geluid alsof hij een tak brak. Hij schrok. 'Het was toch niet te hard?'

Jan knielde neer. 'Hij ademt. Hij heeft schuim bij zijn mondhoeken, maar dat komt niet door de klap. Waar is Arie?'

Bob stak zijn hoofd om de hoek van de loods.

'Hij zet de Renault ordelijk neer.'

‘Dus de auto rijdt nog. Gelukkig, ik was al bang.’ Jan perste even zijn lippen stijf op elkaar en barstte toen uit in een klaagzang. ‘En nou hebben we jandoekie wéér kosten. Heb ik net tienduizend gulden versierd om de schade te dekken, zitten we met deze brokken. Daar gaan onze verdiensten. Alleen door deze... deze...’ Hij stikte bijna van boosheid.

Bob knielde naast hem neer. ‘Geld, Jan? Heb jij geld verdiend?’ ‘Tienduizend,’ zei Jan, half-trots, half-nijdig. ‘Ik heb Dougall een poot uitgedraaid. Alles was zo mooi geregeld, maar door deze rauspartij zijn we alle winst weer kwijt.’

‘Tja,’ zei Bob, ‘waar gehakt wordt vallen auto’s. Laten we nu eerst maar eens kijken wie deze vent is. Zou hij papieren in dit overhemd hebben?’

‘Colbertje,’ zei Arie achter zijn rug. ‘Dit colbertje lag in de Seat.’ Hij stak een hand in een zak en gaf een kreet. ‘Wat is dit? Het lijkt wel een beest.’ Met twee vingers viste hij het kunsthaar van Borrini uit de jaszak.’

‘Dat is een toupet, man. Een stuk pruik.’

Jan werd daar op slag rustig van. ‘Zie je wel,’ zei hij met nadruk. ‘Zie je nou wel, daarom komt die vent me zo bekend voor. Zet die toupet eens op die kale knar?’

Arie liet het stuk haar voorzichtig op het hoofd van de bewuste-loze man zakken. Het zat achterstevoren, maar dat gaf niets.

‘Borrini,’ zei Jan met stelligheid. ‘Eindelijk hebben we dan die Italiaanse snuiter waar we al dagen achteraan zitten.’

‘Zowaar,’ zei Arie opgelucht. ‘De vent die me in Milaan te glad af is geweest. Ik herken hem nu. Maar de rollen zijn dit keer omgedraaid. We hebben hem en laten hem niet meer gaan ook. Ligt hier iets waarmee we hem kunnen vastbinden?’

Bob kwam in beweging. ‘In die loods natuurlijk, of anders hier tussen de struiken. Touw, plastic draad en stukken ijzer vind je op een oud industrieterrein te over.’

Terwijl Bob keek of hij de loods kon binnenkomen inspecteerden Jan en Arie de inhoud van het colbert. Veel was er niet, maar er was wel een chequeboek. Jan bladerde erin.

‘Kijk eens aan,’ zei hij tevreden. ‘Hier op dit laatste afgescheurde stuk cheque staat een getal gekrabbeld. Dertigduizend francs,

precies het bedrag dat Dougall mij heeft gegeven. Wedden dat die miljonair het geld aan Borrini heeft teruggevraagd?’

De financiële aspecten van de zaak waren Arie onbekend.

‘Heb jij geld verdiend?’ vroeg hij, op precies dezelfde ongelovige toon als Bob kort tevoren.

Jan stak zijn onderkaak drie centimeter naar voren. ‘Ik heb zaken gedaan, ja. Alle kosten waren gedekt tot jij zo nodig onze Renault in de poeier moest laten rijden.’

‘Een deukje, beste Jan. Hij rijdt nog, maar vertel eens hoe jij aan die centen bent gekomen?’

‘Zogauw Bob er is,’ verklaarde Jan. ‘Ik heb geen zin het verhaal twee keer te doen. Eerst deze vent binden. Het is hier rustig, maar dat hoeft niet zo te blijven.’

Bob kwam terug met een stuk roestig ijzerdraad en haastig bonden ze armen en benen van Borrini, terwijl ze elkaar hun avonturen van de afgelopen middag vertelden. Toen dat was gebeurd sleepten ze de Italiaan naar de wand van de loods en daar zetten ze hem half overeind.

‘Rustig laten zitten,’ zei Bob. ‘Hij komt zo wel bij. Zo zwaar is een Llama ook weer niet.’

‘Jij doet er in elk geval iets mee,’ zei Jan zuur. ‘Ik heb een halve dag een Smith and Wesson meegesleept, alleen maar om me door Jan en Alleman in mijn nek te laten pakken. Geen schot heb ik kunnen afvuren, geen klapje heb ik gegeven.’

‘Zoet maar, Jan,’ zei Arie sussend. ‘Jij hebt financiële klappen uitgedeeld en dat is meer dan Bob en ik samen hebben bereikt.’ Jan begon weer bijna te wenen. ‘Met welk resultaat? Een gedeukte Renault.’

Arie zag dat Borrini bij begon te komen en hij maakte een waarschuwend gebaar. Hij pakte de man bij het bovenste deel van diens overhemd en schudde hem zacht heen en weer.

‘Wakker worden, Borrini. De tijd voor tukjes is voorbij.’ Hij zag de ogen van de Italiaan open gaan.

‘Prachtig, je bent weer van deze wereld. Versta je Engels?’

Borrini knikte. ‘Fijn, want dan kan mijn vriend Bob dit gesprek ook volgen.’ Hij trok Borrini een stukje naar zich toe. ‘Kijk

goed,' zei hij dreigend. 'Kijk goed en grondig. Ik ben dik, ik lijk een beetje belachelijk en ik ben te jong om een volwassen gangster te zijn. Maar ik ben slim en mijn vriendjes zijn dat ook. Samen hebben we jouw plannen voor vrachtwagenovervallen de mist in geholpen, samen hebben we dat kleine glibbermanneke van een Ivo Livi een Franse cel ingewerkt en samen hebben we ervoor gezorgd dat je auto in puin is en dat jij hier als panklare haas voor ons ligt. Aan je kleur te zien ben je al voorgebakken ook.

Wij werken met ons drieën en we zijn niet bang voor maffia-figuren en voor miljonairs. We weten genoeg om je vijf jaar een Italiaanse of Franse cel in te helpen, geheel naar keuze. Maar de politie kan ons niet schelen. Als ze je willen hebben dan zoeken ze je zelf maar. Begrijp je me een beetje?'

Borrini slikte een paar maal en knikte.

'Fijn zo. Wat wij nu willen weten is: wat voor plannen hebben jij en Dougall met tomatenauto's.'

De ogen van Borrini gingen wijd open en op zijn gezicht viel een intense vorm van verbazing te lezen. 'To...tomaten?'

Arie knikte. 'Ja, tomaten. Je weet wel die dingen die op de Place Aristide Briand om je oren vliegen, die rode, ronde vruchten.'

'Ik weet niets van tomaten,' zei Borrini.

Arie zuchtte en liet het overhemd los. 'Oké. Ik heb je gewaar-schuwde. Ik heb gezegd dat we hardnekkig zijn, maar je luistert blijkbaar niet. Dan doen we het anders.' Hij boog zich naar Borrini toe. 'Luister, jij Italiaans stuk verdriet. We gaan je nu aan de bumper van onze Renault binden. Die auto is beschadigd, maar de motor loopt als een tierelier, We slepen je een paar honderd meter over die weg daar en vragen je dan weer wat je van tomaten weet. En als je zegt dat ze lekker zijn en sappig, dan rijden we nog een stukje. Net zo lang tot je je onbetrouwbare waffel ver genoeg open doet om ons tevreden te stellen.'

Hij hield op toen Borrini een eindeloze stroom woorden begon te spuien. Eerst in het Italiaans, daarna in het Frans en vervolgens in een allerakeligst soort Engels.

Het kwam er op neer dat hij op 342 manieren zwoer dat hij niets

van tomaten wist, dat het iets moest zijn waar Dougall alleen bij betrokken was en dat hij alleen in Sète was om over tweedehands auto's voor Afrika en Azië te praten.'

'Gejatte auto's dan toch', zei Jan nijdig.

'Gekochte,' zei Borrini.

En toen liep het gesprek vast. De drie jongens hadden voldoende ervaring met gebonden mensen om te weten wanneer iemand de waarheid sprak. Zoiets voel je op den duur. Alledrie waren ze ervan overtuigd dat Borrini de zuivere waarheid vertelde en dat hij er geen idee van had dat de tomatenontploffing in het centrum van Sète iets met Dougall had te maken.

Ze keken elkaar verbaasd aan.

'Dus eigenlijk hebben we ons voor niets druk zitten maken. We hadden deze vent best kunnen laten lopen,' zei Jan nors.

'Nou, dat nu ook weer niet. Het is heel nuttig dat we hem persoonlijk vertellen dat hij geen vrachtauto's moet laten stelen waar mijn en jouw vader zakelijk aan gehecht zijn,' vond Arie.

'Dat is altijd zinvol,' stemde Bob in, 'maar laten we nu even terzake komen. We kunnen er van uitgaan dat de politie langzamerhand wel op zoek zal zijn naar de Seat die daar op de weg staat.'

Jan knikte. 'Natuurlijk, want die auto was betrokken bij een aanrijding.'

'En reed door. Zoiets vindt de politie niet leuk. Die auto moet dus weg.'

'Of wij moeten weg, compleet met Borrini.'

'Precies. De vraag is: leggen we hem ergens neer of laten we hem lopen?'

Jan schoot een paar decimeter overeind. 'Ben je nou helemaal. Nadat we al die moeite hebben gedaan om hem te pakken te krijgen zeker. Loslaten, ammenooitniet. Hij kan wel zeggen dat hij nergens mee te maken heeft en hij kan wel beweren dat hij ruzie heeft met Dougall, met diens assistent en met de rest van de wereld, maar daarom hoef ik hem nog niet te geloven.'

Daar was Arie het mee eens. 'We hoeven het hem niet al te gemakkelijk te maken. We stoppen hem een prop in de mond en leggen hem ergens tussen de struiken.'

‘Een prop? Zijn eigen toupet zul je bedoelen.’
Arie rilde. ‘Ik mag er niet aan denken. Stikt hij dan niet?’
‘Een vent met zulke neusgaten? Die houdt het wel even uit, hoor.’
‘En wat doen wij ondertussen?’
‘Wij zoeken Dougall en vragen hem wat er nu precies met die tomaten aan de hand is.’
‘Gewoon, zo maar even vragen?’
‘Waarom niet. We hebben zijn zakenrelatie te pakken. Hij zal het heus niet leuk vinden om te horen dat we de voor doorrijden na een aanrijding gezochte Borrini in onze macht hebben en dat we hem op elk gewenst ogenblik aan de politie kunnen overleveren, met toupet en al.’
‘Waarom zou hem dat iets kunnen schelen?’
‘Omdat Borrini een zakenrelatie van hem is. Het is niet leuk voor je reputatie als de politie van een stad waarin jij een kantoor hebt weet dat je banden onderhoudt met een Italiaanse maffiakoning.’
Daar zat iets in, vonden Arie en Bob. Die Jan was prima op stoom en de ideeën stroomden hem bijna de oren uit.
‘En waar vinden we Dougall?’ wilde Bob weten.
‘Op dat festival, denk ik,’ zei Jan. ‘Of anders thuis. Of in een café, weet ik veel. Laten we het eerst maar eens in de buurt van de Rue Fondère proberen.’
‘Of in de Rue de Tunis,’ zei Bob. ‘Terwijl Arie Algerijnse koeken zat te bunkeren heb ik daar een en ander ontdekt. Ik doe ook nog wel eens iets voor de kost.’

Arie schilt een tomaatje met Dougall

Nu ze meer tijd hadden konden ze aan de hand van de kaart hun route bepalen. Echt nodig was het niet, want ze begonnen de stad te kennen, maar Jan die achter het stuur was gaan zitten, wilde niet het risico lopen om zich in het centrum vast te rijden en herkend te worden door mensen die daar mogelijk nog steeds naar hem op zoek waren. Samen met Bob zocht hij de kortste weg naar het Canal Maritime en daar parkeerde hij de Renault. De auto was zo beschadigd dat de rechterportieren niet meer open wilden, maar rijden deed hij nog wel.

‘Stelen zullen ze hem in elk geval niet,’ zei Jan. ‘Vanaf hier is het maar een paar minuten lopen naar de Rue Fondère.’

Bob schudde het hoofd. ‘We moeten naar die Rue de Tunis, geloof me nu maar. Het kan geen toeval zijn dat daar een MacD. Company is gevestigd. Bestaat niet.’

Arie viel hem bij. ‘In dat huis bij de Rue Fondère, achter dat schuurtje, zit een ijzeren deur. Ik heb dat ding staan bekijken en zonder mortier hoef je er echt niet aan te beginnen. Die deur is bonk- en trapvast.’

Jan keek even of hij zijn zin wilde doordrijven en knikte toen. ‘Allright, loop maar voorop Bobbie.’

De Rue de Tunis was vlakbij, maar ze deden er geruime tijd over om er te komen. Zo dicht bij het huis van Dougall waren ze bang voor onverwachte ontmoetingen met Rufus -al dan niet gewond na zijn aanrijding- of diens ondergeschikten. Bij het begin van de smalle straat bleven ze staan.

Jan haalde zijn neus op. ‘Veel is het niet. De vis stinkt je hier tegemoet.’

‘In dit deel, ja, maar verderop wordt het een stuk beter. Er zijn daar een paar huizen en kantoren die in een heel goede staat verkeren en dat ijzeren hek is gebouwd om een gegroepeerde aanval van volleerde commando’s zeer te ontmoedigen, dat verzeker ik je.’

Als ganzen liepen ze achter elkaar naar het hek. Bij elke pas

werden ze nerveuzer, want de drukte in het havengebied was aan het afnemen en op dit deel van het eiland was het nu buitengewoon rustig.

Arie bracht onder woorden wat ze alledrie dachten. 'Er hangt hier iets van onheil, ik krijg er kippevel van.'

'Kom nou maar mee,' bromde Bob. 'Daar is dat hek en daarnaast zie je het koperen bord waar ik het over had.'

Ze lazen de namen: United Agencies International, Chargeurs réunis s.a. en MacD. Company.

'Is dat van Dougall, ja of nee,' vroeg Bob.

'Dat is van Dougall,' gaf Arie toe. 'Ik zou wel eens over dat hek willen loeren.'

Jan keek snel de straat af. 'Ga bok staan, dikke, dan red ik het net.'

Arie bukte zich en Jan klom behendig op zijn rug. Hij kwam precies met zijn neus boven de rand van de staalplaten uit.

'Een huis als een fort,' rapporteerde hij. 'Houten luiken voor de ramen boven, stalen rolluiken beneden. Op het plein voor het huis ligt witblinkend grind.'

Hij sprong naar beneden. 'Het is hetzelfde soort beveiliging als bij het huis van Dougall in Hyères. We zijn echt wel op het goede adres, hoor.'

'Maken we een kans binnen te komen?'

'Niet vanaf hier, in elk geval niet zonder dat iemand ons hoort en al helemaal niet nu het nog licht is.'

'Wat moeten we dan?'

Bob hield het hoofd scheef. 'Ik hoor een auto naderen. Weg hier, jongens, die hoek om.'

Snel wandelden ze de Rue de Tunis uit. Ze sloegen de hoek om en stonden weer in de Rue Fondère.

'Dan toch maar naar dat schuurtje,' zei Jan. 'Er moet ergens een entree zijn waar we wat kunnen uitstukken. In de heuvels kun je een fort bouwen naar je eigen inzicht, maar in een oude stad ligt dat een stuk moeilijker.'

Ze liepen tussen de slordig neergezette auto's naar het schuurtje waar Jan enkele uren eerder door Rufus bij het nekvel was gepakt. De rode plastic stoel stond nog buiten.

‘Slordige jongens,’ zei Jan. Hij drukte zijn hoofd tegen de deur en probeerde door een kier te kijken. De zon stond nu een stuk lager aan de hemel en begon duidelijk aan kracht te verliezen. Het verschil tussen het licht buiten en dat binnen was daardoor minder groot en toen Jans oog aan het duister gewend was kon hij de contouren van een tafel en de deur in de achterwand zien.

‘Niemand,’ fluisterde hij. ‘Kom mee.’ Hij zette kracht en zwiepte bijna met deur en al naar binnen. ‘Verhip,’ zei hij verbaasd. ‘Dit ding is open.’

De wrakke houten deur was inderdaad open, maar de ijzeren deur erachter was dicht. Jan gaf er een schop tegen.

‘Zou je dat lamme ding niet?’ Hij gaf weer een schop.

‘Denk aan je schoen, Jan,’ zei Arie nuchter. ‘De neus wordt kaal. Is er geen bel of zoiets? Er zal toch wel eens iemand op bezoek komen?’

Hij bekeek de muur en ontdekte de stang van een oude, ijzeren trekbel. ‘Kijk eens aan,’ zei hij tevreden. ‘Hoe schoon. Als je naar binnen wilt bel je gewoon. Jullie jongens zijn altijd zo ruw. Meteen schoppen en schieten. In beschaafde landen belt men en wacht men met het pistool in de aanslag. Bob, hou je Llama klaar.’

Hij trok aan de stang en luisterde. Ergens, ver weg, hoorde hij een zwak geluid. Hij trok nog een paar keer en voelde dat hij door Jan werd weggedrukt.

‘Aan de kant, dikke. Tegen de muur, jij. Bob, jij ook, maar let op. Ik blijf hier staan. Die Rufus kent me. Hij zal opkijken als hij me ziet.’

‘En als er iemand anders komt?’

‘Dan maakt het toch niet uit wie van ons voor de deur staat, uil. Doe nou maar wat ik zeg.’

Ze wachtten, belden nog drie keer, en hoorde na twee minuten de ijzeren deur piepend open gaan.

Jan bleef breeduit staan terwijl de deur helemaal openzwaaide en de grote Rufus in de opening verscheen. De man stond een beetje scheef en hij hield een arm stijf tegen zijn linkerzij gedrukt, maar hij zag er nog steeds indrukwekkend uit.

Hij keek Jan een paar tellen aan en zei langzaam: ‘Jij? Wil je

dat ik je weer stevig in je nek pak?’

‘Probeer het eens,’ zei Jan. ‘Ditmaal sta ik niet met mijn rug naar je toe.’

Er trok een grijns over het gezicht van Rufus en hij stak een grote hand uit. ‘Kom maar hier, jochie.’

‘Bob,’ zei Jan scherp. ‘Nu.’

‘Sure,’ zei Bob. Hij dook naast Jan op en richtte de Llama. ‘Hands up, fast.’

Rufus bleek de strekking van die woorden goed te begrijpen. Hij stak zijn rechterarm helemaal en zijn linker half de lucht in.

Jan nam het weer over. ‘Mooi werk. En nu lopen. In één keer door naar die kelder en geen slimme grappen.’

Rufus probeerde het niet eens. Hij liep moeilijk en het was te zien dat hij pijn had.

Waarschijnlijk is dat ook de reden waarom hij hier is, dacht Jan. Normaal zou je mogen verwachten dat hij in de stad naar mij of naar Borrini aan het zoeken is.

De grote Rufus had dat ook een stuk liever gedaan dan thuis blijven zitten, maar hij had al geruime tijd voor Jan belde vastgesteld dat hij niet veel waard was. Grijpen ging nog prima en knijpen eveneens, maar lopen verliep moeizaam. Hij was bij de botsing van de Peugeot opzij geschoten en hij had daarbij de linkerkant van zijn lichaam verwond. Zijn hoofd bloedde en dat leek alles, maar na een paar minuten voelde hij heftige steken in zijn knie en nog drie minuten later had die knie de dikte van een ballon.

Tegen de tijd dat de politie min of meer had uitgezocht welke tonelen zich op de Boulevard de Verdun hadden afgespeeld kon hij vrijwel geen stap meer verzetten. Een agent had een ambulance laten komen en hem er in geholpen. Veel vragen waren hem niet gesteld. Er waren getuigen van de botsing en zij verklaarden allemaal dat een gek in een Seat de Peugeot had gesneden en van de weg geduwd. Rufus had weinig anders hoeven doen dan dat verhaal bevestigen. Hij had erbij verteld dat de Seat achter een Renault had aangejaagd en dat beide auto’s met hoge snelheid door waren gereden.

Toen hij voorts zei dat hij de belangrijkste assistent van miljonair Dougall was had geen agent hem meer iets in de weg gelegd. Er was een voorlopig proces-verbaal opgemaakt en Rufus was in de ambulance naar huis gereden. Om de Peugeot hoefde hij zich geen zorgen te maken, daar zorgde de politie voor.

Thuis had Rufus Dougall gebeld en die had hem opdracht gegeven om geen stap meer buiten de deur te zetten, maar zoveel mogelijk mensen in te schakelen voor een speurtocht naar de drie jongens in de Renault en -en dat vooral- naar Borrini. De miljonair had bittere spijt dat hij de Milanees naar Sète had gebracht en hij was heilig van plan om de man hoogstpersoonlijk duidelijk te maken dat hij de eerstkomende jaren Frankrijk beter zou kunnen mijden.

Rufus had alles en iedereen op pad gestuurd en had vervolgens vijftien volle minuten koud water over zijn knie laten lopen. Daarna had hij een drukverband aangelegd en na enige oefenen was hem gebleken dat hij ermee door het huis kon strompelen als hij het been niet te veel belastte.

Zonder te protesteren ging hij Jan voor door het doolhof van gangen, tuinen en steegjes naar het huis met de kelder.

Bob, die achteraan liep, had de tijd genomen om uit ramen te kijken en hij was ervan overtuigd geraakt dat ze binnendoor van de Rue Fondère naar het grote huis aan de Rue de Tunis gingen. Bij de kelder bleef Rufus staan. 'En nu?'

'Naar binnen, jij. Meteen.' Jan gebaarde met de Llama naar de dikke deur. 'Open dat ding en de kelder in. Ga jij nu maar een tijdje genieten van de radio en die platen van twintig jaar geleden. Hup, erin.'

Hij keek toe hoe Rufus een zware grendel wegschoof en naar binnenging. Snel deed hij de deur dicht en met een zucht van verlichting stopte hij het pistool weg.

'En dat was dat. Ik ben blij dat die vent uit de weg is. En nu als de raphazen kijken of er niet nog iemand in dit huis is. Bob, blijf jij hier. Deze deur kan niet op slot en ik wil niet dat die vent weer vrij komt. Lopen kan hij niet, maar zijn handen zijn me veel te groot. Arie gaat met mij mee.'

Snel liepen ze het huis door, kamer voor kamer inspecterend. Ze merkten al snel dat maar een deel was gemeubileerd. Er was een zeer overdadig ingerichte keuken, een grote woonkamer met open haard -waar Jan misprijzend naar keek; een open haard in een heet klimaat was voor hem het toppunt van nutteloze luxe-, een slaapkamer en een kantoor.

In dat kantoor bleven ze staan.

‘Laden en kasten doorzoeken?’

‘Heeft dat zin? Het hoofdkantoor van Dougall zit bij Hyères.’

Jan krabde zijn hoofd met de Llama. ‘Tja. We weten bovendien niet wat we zoeken. Iets met tomaten, maar wat?’

‘Niet doen dan,’ besliste Arie. ‘We hebben vastgesteld dat dit huis leeg is en dat is voorlopig voldoende. We moeten Dougall zelf hebben.’

‘Waar zou de man zitten?’

‘Weer bij dat festival?’

‘Is dat uit te zoeken?’

‘Dat is uit te zoeken,’ zei Arie met grote stelligheid. ‘Ik ben vanmiddag in het theater bij dat plein geweest. Ze zijn daar niet kinderachtig met informatie. Laat me maar even.’ Hij schoof achter het grote bureau en pakte de telefoon.

Het meisje dat opnam deed inderdaad niet moeilijk. ‘Dougall is hier,’ zei ze. ‘Alle sponsors zijn hier, want er is een etentje. Ze zijn net begonnen.’

‘Dank u,’ zei Arie met een gezicht alsof hij leed. Het idee dat Dougal achter de krabcocktail zat en dat hij nu al weer uren met een rommelende maag rondliep bezorgde hem steken van jaloezie.

‘Dougall is in het theater. Hij eet,’ zei hij smartelijk.

‘Alles op zijn tijd,’ zei Jan hardvochtig. ‘Jij denkt het beste als je honger hebt en er moet nu een beetje worden gedacht. We weten waar Dougall is, maar hoe zetten we hem klem?’

Arie keek hem verbaasd aan. ‘Dat ligt toch voor de hand?’

Zoals altijd voelde Jan zich rood worden. Aan de snelle denken van Arie zou hij nooit wennen.

‘O, ligt dat voor de hand.’

‘Dat, beste en zeker gewaardeerde Jan, ligt zeer voor de hand.’

Als we kans zien bij Dougall in de buurt te komen zonder te zijn overvallen en gemolesteerd door Rufus-achtige assistenten zal ik je laten zien hoe je een miljonair klem zet.'

'O ja? En als hij ons bij kop en kont laat pakken en met een boog dat plein op laat slingeren, wat dan?'

'Doet hij niet,' zei Arie met stelligheid.

'En waarom niet, sproetenkop.'

'Omdat we Borrini hier in deze kelder opsluiten. Samen met Rufus. Kunnen ze lekker praten over racepartijen door de stad, ook nog. Dougall zal het wel uit zijn hoofd laten om ons ruw te behandelen, terwijl de man die op dit ogenblik de meest gezochte wetsovertreder van Sète is gezellig achter de wijn in zijn eigen huis zit. Snap je, Janneman?'

'Ik snap,' zei Jan met een blik vol waardering. 'In je hoofd zit het niet. Dat kan niet. Geen mens kan zoveel ideeën uit zijn hoofd halen, zelfs niet als dat zo bol en rond is als het jouwe. Ze moeten uit je buik komen, zoals Jonas uit de buik van de walvis kwam.'

'Ik ben een menselijke walvis,' zei Arie waardig. 'De ideeën worden geboren in mijn spek en komen tot volle wasdom ter hoogte van mijn middenrif. Loop nou maar even mee naar de deur en ga dan terug naar Bob. Ik haal die Borrini en daarna gaan we gedrieën gezellig meeëten op dat festival.'

Het kostte Arie weinig moeite de weg met de vervallen loodsen terug te vinden. De Italiaan lag nog waar ze hem hadden achtergelaten en hij leek blij Arie te zien. Zijn gezicht was vuurrood en hij maakte voortdurend kokhalzende bewegingen.

Voorzichtig trok Arie de toupet uit Borrini's mond. Hij keek naar het haarstukje en langzaam maar zeker begon er een van die vreemde ideeën in hem op te komen waar hij patent op had.

'Dat doen we,' mompelde hij. 'Als we Dougall daarmee niet klein krijgen dan lukt het nooit en dan lukt het niemand.' Hij stopte de toupet voorzichtig in zijn broekzak en wachtte tot Borrini uitgeslikt was.

'Haren,' zei de Italiaan moeilijk.

'Het is je eigen haar, je moet eraan gewend zijn. Ik maak je voe-

ten los, dat scheelt gesleep. We gaan een eindje rijden in de Renault. Ik raad je aan rustig mee te komen, want ik zweer je: als ik last van je krijg dan stop ik die mond van je vol onvervalst Sètes zeezand.'

Borrini struikelde bijna over zijn woorden. 'Ik loop mee. Rustig maar. Ik doe niets, heus niet.'

'Dat is je geraden ook. Ik ken een paar mensen die heel boos op je zijn. De commissaris van politie is er een van en hij heeft een heleboel cellen tot zijn beschikking. Stap in en hou je kale kop naar beneden.'

Hij had geen kind aan de Italiaan en een kwartier later was hij terug in de Rue Fondère. Jan was een stuk sneller bij de deur dan Rufus en samen duwden ze Borrini in de richting van de kelder.

'Weet hij wat hem te wachten staat?' vroeg Jan in het Nederlands.

Arie grinnikte. 'Nee. Als hij wist dat Rufus zit te wachten dan zou hij niet zo rustig meelopen. Het wordt een verrassing voor hen allebei.'

'Straks slachten ze elkaar af.'

'Des te beter. Dan hebben ze tenminste geen energie meer voor andere snode plannen. Vooruit, de kelder in met deze snuiter.'

Drie minuten later stonden ze achter de deur te luisterden naar de langzaam sterker wordende geluiden in de kelder van Dougall. Borrini deed nog even of hij geen Frans verstond, maar daar trapte Rufus niet in. De grote man hoefde hier niet te lopen, alleen maar te grijpen en te schreeuwen. Hij deed allebei en hij deed het vol overgave.

'Dat is pas afreageren,' zei Bob vol bewondering.

'Rufus wil deze kelder helemaal niet meer uit,' stelde Arie vast.

'Hij begint het er nu pas echt leuk te vinden.'

'Mooier dan de radio, spannender dat alle cd's bij elkaar.'

'De avond van zijn leven. Hij mag ons wel dankbaar zijn.'

Jan stond van het ene been op het andere te wippen. 'Zijn de heren klaar met hun komische dialoog? Er moet geld verdiend worden.'

Arie knikte. 'Je hebt gelijk, Jan. Er moeten tomaten worden

geschild met een miljonair. Hij is al een poosje bezig met zijn diner en de liflafjes vooraf zijn nu wel genuttigd. Ik zal ervoor zorgen dat wij het onvergetelijke hoofdgerecht worden.'

In de Rue Péri bij de Place Aristide Briand was de rust nog niet weergekeerd. Drie shovels waren bezig de tomatenkoek van het wegdek te schrapen en om de hoek van de Boulevard Casanova kwam een takelwagen aanrijden die de vrachtauto moest wegslepen. Een inspecteur van politie hield daarbij toezicht, terwijl hij zich geestelijk stond in te spannen om het grootste mysterie van de week op te lossen: waar kwam de truck vandaan en waar was de chauffeur gebleven? Hij had her en der navraag gedaan, maar het enige wat hij te weten was gekomen was dat een jongen uit de cabine was gesprongen en in het gewoel was verdwenen. Om die jongen maakte de inspecteur zich niet direct zorgen, maar wel om het sleuteltje. Het zat niet in het contact en dat betekende dat de vrachtwagen niet weggereden kon worden en zolang dat niet was gebeurd konden de shovels maar een deel van de straat tomaatvrij maken.

Vijf agenten probeerden tot het zover was de menigte op een afstand te houden en dat viel niet mee, want na de eerste golf herrieschoppers en nieuwsgierige toeristen waren de inwoners van Sète komen opdagen. Velen van hen konden wel een meevallertje gebruiken en ze waren aan komen lopen met zakken, tassen, manden en netten. Ze waren opgekomen in groepen en ze hadden zich door niets laten tegenhouden. Omdat op straat niet veel vruchten lagen die niet onder zolen waren geplet of als projectiel waren gebruikt, waren de dappersten al snel in de vrachtwagen geklommen. De dozen en kisten die het dichtst bij de achterwand hadden gestaan lagen oordeloos over de vloer en daar zaten nog heel wat zondoorstoofde, maar redelijk intacte tomaten in.

Na de eerste inwoner volgden er nog vijftien en zij hadden veel te weinig ruimte om op hun gemak te kunnen uitzoeken. Binnen een minuut was een fikse duwpartij begonnen die uitliep op korte ruzies waarin met ellebogen werd gewerkt en hier en daar een klap viel. Dat duurde tot iemand op het idee kwam de overge-

bleven dozen naar buiten te schuiven. Ze werden daar met gejuich door familie en vrienden aangepakt, maar die moesten meteen weer slag leveren met vers-aangekomen inwoners die de buit met plezier wilden overnemen, desnoods na een nummertje neuzenpletten.

De twee agenten die het eerst aanwezig waren hadden niets kunnen uitrichten tegen de menigte. Ze hadden moeten wachten op assistentie en pas toen iedere beschikbare politieman was ingezet had men de ergste ongeregelheden kunnen dempen. Toen er berichten waren binnengekomen van racepartijen en een aanrijding op de Boulevard de Verdun had een inspecteur met tegenzin een paar man op pad gestuurd. Ze hadden de opdracht gekregen niet langer weg te blijven dan strikt nodig was en mede om die reden hadden ze de gewonde Rufus zo snel mogelijk naar huis laten brengen.

Het gewoel was nog aan de gang toen Arie, gevolgd door Jan en Bob, het plein opliep. Hij keek naar de Rue Péri, bleef staan en krabde zijn hoofd.

‘Frisse morgen, Bob, je hebt wel wat aangericht met die stunt van je.’

‘Moet je kijken, die drie vrouwen lopen krom onder het gewicht van hun uitpuilende tassen. Die agent wordt compleet onder de voet gelopen als hij niet oppast.’

‘Zouden er voedseltekorten heersen in deze stad? Die tomaten lijken wel roofgoed.’

‘Vergis je maar niet. Wij hebben te maken met miljonairs en zelf hebben we in de loop der jaren ook een flink bedrag bij elkaar gesprokkeld, maar voor menigeen is een paar kilo gratis tomaten een traktatie, hoor.’

Arie bleef even staan en begon toen het plein over te steken.

Jan keek hem verbaasd na. ‘Het theater is aan je rechterhand, dikke, waar ga je naartoe.’

Zijn vriend maakte een gebaar met een hand. ‘Even een boodschap doen.’

‘Waar?’

‘In die groentewinkel, kom maar mee.’

Er was geen klant in de winkel en dat was geen wonder met

zoveel gratis voedsel binnen handbereik. Arie maakte een kleine buiging voor de man die net een blauwe voorschot aan het ombinden was en vroeg: 'Mag ik een kilo tomaten van u?'

De man keek hem aan, werd rood en begon driftige bewegingen met beide handen te maken. Achter zich hoorde Arie Jan en Bob slikken.

'Wa... wat?' vroeg de man.

'Tomaten,' zei Arie vriendelijk. 'Een kilo graag.'

De man wees zwak naar de Rue Péri. 'U houdt me voor de gek. Da..., 'zei hij, 'daar...'

Arie knikte. 'Maar ik wil ze ingepakt, net zoals je chocola inpakt en bonbons. In cellofaan met mooie, gekrulde linten eraan.'

De man wees naar zijn hoofd. 'Bent u een beetje...'

Arie spreidde zijn armen. 'Totaal,' zei hij. 'O, wat ben ik gek. Ik geef vrienden nooit gebak, ik geef tomaat, gezond, vitaminerijk, vol energie.' Hij pakte een biljet van 100 francs. 'En mag ik dan nu die tomaten?'

Met bevende handen greep de man het biljet en terwijl Jan op de achtergrond hoorbaar stond te zuchten pakte hij snel een stel tomaten in.

'Dank u,' zei Arie beleefd. Hij gaf een ruk met het hoofd en liep de winkel uit.

Bob kwam hijgend achter hem aan. 'Wat wil je nu eigenlijk, dikke?'

'We gaan Dougall verrassen en niet zo'n beetje ook. Loop maar gewoon mee.'

Hij liep rechstreeks naar het theater aan de Rue du huit Mai 1945 en had binnen de kortste keren uitgezocht waar Dougall zat. Nog twee minuten later wist hij waar de keuken was. Hij ging er binnen en vertelde dat hij een toneelspeler was die was ingehuurd om de sponsors te verrassen met een korte eenakter. Zoiets verwacht men in theaters en niemand keek vreemd toen hij om medewerking vroeg. Toen hij naar buiten kwam had hij een keurig, zorgvuldig gestreken servet in de hand.

Hij legde het servet over zijn arm zoals obers dat doen en gaf Jan en Bob een knipoog. 'Kom achter me aan, maar hou een beetje afstand. Dougall is een man met te veel haar dus ik zal

hem er wil uitpikken. Dreig ik me te vergissen, help me dan. Loop ik naar de goede vent, laat me dan begaan. Zwijg en geniet.'

Hij wachtte niet op antwoord, maar liep de eetzaal in.

Dat Aries optreden als een bom insloeg kwam niet alleen omdat wat hij deed volkomen krankzinnig en onverwacht was, maar ook omdat Dougall nog nauwelijks iets wist van het tomatenfestijn buiten. Hij had gehoord dat een vrachtauto een deel van de lading had verloren, maar hij had zich er allerminst druk om gemaakt. Dat het om zijn eigen auto ging wist hij niet en dat half Sète strijd voerde om een pond tomaten wist hij evenmin.

Hij wilde net beginnen aan het hoofdgerecht toen hij een belachelijk dikke jongen binnen zag komen die een servet over de linkeronderarm hield en de rechterhand zo had geheven dat hij een soort verpakt mandje op de palm kon dragen.

Hij zag dat de jongen even doodstil bleef staan, de groep sponsors rondkeek en toen als een postduif op hem afliep.

Vlak voor hem maakte de jongen een buiging. Hij stak zijn hand uit en bleef in een enigszins potsierlijke houding onbeweeglijk staan. Met ogen die groot waren van verbazing pakte Dougall het pakje aan.

'Voor mij?'

De jongen knikte vriendelijk, maar zei niets.

Met grote halen trok Dougall de linten en het cellofaan weg. Hij was nu het middelpunt van ieders aandacht. Alle gasten keken toe hoe hij naar de tomaten staaarde.

'Wat is dit?'

Nu pas deed Arie zijn mond open. 'Dit,' zei hij op waardige toon, 'zijn verse tomaten. Rechtstreeks van de groenteboer. Ze zijn betaald en er kleeft geen enkel misdadig smetje aan, iets wat we helaas niet kunnen zeggen van de twintig ton broertjes en zusjes die vanmiddag bij dit plein zijn gestort.'

Dougall begreep er niets van. 'Heb ik daar iets mee te maken?'

'Op het plein liggen internationale tomaten,' zei Arie rustig.

'Reizende tomaten. Ze hebben heel wat gezien van de wereld, die vruchten. Frankrijk, Italië, Joegoslavië, Italië, Joegoslavië,

Italië...'

Hij zag dat Dougall een licht opging.

'Ach,' zei de miljonair droog, 'dié tomaten.'

Arie keek hem strak aan. 'Precies, die tomaten. Misschien kunnen we u er even over spreken?'

Hij zag dat Dougall langs hem heen naar Jan en Bob keek. Zijn ogen lichtten op toen hij Jan herkende.

'Misschien,' zei hij. 'Als je me kunt overtuigen van de noodzaak.'

Arie glimlachte. Hij pakte het mandje waar de tomaten inlagen en wreef over een vrucht. 'Kale tomaten,' zei hij. 'Roodverbrand door de zon. Let op.' Hij draaide zich om, pakte de toupet van Borrini, vlijde die over de tomaten en draaide zich terug. Voor de tweede keer bood hij Dougall het mandje aan.

'Wij, mijn vriendjes en ik, hebben een project bedacht. Wij willen geen kale tomaten meer, wij willen ze beschermen tegen de zon. Wij willen toupetjes maken voor weerloze tomaten en we dachten dat u zou willen meedoen. We noemen ons project het Borrini-project en we willen het uitvoeren in een fraaie kelder vlakbij de Rue Fondère.'

'Juist,' zei Dougall stijf, terwijl hij opstond. 'Ik ben een groot voorstander van projecten. Komen jullie even mee. Daar in die zijkamer kunnen we ongestoord praten.'

Zonder dat een van de gasten een woord zei of een vin verroerde liepen ze de eetzaal uit.

'Wat willen jullie nu precies,' vroeg de miljonair, nog voor de deur helemaal dicht was.

Arie wees achter zich. 'Dat zal mijn vriend Jan u vertellen. U kent hem dus u kunt weten dat hij degelijk is en nauwkeurig.'

Dougall zei niets, hij verlegde alleen zijn blik van Arie naar Jan en wachtte op de dingen die komen gingen.

Jan haalde diep adem. 'Ik heb vanmiddag verteld over Borrini en zijn overvallen,' zei hij. 'Met opzet heb ik toen een paar kleinigheden vergeten. Ten eerste dat ik niet alleen samenwerk met hem daar, Arie, maar ook met Bob.' Hij maakte een gebaar naar Bob Evers die op de hoek van een tafeltje was gaan zitten en,

met de rug tegen de muur geleund, rustig toekeek.

‘Bob,’ vervolgde Jan, ‘heeft u in uw huis bij Hyères gezien. In de deuropening weliswaar, maar toch. Hij zag in uw garage een ontslagen chauffeur en een vrachtwagen. Omdat hij nieuwsgierig is leek het hem aardig om eens te gaan uitzoeken waarom een vrachtauto steeds maar heen en weer moet rijden tussen Italië en Joegoslavië..’

Hij hield op omdat Dougall zijn hand op stak. ‘Hoe weet je dat van dat heen en weer rijden?’

‘Omdat de chauffeur ging praten. Ontslagen chauffeurs worden soms kwaad. Deze chauffeur liet zich overreden om ons zijn vrachtwagen te geven.’

‘Zomaar?’

‘Bijna zomaar,’ zei Jan. ‘We moesten hem een klein handje helpen. We dachten dat er computers in de auto zaten, maar het bleken tomaten te zijn.’

‘En jullie willen weten wat er met die auto aan de hand is.’

‘Precies.’

Het was secondenlang helemaal stil in het zaaltje. De jongens zagen de wangen van Dougall bewegen alsof hij ze onder het denken af en toe bol blies.

‘Dus jij wilt, jullie willen beweren dat jullie die truck van mij naar Sète hebben gereden en dat ding midden in het centrum zo’n beetje hebben gelegegd alleen maar omdat jullie nieuwsgierig waren?’

‘Zoiets, ja. En omdat u bevriend leek met de schurkachtige Borrini.’

Dougall wapperde met een hand. ‘Borrini is verleden tijd. Vergeet Borrini. Ik heb jullie de schade vergoed en ik heb het geld van hem teruggekregen.’

‘Er is nieuwe schade,’ zei Jan meteen. ‘Onze huur-Renault heeft deuken en geen kleintjes ook.’

‘Heb ik daarmee te maken?’

‘Reken maar. U hebt me laten volgen.’

‘Om je verhaal te kunnen controleren. Je denkt toch niet dat ik iemand tienduizend gulden geef op zijn eerlijke gezicht? Ik wilde weten of je de waarheid had gesproken.’

Jan keek hem ongelovig aan. ‘Dat kunt u nu wel vlot beweren, maar ik had het gevoel dat u mij als lokaas wilde gebruiken om mijn vriendjes te pakken te kunnen nemen.’

De ogen van Dougall begonnen te fonkelen. Hij strekte een hand en wees met een wijsvinger naar Jans borst. ‘En bovendien was je bang dat ik je cheque af zou laten pakken. Ik begin je door te krijgen, jongeman.’

Jan keek beschaamd, maar hij gaf niet op. ‘Ik werd gevolgd en mijn vriendjes en ik nemen nu eenmaal graag het zekere voor het onzekere. We hebben Borrini gevangen genomen en daarna ook maar uw grote en lichtbeschadigde Rufus.’

‘Rufus? Bestaat niet. Die man tilt jullie alledrie tegelijk op.’

‘Hij is sterker,’ beaamde Jan, ‘maar wij zijn beslist heel wat slimmer. Op dit ogenblik zit hij samen met Borrini in die mooie kelder van u. Toen we weggingen waren ze net bezig elkaar een nummertje te wurgen. Wij...’

Hij hield op en bleef vol verbazing naar Dougall kijken. De man was onderuitgeschoven op zijn stoel, liet zijn armen slap langs het lichaam hangen en was gaan schuddebuiken. Ze zagen de spieren van zijn dikke buik heen en weer gaan voor ze iets hoorden. Toen er geluid kwam leek het op het rollen van de donder. Het geluid golfde door de kamer en echode tegen de wanden. De miljonair lachte en hij deed het voluit.

‘Dus door een stel idiote misverstanden is de politie op zoek naar Borrini, is een van mijn auto’s vrijwel geplunderd, kan ik mijn plannen voor autoverkoop in Afrika en Azië wel vergeten en hoef ik ook niet meer bij de grens tussen Italië en Joegoslavië aan te komen? Jullie zijn een lekker stel, dat moet ik zeggen. Ik heb liever te maken met een koppel volwassen gangsters dan met nijldige wespen als jullie. Gangsters zijn veel voorspelbaarder.’

Jan wachtte rustig tot het lachen minder werd.

‘We willen nog steeds weten hoe het met die tomaten zit,’ zei hij droog. ‘U kunt lachen wat u wilt, maar dat betekent voor mij niet dat u geen raar tomatenhandeltje met Borrini hebt. Die dingen gingen niet voor niets naar Italië.’

Dougall werd op slag stil. In minder dan een seconde verander-

de hij van een vrolijke dikkerd met te lang haar in een ernstig kijkende zakenman.

‘Wat weet jij van de EG?’ vroeg hij kortaf.

Jan keek hem verbaasd aan. ‘De Europese Gemeenschap?’

‘Precies, de Europese Gemeenschap, die samenwerking tussen zowat alle landen van West-Europa.’

‘Niet veel,’ gaf Jan toe. ‘Niet meer dan er in de kranten staat. Verhalen over een Europees parlement, over eenheid, over een en dezelfde munt.’

‘En over wetten die voor alle EG-landen gelden,’ vulde Dougall aan. ‘Luister, ik zal je zeggen wat er met die tomaten aan de hand is. Ik vertel het kort en ik zal altijd ontkennen dat ik een woord heb gezegd. Het is niet misdadig, maar het is evenmin helemaal in de haak. Het gaat om wetten en gaten die in wetten zitten.’ Hij boog zich voorover en de drie jongens schoven naar hem toe met gezichten of ze deelgenoot gemaakt werden van een groot geheim.

‘De EG heeft wetten gemaakt. Die wetten zijn prachtig, maar er zitten onvolkomenheden in. Die onvolkomenheden probeer ik te vinden. Dat doe ik niet voor mijn brood, dat doe ik als hobby. Ik verdien goudgeld met mijn computers, maar ik hou van geintjes waar niemand anders zelfs maar aan denkt. Die mooie EG geeft subsidies aan mensen die land- en tuinbouwprodukten verkopen aan landen die geen lid van de EG zijn. Zonder die subsidies zou nog geen kwart van de hoeveelheid produkten geëxporteerd worden die nu naar niet-EG-landen gaat.

Italië is lid van de EG en Joegoslavië niet. Als ik een auto vol tomaten van Italië naar Joegoslavië laat rijden dan kan ik bij een EG-kantoor subsidies opstrijken. Het is natuurlijk de bedoeling dat ik de tomaten in Joegoslavië verkoop, maar de wet zegt daar niets over. Dat is een foutje in die wet natuurlijk, en ik maak er gebruik van. Ik stuur een auto naar Joegoslavië en laat hem een poosje later teruggaan naar Italië. Daarna gaat hij weer naar Joegoslavië en de chauffeur krijgt opnieuw gestempelde papieren. Die papieren gaan weer naar dat EG-kantoor en ik krijg voor de tweede keer geld. Voor diezelfde tomaten dus.’

Jan stond met open mond te luisteren naar de ontsluiting van

wat voor hem een financieel Walhalla was, maar Bob was praktischer.

‘Die chauffeur dacht dat u hem heen en weer liet rijden omdat u geen koper kon vinden, maar het was dus opzet.’

Dougall knikte. ‘Die chauffeur wist van niets. Hij mocht ook niets weten, want anders zou hij de zaak kunnen verraden. Hij werd met opzet steeds de grens overgestuurd. Hoe vaker hoe beter.’

‘En steeds streek u geld op,’ zei Jan zwak. ‘Voor tomaten die nooit verkocht zouden worden. Die niet verkocht móchten worden.’ Hij had zweet op het voorhoofd en zijn ogen stonden dof alsof hij zich kwalijk nam dat hij zelf niet op het idee was gekomen. ‘En het is niet strafbaar?’

‘Officieel niet, nee. Maar helemaal deugen doet het evenmin en als de autoriteiten erachter komen dan is het uit met de grap. Jullie zullen dus begrijpen dat ik er enig belang bij had dat de zaak stil werd gehouden.’ Hij zweeg even. ‘Maar nu is het mooie er af, natuurlijk. De politie van Sète zal uitvinden dat die auto daar buiten van mij is en als ze even verder kijkt dan komt ze ook achter die EG-gein. Jullie hebben me duizenden guldens gekost. Tienduizenden.’

‘Dat komt ervan,’ bromde Arie. ‘Wie met Borrini’s omgaat wordt er mee besmet. Laten we dit verhaal kort maken. Wij weten wat we weten willen en we verdwijnen. Borrini zit vast en die tomatentruc is voorbij. Hoe eerder we uit Sète weg zijn hoe beter, want de politie zal ook wel een beetje naar ons uitkijken, lijkt me.’

Dougall knikte. ‘Dat wel, ja.’

‘Precies,’ zei Arie. ‘Wij gaan dus weg en we verwachten dat u dit gesprek even onder ons houdt.’

Dougall knikte. ‘Het is niet mijn bedoeling dat de politie haar neus in mijn zaken steekt en dat gebeurt als jullie gaan kletsen.’

‘Wij kletsen niet,’ zei Arie. ‘U vergoedt de schade aan onze Renault en wij krijgen een ernstige vorm van vergeetachtigheid. We verwachten alleen nog dat u ervoor zorgt dat Borrini een aanmaning krijgt. Wat er nog van hem over is na de behandeling door Rufus dient snel en geruisloos uit dit land te verdwijnen.’

‘Dat komt voor elkaar,’ zei Dougall. ‘Dat komt zeer dik voor elkaar. Van Borrini heb ik de buik vol.’

Hij trok zijn chequeboek.

Vijf minuten later stonden de drie jongen op de Place Aristide Briand. De zon begon onder te gaan, het was niet meer zo stuitend heet en de rust was bijna weergekeerd.

Jan controleerde of de cheque goed in zijn zak zat.

‘Dat hebben we mooi gedaan, jongens,’ vond hij.

‘Stralend mooi,’ zei Arie. Hij trok zijn broek over de nulmeridiaan van zijn buik en voelde dat er iets diks in een zak zat. ‘Wat heb ik hier? Verhip, de toupet van Borrini, die moet ik weer bij me gestoken hebben terwijl jij met Dougall stond te praten.’

Bob schoot in de lach. ‘Stuur hem naar Milaan, joh, naar Borrini, dan heeft die vent tenminste iets waar hij zich mee kan troosten.’

Op Aries gezicht kwam een brede grijns. ‘Doe ik. Ik doe er een pond tomaten bij en een pak spaghetti, dat zal hem aanspreken.’

‘Pak dan meteen een stel speelgoedauto’s in. Dan kan hij die versturen naar Afrika en Azië.’

‘Maar toch niet vanuit Frankrijk.’

Bob gooide het hoofd in de nek en lachte naar de blauwe hemel.

‘Dat niet nee. Niet vanuit Frankrijk. Ik denk dat hij zijn maffianeus de eerstvolgende vijf jaar beter niet in het zuiden van dit land kan laten zien.’

‘In Noord-Italië ook niet,’ zei Jan rustig. ‘Kom mee jongens. Wij kunnen ook beter even uit dit land verdwijnen voor de politie erachter komt dat we ons aan een paar duizend overtredingen schuldig hebben gemaakt. Daar is de Renault.’

Hij stapte met een been in en keerde zich om. ‘Er is nog een reden om snel te verdwijnen.’

Bob keek hem vragend aan. ‘Wat bedoel je?’

Jan wees om zich heen. ‘Ruik maar.’

Bob snoof en trok een vies gezicht. ‘Ik snap het. Het is niet leuk meer, hier. Wat een lucht. Ik hoop voor de inwoners dat er snel een flinke zeewind komt, want als die geur van gestampte toma-

ten blijft hangen dan zie je hier dagenlang geen toerist meer en dan worden de laatste dagen van het festival de somberste die ze in Sète ooit hebben meegemaakt.'

De volgende belevenissen
van Jan, Bob en dikke Arie
leest u in

**BOUWBONJE IN
EEN STAALSKELET**

(ISBN 90 6056 494 4)

In deze serie verschenen:

- 1 Avonturen in de Stille Zuidzee
- 2 Drie jongens op een onbewoond eiland
- 3 De strijd om het goudschip
- 4 Een overval in de lucht
- 5 De jacht op het koperen kanon
- 6 Sensatie op een Engelse vrachtboot
- 7 Tumult in een toeristenhotel
- 8 Drie jongens als circusdetective
- 9 Een dollarjacht in een D-trein
- 10 Een speurtocht door Noord-Afrika
- 11 Drie jongens en een caravan
- 12 Kabaal om een varkensleren koffer
- 13 Een motorboot voor een drijvend flesje
- 14 Een klopjacht op een kapitein
- 15 Een radarboot als zilvervloot
- 16 Nummer negen seint New York
- 17 Een meesterstunt in Mexico
- 18 Trammelant op Trinidad
- 19 Vreemd krakeel in Californië
- 20 Lotgevallen rond een locomotief
- 21 Pyama-rel in Panama
- 22 Vreemd gespuis in een warenhuis
- 23 Wilde sport om een nummerbord
- 24 Hoog spel in Hong Kong
- 25 Een vliegtuigsmokkel met verrassingen
- 26 Stampij om een schuiftrompet
- 27 Kunstgrepen met kunstschaten
- 28 Bombarie om een bunker
- 29 Ali Roos als Arie Baba
- 30 Heibel in Honoloeloe
- 31 Arie Roos wordt geheim agent
- 32 Cnall-effecten in Casablanca
- 33 Een zeegevecht met watervrees
- 34 Bob Evers belegert Fort B
- 35 Arie Roos als ruilmatroos
- 36 Kloppartijen in een koelhuis
- 37 Superslag in een supermarkt
- 38 Een festival vol verwickelingen
- 39 Bouwbonje in een staalskelet

Een festival vol verwikkelingen

De speurtocht naar de Italiaanse maffiakoning Lino Borrini voert Jan, Bob en dikke Arie van de Franse Rivièra naar het havenstadje Sète. Jan Prins wordt er letterlijk in de kraag gepakt door een man met grote handen en Bob legt een film- en muziekfestival in het centrum lam door een meestertruc met de door hem veroverde tomatentruck van miljonair Dougall.

In een opvallend handige bui kletst Jan Dougall van de sokken en met een cheque van dertigduizend francs trekt hij de stad in. Hij gedraagt zich daarbij zo nerveus dat Bob en Arie besluiten hem te kidnappen.

De daaropvolgende verwarring leidt tot een achtervolging waarbij niemand weet wie nu eigenlijk wie achterna zit.

De ontknoping heeft plaats nadat Arie Roos een kilo tomaten met een haarstukje heeft versierd en de ontreddering bij de tegenstanders groteske vormen heeft aangenomen.

ISBN 90-6056-483-9

9789060564837

NUGI 220

Uitgeverij De Eekhoorn